

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ENTICED
BY THE **ALIEN**
OUTLAW

WARRIOR MATES OF ZIVON

PRESLEY HALL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YABANCI KANUN KAÇAKLARI TARAFINDAN BAŞTAN ÇIKARILAN

Zivon'un Savaşçı Arkadaşları #5

PRESLEY HALL

Telif hakkı © 2022 Presley Hall

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

En son yayınlarımdan haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

İçindekiler

1. [Zoey](#).
2. [Dax](#)
3. [Zoey](#).
4. [Zoey](#).
5. [Dax](#)
6. [Zoey](#).
7. [Dax](#)
8. [Zoey](#).
9. [Dax](#)
10. [Zoey](#).
11. [Dax](#)
12. [Zoey](#).
13. [Dax](#)
14. [Zoey](#).
15. [Dax](#)
16. [Zoey](#).
17. [Dax](#)
18. [Zoey](#).
19. [Dax](#)
20. [Zoey](#).
21. [Zoey](#).
22. [Dax](#)
23. [Zoey](#).
24. [Zoey](#).
25. [Dax](#)

[Epilog](#) ____

[Presley Hall'un diğer eserleri](#)

Bazen uzayın ne kadar güzel olduğuna inanamıyorum.

En çılgın hayallerimde bile onu göreceğimi düşünmemiştim. Orada olacağımı, hele ki uzaylı türlerin yaşadığı devasa bir gemide süzüleceğimi hiç düşünmemiştim. Gece gökyüzündeki takımyıldızlara bakmak, yıldızların arasında olmaya en yakın olduğumu düşündüğüm şeydi.

Çok, çok yanılmışım.

Ama bazen ne kadar ezici olsa da, beni korkutmuyor. Uzay karanlık, soğuk ve sonsuz gibi görünüyor, ama bir şekilde güzel, özellikle de şimdi bildiklerimi düşününce. Orada, hayal edebileceğimden çok daha fazla olasılık var, gördüklerimin ötesinde bütün sistemler, dünyalar ve galaksiler. Orada ne kadar çok şey olduğunu bilmek, bir şekilde kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor. İnsanların evrende tek başlarına olduklarını düşündüğümde yanıldığımı bilmek.

Odanın penceresinde biraz daha kalıp dışarıdaki manzarayı seyrettikten sonra, biraz isteksizce kendimi oradan uzaklaştırıyorum. Giyinirken dikkatim dağıldı ve şimdi acele etmezsem kahvaltıyı kaçıracağım.

The Oasis'e geldiğimden, yani çöktüğümünden bu yana haftalar geçti, ama her "sabah" ışıklar güneşin doğuşunu taklit etmek için yandığında penceremin dışındaki manzarayı görmek hala ara sıra beni hazırlıksız yakalıyor. Bazen uyandığımda nerede olduğumu unutuyorum. İlk düşüncem, kendi dairemde olduğum, temiz çarşafarımla çevrili olduğum ve penceredeki klima ünitesinden San Francisco'nun kokuları geldiği, önümde yeni bir gün olduğu.

Sonra uykunun sisini silkeliyorum ve artık Dünya'da olmadığımı ve neredeyse kesinlikle bir daha asla olmayacağımı hatırlıyorum. Çoğu gün bununla bir sorunum yok. Ama bazen, bu durum beni her zamankinden biraz daha fazla etkiliyor.

Giyinmeyi bitirip, Zivonluların bana sağladıkları iki kıyafetten birini yatağımın yanındaki çekmecedan çıkarıyorum. Dünya'da çoğu zaman uzun kollu giysiler tercih ederdim, ama Zivonlular çoğunlukla tropikal bir gezegenden geliyorlar.

Bu da, bana verilen gömleğin ve yanında katlanmış elbisenin omuzlarımdan öteye uzanan kollarımı örtmediği anlamına geliyor.

Sonuç olarak, parçalanmış bir ön camın sonucu olarak kollarımın uzunluğu boyunca uzanan yara izleri, gören herkesin gözü önünde.

Diğer insan kadınlarla birlikte tutsak tutulduğumuz gemi *Oasis'e* çarptıktan ve Zivonlular tarafından kurtarıldıktan sonra, ödünç aldığım kıyafetlerle ilk başta çok utanç duyduğumu hatırlıyorum. Koyu tenimin büyük bir kısmının açıkta kalmasından ve yara izlerimi gizleyememekten hoşlanmıyordum. Neyse ki, Zivonluların hiçbirinin bunu fark etmediğini ya da fark ettilerse bile yara izlerimin bir savaşın sonucu olduğunu ve bu nedenle bir onur nişanı olduğunu düşündüklerini çabucak anladım.

Bir bakıma haklıydılar, ama bu onların hayal ettikleri türden bir savaş değildi.

Garip olmalarına rağmen, Zivonlular iyi ve onurlu insanlar gibi görünüyorlar. Bizi uzak bir gezegende açık artırmada satmak isteyen kaçakçılardan kurtarmakla kalmadılar, aynı zamanda bize bir yuva da verdiler. Komutanları Ryven, istediğimiz kadar *Oasis'te* kalabileceğimizi söyledi ve devasa gemilerinde bize güvenli bir ortam ve halkı arasında bir topluluk sundu.

Ve şimdi Zivonluların yerleşebileceği yeni bir gezegen ararken, bizim de orada hoş karşılanacağımız açıkça belirtildi.

Bu ne kadar inanılmaz bir şey? Kafamı sallayıp kendi kendime gülümsüyorum. Tamamen yeni bir gezegende bir yuva kurmak? Nasıl bir şey olacak acaba?

Hala biraz inanılmaz geliyor, sanki her an uyanabileceğim tuhaf bir rüya gibi. Ama kaçakçıların gemisi düşmeseydi başıma neler gelebileceğini düşününce, buraya geldiğim için kendimi şanslı hissediyorum. Hala bazen gece yarısı uyanıyorum, kaçırılmam ve diğer insan kadınlarla birlikte kaçakçıların gemisinin kargo ambarında geçirdiğim zamanla ilgili rüyalarımın soğuk terler içinde.

Ama artık bundan korkmana gerek yok, diye kendime hatırlatıyorum. *Zivonlular öyle değildir.*

Elbiseyi giydikten sonra, yerinde kalması için belime bir kuşak sarıyorum ve bunu yaparken yara izlerime bakmamaya çalışıyorum. Kazadan beri, sanki yokmuş gibi hayatıma devam etmek için elimden geleni yapıyorum, ama yeterince

insanlar, özellikle erkekler, yaralarımı yorum yapmaya özen gösteriyorlar, bu yüzden elimden geldiğince onları saklamak istiyorum.

Odayı terk etmeden önce, aynaya son bir kez bakıp, elbisenin V yakasına asılı olan madalyonu parmaklarımla okşadım. Annemindi, oval ve altındandı, üzerine minik çiçekler işlenmişti ve şimdi içinde anne babamın fotoğrafları vardı. Onlar, ben Dünya'dan alınmadan çok önce vefat etmişlerdi ve ben de onların bir parçasını her zaman yanımda tutmak için bu madalyonu takmaya başlamıştım.

Açgözlü uzaylı korsanlar tarafından esir alındıktan sonra madalyonu saklamak kolay olmadı, ama başardım. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen ona bir bakıp, benden almaya değmeyecek kadar değersiz olduğuna karar verdiler ve eğer öyleyse, onu "çöp" olarak gördükleri için minnettarım. Çünkü bu, onu saklayabileceğim anlamına geliyordu ve benim için daha önemli olan başka hiçbir şey yok.

Onu yanımda tutmak, onların ruhlarını da yanımda taşıyormuşum gibi hissettiriyor ve her gün onlara hayatımı sonuna kadar yaşayacağıma söz veriyorum.

Çünkü olan biten her şeye rağmen hala hayattayım.

Hayatta kaldığım gerçeğini değerli kılacağım.

Aynadan uzaklaşarak koridora çıkıyorum. Diğer kadınlar da kahvaltı için kantine gitmek üzere aceleyle çıkarken, kabinimin kapısı arkamda bir tıslama sesiyle kapanır. Tüm insan kadınlara geminin aynı bölgesinde kabinler verilmiş, böylece birbirimize yakın olabiliyoruz. Bu, uzaylıların, özellikle de uzaylıların gerçek olduğunu ilk kez öğrendiğimden sonra, düşündüğümünden çok daha nazik ve cömert olduklarını kanıtlayan bir grup uzaylının bir başka düşünceli davranışydı.

Benimle birlikte kaçakçıların gemisinden kurtarılan yaklaşık bir düzine kadın var ve çoğuyla yakınlaştım. Dünya'da daima arkadaş canlısı ve dışa dönük bir insandım ve burada da bunu sürdürmek için elimden geleni yaptım, hem Zivonluları hem de muhtemelen hayatımda tanışacağım son insanları tanımaya özen gösterdim.

"Günaydın, Zoey." Güzel, yumuşak sesli bir kadın el sallayarak beni selamlıyor. "Selam, Callie. Naber?"

Kıkırdar. "Bunu sorduğumda babam hep 'gök' derdi. Ama sanırım burada bu pek geçerli değil."

Gülüyorum ve yan yana yürümeye başlıyoruz, artık tanıdık gelen koridorlarda ilerlerken rahatça sohbet ediyoruz.

Bu devasa geminin koridorlarından her geçtiğimde, biraz hayranlık duymadan edemiyorum. Zivonianların doğayla derin bir uyum içinde yaşayan bir uzaylı ırkı olduğunu, bitkilerle ilgili karmaşık kültürel ritüelleri olduğunu ve çevrelerine uyum sağlamak için ten rengini değiştirerek kendilerini kamufle etme yetenekleri olduğunu çabucak öğrendim. Sonuç olarak, bunu yansıtmak için *Oasis'i* kurdular.

Bu gemi, en eski düşmanları Kruul tarafından ana dünyaları yok edildiğinden beri, son beş yıldır onların evi. Bu süre zarfında, geminin her yerinde çeşitli bitkiler, sarmaşıklar ve çiçekler yetiştirmeyi başardılar ve devasa gemiyi doğa ve teknolojinin tuhaf ve güzel bir karışımı haline getirdiler. Bazı yerlerde duvarların üzerinde sarmaşıklar ve çiçekler yetiştiriyor, hatta tamamen bitkilerle kaplı bir oda bile var. O odaya girip gözlerimi kapattığımda, uzayın derinliklerinde süzülme yerine yemyeşil bir ormanda olduğumu hayal edebiliyorum.

Komiserliğe girdiğimizde, uzun masalardan birinde oturan Tara ve Kate'i görüyorum ve onlar bana ve Callie'ye el sallıyorlar. Her ikisi de Zivonian savaşçılarıyla evli olmalarına ve eşleriyle çok zaman geçirmelerine rağmen, genellikle diğer kadınlarla birlikte kahvaltı yapıyorlar.

Eşler.

Bu kavramı hala anlamakta zorlanıyorum.

Dünya'da biraz flört etmişim, ama bu daha çok zaman kaybı gibi geliyordu. Erkekler hep oyun oynamak, yatağa atlamak ama bağlanmamak, karanlıkta benimle sevişmek ama gün ışığında benimle görülmek istememek ya da henüz bir ilişkiye hazır olmadıkları konusunda bahaneler uydurmak istiyorlardı. Bana hepsi çok çocukça ve anlamsız geliyordu.

İçimde ve dışımda kalıcı izler bırakan korkunç bir kaza geçirdim, ama yine de sonrasında kalbimi açmak için elimden geleni yaptım. Tek istediğim, partnerim, arkadaşım, diğer yarım olabilecek birini bulmaktı.

Ancak Dünya'da bu, görünüşe göre çok fazla bir istekmiş. Peki ya burada? Burada durum çok farklı.

Çünkü Zivonlular *flört* etmezler ve kesinlikle oyun oynamazlar. Bunun yerine, ruhlarının derinliklerinde birbirlerine bağlayan bir bağ olan eş bağı aracılığıyla mükemmel eşlerini bulurlar.

Bunu ilk duyduğumda kulağa tamamen çılgınca gelmişti. Evrende, birinin sizin için mükemmel eş olduğunu bilen bir güç nasıl olabilir ki?

ama şimdi bunun doğruluğunu tartışmak zor. Gemideki dört insan kadın Zivonlularla eşleşmiş durumda, bu yüzden bunu bir efsane veya abartı olarak görmek için çok fazla kez gördüm.

Bu, geceleri, tek başıma, sessiz ve karanlıkta düşündüğüm şeylerden biri.

Bana da olacak mı?

Olursa ne yapacağım?

Bunu istiyor muyum ki?

Hayatımda bir eş olmasını ne kadar istesem de, benim için seçilmiş bir eşin olması fikri hem inanılmaz hem de korkutucu geliyor.

"Selam Tara," diyorum Callie ve ben arkadaşlarımızla uzun masaya otururken. "Nasılsın?"

"Fena değil. Henüz *o kadar* hamile bile değilim ama sırtım şimdiden biraz ağrıyor," diye şikayet ederken hafifçe gülümser ve belini ovuşturur. "Birkaç ay sonra nasıl olacağını hayal bile edemiyorum."

"Uh, sırtının ağrımalarının nedeninin *bebek* olmadığından eminim," diye Kate burnunu çekerek araya girer.

Tara kızarır, yüzünde bir gülümseme yayılır ve gri gözleri parlar. "Tamam, belki Rok ve ben dün gece biraz fazla eğlendik," diye itiraf eder ve kahverengi saçlarını kulağının arkasına atar. Sonra omuzlarını biraz sallar. "Yine de, kaslarımdaki gerginliği gidermek için bir şeyler yapabilirim. Keşke *Oasis'te* bir masaj salonu olsaydı."

"Oh, sauna gibi bir şey olduğunu duydum," diyor Callie, narin yüz hatları aydınlanıyor. "Ona öyle demiyorlar, ama temelde aynı şey. Sadece nerede olduğunu bilmiyorum." Dudaklarını büzüyor, sonra Kate'e bakıyor. "Sen komutanla eşleştin. Elbette burada *her şeyin* yerini biliyorsundur."

Kate omuz silkiyor. "Aslında bunun bir şey olduğunu bilmiyordum. Ama geminin düzeni hakkında çok fazla konuşmuyoruz," diye ekliyor, boğazını temizlerken biraz kızarıyor.

"Dikkat et," diyor Tara alaycı bir şekilde. "İkiniz böyle devam ederseniz, bir sonraki hamile kalan sen olacaksın."

Onlar şakalaşırken ben koltuğumda kıpırdanırım, yanaklarım biraz kızarır.

Eşleşmiş çiftlerin birbirlerinden ellerini çekemedikleri bir sır değil. Rok'un Tara'ya, Ryven'ın Kate'e bakışlarını gördüm, sanki sevdikleri kadınlara odaklandıklarında evrenin geri kalanı yok olmuş gibi. Eşleşmiş kadınlar birbirleriyle bu konuda şakacı bir şekilde dalga geçiyorlar

ve onları suçlayamam. Eşleri, neredeyse tüm Zivonian erkekleri gibi, gördüğüm en yakışıklı erkeklerden bazıları.

Ama eş bağları ve bununla birlikte gelen her şeyi düşünmek, bu bağın benim için de gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini ve gerçekleşirse ne yapacağımı tekrar sorgulamama neden oluyor.

"Nerede olduğunu biliyorum," diyorum. "Sauna demek istedim. Geminin her yerini gezdim ve bir kez gördüğümünden eminim."

"Gerçekten mi?" Cassidy başını eğdi, heyecanla kaşlarını kaldırdı. "Nyx beni bulmadan önce gemide saklandığım zamanlardan dolayı bazı kısımlarını oldukça iyi biliyorum, ama sen benden daha iyi biliyorsun gibi görünüyor."

"Evet, her gün gemide bir tur attığım için düzenini oldukça iyi öğrendim. Aktif kalmak, kazadan kaynaklanan ağrılara iyi geliyor." Dünya'da hayatımı neredeyse sona erdirecek olan araba kazası konusuna fazla girmeden boğazımı temizledim. "Bahçe odasını geçtikten sonra sola dönünce hemen orada. Ama oraya varmak için biraz yürümek gerekiyor."

"Harika." Cassidy dirseklerini masaya dayadı, çenesini ellerine dayadı ve sarı saçlarının birkaç telini oynadı. "Kesinlikle bakmam lazım."

Gemiye keşfetmekten bahsedilmesi, birkaç gün önce yaptığım yürüyüşü ve diğerlerinden daha fazla aklımda kalan bir yeri bulduğumu hatırlatıyor. Geminin varlığından haberdar olmadığım ve kesinlikle rastlamak istemediğim bir yeri.

"Ben de geçen gün kazara hapisaneyi buldum," diyorum tereddütle. "Ve... orada bir adam vardı. Zivonlular'dan biri."

Kate başını sallıyor. "Evet. Ben de onu gördüm. Hırsızlıkla suçlandığım için oraya sürüklendiğimde."

"Zivonlular bu gemide yaşadıkları süre boyunca o hep orada mıydı?" Diğer kadınlara bakarak alt dudağımı dişlerimin arasına çektim. "Bilen var mı?"

Tara ve Kate başlarını sallıyor, diğer kadınlar omuz silker. "Hayır," der Kate sonunda, yeşil gözleri ciddidir. "Ryven'a hiç sormadım. O dönemi düşünmekten pek hoşlanmıyorum."

"Kötü bir şey yapmış olmalı," diye mırıldanır Callie sessizce. "Zivonlular çok nazik ve onurlu insanlar. Sebepsiz yere kendi insanlarından birini hapse atmazlar"

kendi vatandaşlarını sebepsiz yere hapse atmazlar. Ne yapmış olursa olsun, gerçekten çok kötü bir şey olmalı."

Herkes onaylayarak mırıldanır ve konuşma yavaş yavaş başka konulara geçer: Tara ve Callie sauna aramak ister, Kate Ryven'in yeni bir gezegen arayışının ne kadar stresli olduğu konusunda endişelenir ve tabii ki Rok ve Nyx'in kardeşi Akos'un dönüşü konuşulur.

Ama diğer kadınlarla konuşurken bile, hücredeki adamı ve bana bakışını düşünmeden edemiyorum. Yüzünde kapalı bir ifade vardı ve bana söylediği birkaç kelime keskin ve kısa kesikti, ama altın çerçeveli gözlerinin derinliklerinde başka bir şey de yanıyordu. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım, ama beni içine çekti ve merakımı uyandırdı.

Onu aklımdan çıkarmaya çalışsam da, onu kafamdan tamamen silemiyorum. Bu yüzden diğerlerine hiçbir şey söylemeden kahvaltımı bitirip, yürüyüşümden sonra onlarla buluşacağıma söz vererek izin istiyorum.

Kötü bir fikir olabilir, ama bugün geminin hangi bölümünü ziyaret etmek istediğimi *çok iyi* biliyorum.

Hücremde, sıcak "gün doğumu" ışığıyla uyanıyorum, sersemlemiş bir şekilde gözlerimi kırıştırarak. Yıllar önce, parmaklıklar ardında uyanmak şok edici bir şeydi. Şimdi ise, daha önce yaşadığım ve muhtemelen bundan sonra da yaşayacağım tüm günler gibi, sıradan bir gün.

Beş yıldır buradayım, Kruul'un ana gezegenimiz Zivon'a saldırısından kurtulan Zivonlular, *Oasis'e* binip katliamdan kaçmak için uzaya çıktıklarından beri. En azından beş yıl olduğunu düşünüyorum. Hiçbir şeyin değişmediği bir ortamda zamanı takip etmek zorlaşıyor.

Işıklar yandıktan kısa bir süre sonra savaşıclardan biri bana kahvaltı getiriyor ve o yaklaşırken yataktan kalkıyorum. Adı Tyrek, ama adı dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Zivon'da beni iyi tanıyan hiç kimse buraya gelmiyor, sanki saldırıda öldüğümü hayal etmeyi tercih ediyorlarmış gibi.

Her zamanki gibi, Tyrek bana karşı soğuk ve tarafsız davranıyor, tepsiyi parmaklıkların arasından iterek hiçbir şey söylemiyor. Bu gemide kimse bana sözlü veya fiziksel olarak saldırmaz, ama yine de benden nefret ettiğini anlayabiliyorum. Omuzlarının duruşundan, mor çerçeveli mavi gözlerinin kısılmasından ve kahvaltı tepsisini hücreme itip uzaklaşırken bana doğrudan bakmayı reddetmesinden anlaşılıyor.

Aslında kendimi şanslı hissetmeliyim. Zivonian olmasaydım, halkımın yaptığımı düşündükleri şey için beni öldüreceklerinden hiç şüphem yok. Şu anda sayımız bu kadar az olmasaydı, yine de beni öldürebilirlerdi. Ancak halkımızın temel inançlarından biri, birbirimizi korumamız gerektiğidir ve aramızda katı bir onur kodu vardır. Bunu çiğnemek neredeyse düşünülemez bir şeydir.

Onur.

Bu kelime beynimde hoş olmayan bir şekilde takılıp kalıyor ve kahvaltı tepsisini almak için eğilirken dişlerimi sıkıyorum. Bir zamanlar diğer Zivonyalılar bana sıcaklık ve saygıyla bakarlardı. Bir zamanlar onurum vardı.

Şimdi? Bu hücrenin içindekiler ve sonsuzca dönen düşüncelerimden başka hiçbir şeyim yok.

Seçimin sana ait, Dax, diye kendime acımasızca hatırlatıyorum. Olan oldu ve senin de nedenlerin vardı. Şimdi bunun sonuçlarıyla yaşamak zorundasın.

Bu hoş olmayan düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum, zihnimi boşaltmaya zorluyorum ve sabah rutinime devam ediyorum. Uzun yıllar boyunca kendime sağlam bir düzen kurdum, her günüm tamamen aynı geçiyor. Bu, aklımı kaybetmememi sağlıyor. Aslında, bazen bu düzenin, burada tek başıma hapiste çıldırmamamın tek nedeni olduğunu düşünüyorum.

Kahvaltımı yaptıktan sonra, tepsiyi hücreler arasındaki koridora geri itiyorum, öğle yemeğimi getiren kişi daha sonra onu alacak. Sonra antrenman programıma başlıyorum, gücümü ve el becerimi korumak için hücredeki küçük alanda elimden geldiğince hareket ediyorum. Bir daha asla avlanamayabilirim, vahşi bir ormanı keşfedemeyebilirim, başka bir savaşta savaşamayabilirim, ama burada kendimi çürümeye terk edersem *mahvolurum*.

Antrenman, düşüncelerimi odaklamama yardımcı oluyor, ki bu günlerde en zor şey bu. Okuma materyallerine sınırlı erişimim olan bir veri pedim ve bazı eski holografik videolarım var, ancak hücrem dışındaki kimseyle iletişim kurmamı önlemek için başka bir şey için kullanmamı sağlayacak bağlantı devre dışı bırakılmış. Ama hepsini okudum ve izledim ve ara sıra yeni materyaller eklense de, ilgimi uzun süre canlı tutmaya yetmiyor.

Rutinimi bitirirken, bir dizi sınavdan kalkarken, birkaç gün önce buraya gelen Terran kadının yine hücre blogunda durup beni izlediğini fark ettim. Onu gözümün ucuyla gördüğümde kaslarım gerildi, çenem sıkıştı.

Belki de bir arkadaşım olduğu için mutlu olmam gerekir, ama onun varlığı beni tedirgin ediyor.

Buraya bir kez gelen diğer Terran kadından daha koyu tenli olmasına rağmen, göğsümü ağrıtan bir tür parlaklık ve ısıltı yayıyor.

Bu, buraya ilk getirildiğimden beri hiç hissetmediğim bir şekilde kafesimi nefret etmeme neden oluyor. Hayatımın geri kalanını kilitli kalarak geçireceğime kendimi alıştırdığımı sanıyordum, ama onu orada, o kadar yumuşak, güzel ve ruhani görerek, ona daha yakın olabilmek için hücremin parmaklıklarını kırıp açmak istiyorum.

Ama elbette yapamam.

Boyum ve gücüm ne olursa olsun, parmaklıklar kırmak için çok sağlam. Ne kadar istesem de, bir mahkum olduğum ve muhtemelen

bütün hayatım boyunca öyle kalacağım gerçeğini değiştiremez.

Bu yüzden onu görmezden gelmeye çalışıyorum, sırtımı ona dönerek egzersizlerimin sonuna odaklanıyorum. Ama sonunda egzersizleri bitirip omuzlarımı omuz silkerek gevşettiğimde, onun hala orada olduğunu biliyorum. Bakmam bile gerekmiyor. Bakışlarını üzerimde *hissedebiliyorum*.

Sinirlenerek omzumun üzerinden bakıp gözlerimi kısıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Ses tonum sert ve ifademde açık bir meydan okuma var. Çoğu kadın yüzümdeki ifade ve sesimdeki sertlikten çekinir, ama bu kadın çekinmiyor.

"*Sen* burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, başını eğerek küçük bir adım öne çıkıyor. "Bu gemideki hapisane hücresinde tek Zivonyalı olarak kalmak için ne yaptın?"

Sesi düşmanca değil, sadece meraklı, ama yine de burnumu çekip ona sırtımı dönüyorum. Bu yabancı kadına, beni bu noktaya getiren her şeyi açıklamaya niyetim yok. Olan oldu ve bunu tanımadığım biriyle yeniden yaşamaya niyetim yok.

Ancak o gitmiyor ve onunla gerçekten konuşmak gibi bir niyetim olmasa da, kendime rağmen merakımın arttığını fark ediyorum. Daha önce burada bir Terran kadın gördüğümü hatırlıyorum, şimdi de bir başkası ortaya çıktı. *Oasis'e* nasıl geldiler?

Bu sorunun ötesinde, geminin geri kalanında neler olup bittiğini merak ediyorum. Yemeklerimi getiren savaşçılardan hiçbiri benimle konuşmuyor ya da bana haber vermiyor ve içten içe, hapsedilmiş olmama rağmen, Zivonlu dostlarıma ne olduğunu merak ediyorum. Zivon yok edildikten sonra nasıl olduklarını, hayatlarının nasıl gittiğini daha iyi bilmek isterdim.

İsteksizce ona dönüp bakıyorum. "Öyleyse, bana *Oasis'teki* son haberleri vermek için mi buradasın? Neler olduğunu anlatmak için mi?"

Ses tonumda o kadar çok alay var ki, bunu bilgi dilenmekle karıştırması imkansız, ki bu da en son istediğim şey. Ama yine de bana anlatmasını umuyorum.

Kadın omuz silkiyor, biraz daha yaklaşıyor, benimle konuştuğum için açıkça memnun.

Daha parlak ışıktaki, pürüzsüz koyu teni ve uzun kirpiklerle çevrili büyük kahverengi gözleriyle daha da güzel görünüyor. Yüzünde bir yara izi var ve kollarında ve göğsünün üst kısmında da bazıları büyük, bazıları

küçük. Saçları siyah, yüzünün etrafında dağınık ve kıvrıkcık, ve gördüğüm çoğu kadından daha kıvrımlı. Zivonian kadınları genellikle uzun ve sırık gibi olurlar, ama bu kadın yumuşak ve dolgun görünüyor.

Parmaklarımın altında cildi nasıl hissedilir acaba?

Bu düşünce, uzun zamandır kaçındığım bir duyguyu içime yayıyor, çok ihmal ettiğim sikime doğru bir ağrı gibi.

Bunu düşünme bile, diye kendimi uyarıyorum.

Burada tek başına olmak yeterince kötü. Bir daha asla bir kadına dokunamayacağımı düşünmek, kendimi bu düşünceye kaptırırsam beni gerçekten delirtmeye yeter. Uzun zaman önce kendime dokunmayı bile bıraktım, bunun yerine kendimi fiziksel zevki unutmaya zorladım, sanki bir tür münzevi mistik gibi.

"Hayır. Zaten tüm dedikoduları bildiğimi sanmıyorum," diyor kadın. Sesi, görünüşü kadar tatlı, yumuşak ve nazik. "Gemiye çok uzun süre önce gelmedim. En azından sizler kadar uzun süredir burada değilim."

"Senin gibi başkaları da var mı? Başka Terranlar?"

Gözlerini kırıştırdı, sonra başını salladı. "Ah, tabii! İnsanlar. Evet, yaklaşık bir düzine kadarız, hepsi kadın. Gemimiz, daha doğrusu, bizi taşıyan kaçakçıların gemisi, *Oasis'e* çarptı. Sizin halkınız bizi kurtardı."

"Ne kadar asilce," diyorum kuru ve sert bir ses tonuyla. "Eminim çok minnettar olmuştunuzdur."

"Öyleydin." Bunu söylerken hafifçe gülümser, sesi öncekinden daha da yumuşar. Samimi olduğunu anlayabiliyorum ve tatlılığı beni rahatsız ediyor.

"Peki ya *benim* halkım? Bildiğin, bilmem gereken ilginç bir şey var mı?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup parmaklıklara yaslandım.

Kadın düşünürken dudaklarını büzüyor. Dudakları dolgun ve yumuşak görünüyor, mükemmel...

Hayır. Kes şunu. Aklından bile geçirme.

"Komutan Ryven, halkınızın evi olacak yeni bir gezegen arıyor. Ve benim halkım için de, gemide güvenli bir sığınak sunulanlar için. Henüz bir tane bulamadı, ama yerleşecek bir yer arıyor."

Bu beni şaşırtıyor, ancak bunu belli etmemeye çalışıyorum. Yeni bir yuva fikri kalbimi sızlatıyor, yıllardır hissetmediğim bir özlem, ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Ryven yeni bir Zivon kurmaya karar verdiği yer neresi olursa olsun, orası benim için bir yuva olmayacak. Orada da burada olduğu gibi hapsedilmiş olacağım ve bu düşünce özlemimi kıskançlığa dönüştürüyor.

Kardeşimin yaptıklarının suçunu üstlenmeyi seçtiğim için bir mahkum olduğumdan, durumumdan dolayı acı çekmemeye çalışıyorum.

Ama yine de bu düşünce içimi yakıyor.

"Eminim yakında uygun bir yer bulacaktır," diye bitiriyor kadın. "En azından öyle umuyorum. Açıkçası, uzay gemisinde yaşamayı hayal ettiğimden çok daha fazla seviyorum. Ama gerçek bir gezegende olmanın bazı yanlarını özlüyorum. Üzerimdeki gökyüzünü görmeyi özlüyorum, parkta uzun yürüyüşler yapmayı özlüyorum. Okyanusun kokusunu özlüyorum, ancak aynı tür su kütlelerine sahip bir yere yerleşip yerleşmeyeceğimizi bilmiyorum. Farklı olsa bile, onu keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

Sözler bir anda dökülüyor ve ona baktığımda bunun onu heyecanlandırıldığını anlıyorum. Bir nedenden dolayı memleketinden çok uzakta — muhtemelen kaçırılmış, kaçakçıların gemisindeymiş ve kurtarılması gerekmiş — ama yine de, ait olmadığı bir türle birlikte yabancı bir gezegende yeni bir yuva kurmaktan heyecan duyuyor. Terranlar hakkında hatırladığım az şey doğruysa, liderleri evrende başka bilinçli varlıkların varlığını bile kabul etmiyorlar. Ama bu kadın asimile olmaktan mutlu görünüyor.

Bir anlığına onu incelerim, gözlerimi ondan ayıramam.

Onda çok parlak ve iyimser bir şey var ve onu sevmemek istesem de, ruhumun bir köşesindeki bir şeyin onu çağırdığını hissedebiliyorum. Ondan *nefret etmek* istiyorum, çünkü şu anda benim evim olması gereken yerde, benim halkımın arasında yaşıyor ve benden sonsuza kadar alınmış özgürlüklerin tadını çıkarıyor. Ama bu duyguyu uyandıramıyorum.

Belki de nefret ya da aşk gibi güçlü duyguları hissetme yeteneğimi kaybetmişimdir. Belki de bu kadar uzun süre burada, yıllarca izole bir şekilde yaşadıktan sonra içim boşalmıştır.

"Bundan mutlu musun? Yabancı bir gezegende bir yuva kurmaktan?" diye soruyorum şüpheyle, dayanamadan.

Kadın omuz silkiyor, ağzının bir köşesi diğerinden daha yukarıda, çarpık bir gülümsemeyle.

"Ev, senin onu nasıl yaptığınla olur," diyor şiirsel sesiyle. "Her yer ev olabilir. Önemli olan nasıl düşündüğün."

Buna homurdanmamak için kendimi *zor* tutuyorum.

Her yerde mi?

Bu hücre, ne kadar güzel düşünceler çağırmaya çalışırsam çalışayım, asla evim gibi hissettirmeyecek. Artık bir evim yok ve

bir daha asla olmayacağına eminim.

"Peki ya ailen? Arkadaşların?" Onu biraz sıkıştırıyorum, o neşeli görünüşünün altında ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Onları özlemiyor musun? Geri dönmek istemiyor musun?"

Bunun üzerine yüzü biraz kapandı ve başka yere baktı. "Geri dönecek pek bir şeyim yok," dedi sonunda. Sesindeki bir şey, bu konuyu daha fazla sürdürmek istemediğini söylüyordu.

Hapishane kapısı açılır ve Tyrek koridordan geçerken kadına tuhaf bir bakış atar ve kahvaltı tepsimi alır. Muhtemelen kadının neden burada olduğunu merak ediyordur ve ona bakışında bir şey midemi bulandırır, garip bir his beni sarar. Kendimi neredeyse bir hırıltı gibi bir ses çıkarırken bulurum, parmaklıklara yaklaşıyorum, ondan uzaklaşmasını ve kadını rahat bırakmasını isterim.

Tyrek bana sert bir bakış atar — bu tuhaf kadın dışında bir süredir ilk kez biriyle göz teması kuruyorum — ve uzaklaşır. Ama kadın bunlardan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Adam yanından geçerken ona gülümser ve sonra durup bana bakar.

"Şey, ben de gitsem iyi olacak. Hoşça kalın." Küçük bir el hareketi yapıp arkasını dönerek uzaklaşıyor.

O uzaklaşırken, onu izlemekten kendimi alamıyorum. Gittiği için mutlu olmam gerekirdi. Sinir bozucu derecede pozitif, kaybettiğim ve bir daha asla sahip olamayacağım her şeyi hatırlatıyor.

Ama kendime rağmen ve anlayabileceğim hiçbir neden yokken, o gider gitmez... onu özlüyorum.

Günün geri kalanı sıradan geçiyor. Her zamanki gibi gemide yürüyüş yapıp keşif turuna çıkıyorum, sonra diğer kadınlarla vakit geçiriyorum. Ama sıradan bir gün geçirirken bile, hapsedilen Zivonlu adamı düşünmeden edemiyorum.

Onda beni çeken bir şey var, tam olarak ne olduğunu bilemediğim bir çekicilik, ve kendime rağmen ona karşı çok meraklıyım. Bu gerçekten garip, çünkü ben hiç kötü çocuklara ilgi duyan, bu tür erkekleri seven ya da onların yanında olmak isteyen bir tip olmadım.

Ama yine de, kendi tipimin ne olduğunu gerçekten bilmek için yeterince flört ettiğimden emin değilim. Belki de babam gibi biri olur diye düşünmüştüm; güçlü, sessiz, zeki, biraz inek. Annem ben on dört yaşındayken öldüğünde beni tek başına büyüttü ve tanıdığım en iyi adamdı. Hayatımdaki diğer erkekler için çıtayı çok yükseğe koydu.

Ben on sekiz yaşındayken, beni yaralayan aynı trafik kazasında vefat ettiğinde, tüm dünyam paramparça olmuş gibi hissettim. Umutsuzluğa kapılmak, onun beni yutmasına izin vermek çok kolay olurdu.

Ama hayatta kalmamın bir nedeni olduğuna ve tüm zorluklara rağmen hala hayatta olduğum gerçeğinden yararlanırsam bu nedeni bulacağıma inanmam gerekiyordu. Her gün hayatı dolu dolu yaşamaya çalıştım. Bir süreliğine, bu, hayatımdaki boşluğu dolduracak bir partner bulmak için flört etmeye çalışmayı da içeriyordu. Ama bu uzun sürmedi. Birkaç erkekle yaşadığım deneyimlerin yanı sıra, arkadaşlarımda da aynı şeyi yaptığını görmek, beni bu fikirden tamamen vazgeçirdi.

Hepsi aptalca zihin oyunlarına kapılıyorlardı, flört etmenin kaçınılmaz bir parçası gibi görünen türden oyunlara, ve bu bana zaman ve enerji kaybı gibi geliyordu. Ben sadece tüm kalbimle sevebileceğim, beni de sevecek birini istiyordum. Ama birkaç kötü randevu ve flört uygulaması deneyiminden sonra vazgeçtim ve bu konuyu düşünmemeye çalıştım. Tekrar tekrar hayal kırıklığına uğramaktan daha iyiydi.

Gün her zamankinden daha yavaş geçiyor gibi görünüyor ve gizemli mahkumdan uzak durmak için kendimi meşgul etmeye çalışıyorum.

Callie, Zivonluların bahçe odalarına bakmalarına yardım etmeye başladı ve ben de birkaç saatliğine ona yardım etmeye karar verdim. Alışılmadık bitki ve çiçeklerin tatlı kokusunda kendimi kaybettim ve onun bu bitki ve çiçekler hakkında şimdiye kadar öğrendiği her şeyi bana anlatmasını dinledim. Sonra Cassidy ve Tara'yı buldum ve onlara saunayı bulmalarına yardım ettim. Bir süre sıcaklığın içinde oturduktan sonra, belki bu merakımı terleyerek atabilirim diye düşündüm.

Belki bu merakımı terleyerek atabilirim, diye alaycı bir şekilde düşünüyorum.

Ama rahatlamış, terlemiş ve biraz susuz kalmış olarak dışarı çıktığımızda bile, aşağıdaki uzaylıyı düşünmekten kendimi alamıyorum.

Onu kafamdan atmak imkansız gibi görünüyor ve nedenini anlayamıyorum. Adını bile bilmiyorum.

O gece rüyamda bile onu görüyorum, uyuyan zihnim, o yoğun altın çerçeveli kahverengi gözleriyle parmaklıklar arasından beni izleyen görüntüsünü canlandırıyor. Diğer Zivonian erkekleri kadar yakışıklı, belki de daha da yakışıklı, uzun ve dağınık simsiyah saçları ona tehlikeli, biraz barbar bir görünüm veriyor. Dünya'da gördüğüm hiçbir erkeğe benzemiyor. Onda farklı bir şey var ve bu sadece görünüşüyle ilgili değil.

Ertesi sabah, kahvaltıdan sonra, sağduyuma aykırı olarak, onu tekrar görmek için hücreye geri dönüyorum.

Burada hiç gardiyan olmaması bana garip geliyor, ama belki de yeterli insan gücü yok. Sonuçta, tüm hapisanede sadece bir Zivonyalı var ve kaçma eğilimi de yok gibi görünüyor.

Orada olmasının sebebi ne olursa olsun, kaderini kabullenmiş gibi görünüyor.

Hapishaneye girip hücreesine doğru ilerlerken, onu küçük yaşam alanının zemininde şınav çekerken görüyorum — dün buraya geldiğimde de aynı şeyi yapıyordu. Şınavları bitirip, dar alanda dikkatlice hareket ederek bir dizi dövüş hareketi yapmaya başladığında adımlarım biraz yavaşlıyor. Hareketlerin sırası da dahil olmak üzere, dün yaptığıyla tamamen aynı rutin.

Burada tek başına tamamen çıldırmamak için mi böyle yapıyor?

Her gün saat gibi aynı şeyleri tekrar ederek mi?

Kazadan sonra iyileşme sürecimde, rutinler benim için çok önemli hale geldi. Günleri atlatmamın bir yoluydular.

Yataktan kalkıp hayatıma devam edecek duygusal gücü kendimde bulabileceğimden emin değildim. Kendimi kaybolmuş ve amaçsız hissettiğimde bana bir amaç verdiler.

Zivonian'ın hücrelerinden birkaç metre uzakta durup, onun işini bitirmesini beklerken hareketsiz ve sessiz kalıyorum. Varlığımı fark ettiğinden bile emin değilim, ama sonunda parmaklıklara doğru döndüğünde, beni görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bir an için, gözlerinde sıcaklık, mutluluk gibi bir şey gördüğüme yemin edebilirim.

Ama sonra yüzü tekrar kapanır ve dün olduğu gibi aynı somurtkan ifadeyle parmaklıklara yaslanır. Koyu renkli saçlarını yüzünden geriye iter ve gözlerinin kenarlarından şakaklarına doğru, alnından elmacık kemiklerine uzanan oluklu izleri ortaya çıkar.

"Terranlara gemide yapacak bir iş vermiyorlar mı?" diye homurdanır. "Gerçekten bu kadar boş vaktin mi var?"

Beni caydırmaya çalıştığını biliyorum, ama bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Bu adam hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum ve onun tavrı, öğrenmek istediğim şeyleri öğrenme isteğimi azaltmayacak. Hücredeki huysuz bir uzaylıdan *çok* daha kötülerıyla uğraştım.

"Bilgin olsun, boş zamanlarımda her gün gemide dolaşıyorum," diyorum, kollarımı onun gibi kavuşturarak. "Ve yolum tesadüfen buradan geçiyor."

"Ah. Eminim öyledir." Uzaylı burun kıvrır.

"En azından bana adını söyleyebilirsin," diyorum. "Şimdiye kadar üç kez karışlaştık. Tanışmamızın zamanı gelmedi mi sence?"

"Neden? Belki söylemezsem beni rahat bırakırsın." Parmaklıklardan uzaklaşır, ama hala beni izler.

"Hayır. Daha çok, öğrenene kadar buraya gelmeye devam edeceğim."

"Huh." Uzaylı gözlerini kısar. "Biraz sinir bozucu görünüyorsun. Yani sana söylersem gidecek misin?"

"Belki. Hoşuma gidip gitmediğine bağlı."

Bunun üzerine ağzı biraz seğirir, sanki gülümsemeyi zorla tutmaya çalışıyormuş gibi. "Peki," diye homurdanır, dudaklarını tekrar aşağı doğru kıvrır. "Adım Dax."

Gülümserim, parmaklıklara doğru bir adım atarım, ama yine de çok yaklaşmam. "Gördün mü? O kadar da zor değildi. Ben Zoey."

"Şimdi gidecek misin?"

Hücreler arasındaki açık alanın ortasında birkaç bank var ve en yakındaki bankta oturup bacaklarımı ayak bileklerinden çaprazlarım. "Dax güzel bir isim. Sanırım kalacağım."

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır ve omuz silker. "Senin seçimin. Ama eminim yakında sıkılacaksın. Burada hiçbir şey olmuyor."

"Buna inanıyorum." Çoğunlukla boş olan geniş alanı etrafıma bakarak yüzümü buruşturuyorum. Sonra dikkatimi tekrar Dax'a çeviriyorum. "Ama neden bu kadar çok gitmemi istediğini anlamıyorum. Burada hiçbir şey olmuyorsa, kesinlikle sıkılıyorsundur. Biriyle konuşmak istemiyor musun?"

Uzun boylu uzaylının çenesi sıkılır, ama hiçbir şey söylemez. Aramızda uzun bir sessizlik olur, sonunda boğazımı temizlerim.

"Peki," derim, bankta biraz geriye yaslanarak. "Ben başladım."

Yine omuz silkiyor, ama altın çerçeveli bakışları üzerimde kalıyor, beni merakla izliyor gibi. Sanki birisi tam olarak anlayamadığı egzotik bir yaratığı izler gibi, ama şimdilik elimden geleni yapacağım. Somurtkan bir ifadeye göre daha iyidir.

"Benim Dünya'dan olduğumu zaten biliyorsun. Bir Terran," diye başlıyorum, parmaklarımı bankın pürüzsüz koltuğuna hafifçe vurarak. "Yıldızları her zaman sevmişimdir. Babam ben küçükken bana tüm takımyıldızları gösterirdi. Sekiz yaşımdayken bana ilk teleskopumu aldı. Ön bahçemizde oturur ve birlikte onları arardık. Annemin en sevdiği Orion'du ve..."

Aniden konuşmayı kesip dudağımı ısııyorum. Bu adamı annemden bahsedecek kadar iyi tanımıyorum, bunu anlatmak iyi gelse de. Onu merak ediyorum ve kabuğundan çıkmasını istiyorum, ama o bana sadece adını söylediği için ben de kendimi o kadar açmaya hazır değilim.

"Neyse," diye devam ediyorum, yeni bir konuya geçerek, "Dünya'da sevdiğim birçok şey var. Küçük köpekler, asla büyük olanlar değil, Hint yemekleri, yaz günlerinde gin tonik içmenin tadı. Oh, ve çiçekler. Her tür çiçek. Omzumda bir tanesinin dövmesi bile var." Dövmenin yapraklarının kolumun altından görüldüğü yeri görebilmesi için hafifçe dönüyorum.

Dax'ın ağzı yine bükülür. "Sevmediğin bir şey var mı?"

Omuz silkiyorum, burnumu kırıştırarak gülümsüyorum. "Tabii. Çileklerden kesinlikle nefret ederim. Kuşlardan biraz korkarım. Sarı rengi

iğrenç buluyorum." Ona gülümserim. "Devam etmemi ister misin? Birkaç tane daha var."

"Eh, senin de her zaman güneş gibi parlak olmadığını bilmek rahatlatıcı," diyor Dax huysuzca. "Artık Terra'dan çok uzaktasın. Sevdğin onca şeye bir daha asla sahip olamayacağını bilmek seni üzmüyor mu?"

Bir iç çekerek, "Biraz. Ama bunun yerine sahip olduklarımı düşünmeye çalışıyorum. Kaçakçıların istediği gibi satılmak yerine, nazik ve bana değer veren uzaylılarla birlikte burada olabildiğim için şanslıyım. Sadece bu da değil, burada başka insanlar da var. Yani burada çilekler hakkında fikri olan, Dünya'dan en sevdiği içeceği olan, kedi veya köpek seven tek kişi ben değilim. Burada beni ve geldiğim yeri anlayan başka insanlar da var ve bu büyük bir rahatlama. Ama şimdi bambaşka bir kültürü de öğrenme fırsatım var ve bu gerçekten heyecan verici."

Duraklayarak, onun ifadesini izlerken alt dudağımı dişlerimin arasına çekiyorum. Kaşları biraz çatılmış, gözleri hafifçe kısılmış. Beynimdeki dil implantının düzgün çalıştığından bu kadar emin olmasaydım, neredeyse söylediklerimin tek kelimesini bile anlamadığını düşünecektim. Sert yüz hatları biraz şaşkın görünüyor, sanki benim gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi.

"Ryven ve diğerleri yerleşmek için güvenli olduğuna karar verdikleri gezegende öğrenecek yeni şeyler olacak," diye devam ettim. "Belki evcilleştirilmesi ve evcil hayvan olarak bakılması kolay bir tür yaratık olacaktır. Sevilecek veya nefret edilecek yeni meyveler, yeni çiçekler, yeni yiyecek türleri olacaktır. Yeni maceralar." Omuz silkтім. "Her durumda, bulması zor olsa bile, her zaman iyi *bir şeyler* vardır."

Dax, ilgisiz görünmeye çalışıyormuş gibi dudaklarını biraz kıvrır, ama konuşurken beni dinlediğini anlayabiliyorum. Durakladığımda, bana tam olarak dönmek için parmaklıklara doğru döner ve bakışları üzerimde gezer. Nedense tüylerim diken diken olur ve geminin geri kalanından daha serin olmasına rağmen kendimi sıcak hissederim.

"O yara izleri," diyor aniden. "Nereden aldın onları? Savaşta mıydın?"

"Bir bakıma, sanırım."

Tereddüt ediyorum, onun açık sözlü sorusu karşısında kalbim biraz hızlanıyor. Bu, önceki konuşmalarımızdan daha samimi bir soru. Annemin ölümünden bahsetmedim çünkü bu konuyu konuşmaya hazır değildim. Şimdi bu konuyu konuşmaya hazır olduğumdan emin değilim. Ama bu konuşmayı şimdi kesersem,

sarkastik veya alaycı olmayan bir şekilde bana gerçek bir soru sorduğunda, yine susacaktır. Bunu biliyorum.

Ve o gerçekten meraklı görünüyor.

"Bir araba kazasıydı," diyorum sessizce. "Arabalarımız var — tekerlekli araçlar . Bunlar bizim ana ulaşım aracımız. Ama bazen insanlar dikkatsiz davranıyor. Bazen sarhoş oluyorlar ve yine de araba kullanıyorlar. Bana ve babama da bu oldu. Sarhoş bir sürücü kırmızı ışıktaki geçti ve bizim şeridimize girdi. Sürücü tarafına kafa kafaya çarptı. Arabamız takla attı ve hurdaya döndü. Babamın emniyet kemeri koptu ve çarpmanın şiddetiyle ön camdan dışarı fırladı."

"Hayatta kaldı mı?" Dax'ın sesi alçaktır.

"Hayır." Başımı sallayıp boğazımı temizledim, boğazımın düğümlenmemesi için uğraşarak. Onun ölümünün acısı ilk başta olduğu kadar keskin değil, ama hala orada ve eminim ki hep orada olacak. "Hayatta kalmadı. Ben de neredeyse kalamıyordum. Ve bu yaralar kaldı."

Konuşurken kolumdaki bir yara izine dokunuyorum, parmak uçlarımla izini hissediyorum. İçgüdüsel olarak yüzümdeki yara izine dokunmak istiyorum, ama Dax'ın dikkatini ona çekmek istemiyorum.

Yaralarımı hiç sevmedim. Onları çekici veya "seksi" bulmuyorum, ama benim için hayatta kaldığımın, korkunç bir şey yaşadığımın ve diğer tarafa geçmeyi başardığımın sembolüydüler — belki biraz kırılmış, ama yine de kendim.

Yine de nedense, şu anda, birdenbire onlardan utanmaya başladım. Kollarımda ve göğsümde birkaçı var, elbisenin altında ise daha da fazlası.

Onun bunları göremeyeceğini biliyorum, ama bu düşünceyle yanaklarım kızarıyor.

Yüzümden kanın çekilmesini *sağlamak* için gözlerimi başka yere çeviriyorum. Hiç kimse beni bu kadar etkilememişti. Geçmişte, insanların görünüşüm hakkında ne düşündüklerini hiç umursamamıştım. Her zaman, bir erkek yara izlerimin itici olduğunu düşünüyorsa, benim hiçbir parçamı görmeyi hak etmediğini söylerdim. Hala buna inanıyorum.

Ama hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, bu adamın beni güzel bulmasını gerçekten istiyorum. Ve nedenini anlamıyorum.

"Yaraların için endişelenmemelisin," diyor Dax, sanki aklımı okumuş gibi sessizce. "Zivon'daki evimin yakınında bir zamanlar yıldırım çarpan bir ağaç vardı. Dalları ve gövdesi

. Bir sonraki mevsim geldiğinde çiçek açacak mı diye merak ettik. Bu kadar hasar görmüş bir şeyin tekrar çiçek açması imkansız görünüyordu."

Bir an durur ve bakışları her zamanki gibi yoğun bir şekilde benimkilere sabitlenir. Ama şimdi orada başka bir şey daha vardır.

"Peki çiçek açtı mı?" Sorum, sanki cevabı duymaktan korkuyormuşum gibi, fısıltı gibi çıkıyor.

Dax'ın dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılır. Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir hareket, ama onun yüzünde gördüğüm en yakın gülümsemeye benzeyen bir şey.

"Evet," der sonunda. "Çiçek açtı. Ve çok güzeldi."

Kalbim çarpıyor, göğsümde daha hızlı ve daha sert atıyor. Bakışları benimkini tutuyor ve ben de ona bakarken, gözlerinin ne kadar koyu kahverengi olduğunu, erimiş altınla çevrili sıvı koyu havuzlar gibi olduğunu fark edemedim edemiyorum. Bir an için, bakışlarımı onunkinden ayıramıyorum. Nefesim boğazımda takılıyor ve nefes almayı unuttuğumu fark edince ciğerlerim yanıyor. Aniden ayağa kalkarım, ne kadar telaşlı olduğumu görmemesi için ondan uzaklaşıyorum.

"Şey, konuşma için teşekkürler," derim çabucak, ona bakmadan. "İyi günler."

Sesim yapmacık ve garip geliyor, önceki konuşmamızdaki gibi değil. Dışarı çıkarken elimi göğsüme bastırıyorum ve avucumun altında hızla atan kalp atışlarını hissedebiliyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ve bunun beni heyecanlandırıp mı yoksa korkuttuğunu mu tam olarak anlayamıyorum. Bu adamın beni neden bu kadar etkilediğini, neden onu düşünmeden duramadığımı, neden daha önce hiç yaşamadığım tepkiler vermeme neden olduğunu bilmiyorum.

Ama bir şeyi kesin olarak biliyorum.

Gizemli Zivonian mahkumdan biraz korkmuş olsam da, onu ziyaret etmek için bu son seferim olmayacak.

GERİ DÖNÜYORUM.

Birden fazla kez.

Her gün hapishaneden çıktığımda, muhtemelen geri dönmemem gerektiğini söylüyorum kendime. Hala onun ne yaptığını ve neden hücreye düştüğünü bilmiyorum. İçgüdüsel olarak, onun gerçekten kötü bir şey yapacak türde bir adam olmadığına dair bir hisle, Zivonluların kendi vatandaşlarını *böyle bir şey yapmadıkça* hapse atmayacaklarını *bilmem* arasında kalıyorum.

Sormak istemiyorum, kısmen onun tekrar kapanmasını istemediğim için, kısmen de bilmek istediğimden emin olmadığım için.

Her ziyaretimde, Dax'a biraz daha bağlandığımı hissediyorum. Onun tüm çabalarına rağmen aramızda bir dostluk oluştuğunu hissedebiliyorum ve kişiliği o kadar ilginç bir zıtlıklar bütünü ki, ona hayran olmamak elde değil.

Onda sert ve acı bir taraf var, ama ben ortaya çıkana kadar tek başına, arkadaşsız ve konuşacak kimsesi olmadan hapsedilmiş olduğunu düşünürsek, onu bunun için suçlayamam. Ama ara sıra, onun daha yumuşak bir tarafını da görüyorum. Dünya'daki bitkiler ve çiçekler hakkında konuştuğumda hoşuna gidiyor, bu da mantıklı, ayrıca benim gezegenimde insanların beslediği farklı türdeki evcil hayvanları anlattığımda da hoşuna gidiyor. En uzun sohbetimizi en sevdiğimiz yemekler hakkında yapıyoruz ve kapatmadan önce tatlı çilek ve kremadan yapılmış, kulağa lezzetli gelen bir şeyi anlatıyor.

Bence bu yumuşak tarafı, gerçek Dax'ın daha gerçek yüzü, ama çoğu zaman bunu gizliyor. Anlıyorum. Uzun süredir hapiste ve bu kadar uzun süre hapiste kalıp da sert bir kabuk geliştirmeden nasıl hayatta kalınabilir, bilmiyorum. Ve onun hakkında çok yanılıyor olabileceğimin de her zaman biraz farkındayım; o bir katil ya da onun kadar korkunç başka bir şey olabilir.

Ama bir parçam buna inanamıyor.

Oturup kedileri anlatmamı dinleyen ve en sevdiği tatlıyı benimle paylaşan adam mı? O, azılı bir suçlu değil.

Bu hikayede benim bilmediğim bir şeyler var, bundan eminim ve ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Ama eminim ki bana söylemeyecektir. Dax'ın duvarlarında gördüğüm her küçük

Dax'ın duvarlarında gördüğüm her küçük ışık çatlağı için, geçilmez gibi görünen bir düzine başka nokta var.

Kate, Tara, Callie ve Scarlett'in birlikte hazırladıkları bir projeye katılarak, gizemli mahkum hakkında takıntılı olmaktan kaçınmaya çalışıyorum.

Callie, bahçe odalarından birinde, şüpheli bir şekilde kahveye benzeyen koka fasulye üreten bir bitki buldu ve Ryven'dan izin aldıktan sonra, birkaç avuç dolusu topladı. Şimdi öğleden sonramızı onları kavurup farklı kıvamlarda öğütmekle geçiriyoruz, sonra suya batırıp kahveye benzeyen kafeinli bir içecek üretebilecek miyiz diye deniyoruz.

"Tanrım, umarım bu işe yarar." Scarlett öne eğilip fasulye yığınlarından birini kokladı. "Kahveyi çok özledim."

"Ben de," diyor Kate coşkuyla. "Kahveyi gerçekten hafife almışım. Bir gün kahve içemeyeceğim bir gün geleceğini hiç hayal etmemişim."

Tara'nın hazırladığı geçici kahve preslerinden birinin üzerinde dururken ayak sesleri duyuyoruz ve arkamıza dönüp Ryven'in odaya girdiğini görüyoruz. Doğrudan Kate'e doğru gidiyor, gözleri ona sabitlenmiş durumda ve ona bakışından dolayı omurgamdan küçük bir titreme geçiyor. Zivonluların eşlerine bakışlarını her zaman fark etmişim, ama şimdi bu bakışlarda farklı bir şey var. Sanki bunun nasıl bir şey olabileceğini biraz tatmışım gibi, Dax'ın bana çiçek açan ağaçtan bahsettiği ve gözlerini benden ayırmadığı gün gibi.

Saçmalama, diye düşünüyorum, Ryven eğilip Kate'in dudaklarına öpücük kondururken. Bu uzaylılardan biri eşin olsaydı, aşağıda hapsedilen kişi olmazdı.

Kate, Ryven onu öperken ona doğru eğilir, kollarını boynuna dolayarak sarılır ve Scarlett yüksek sesle ıslık çalar.

"Bir oda tutun siz ikiniz," diye alaycı bir şekilde seslenir ve Callie, yüzünde hafif bir hüznle Tara'ya doğru eğilir.

"Acaba ben hiç eş bulabilecek miyim?" diye fısıldadığını duyarım.

Onun sessiz sözleri göğsümde bir ağrıya neden olur. Asla kendimle özdeşleştiremeyeceğimi düşündüğüm bir şeydi bu, ama Kate'in Ryven'in kollarında sarılmasını görmek, bana öyle bakan, bana öyle dokunan, sadece beni görmek için gününün bir kısmını ayıran birini istememi sağlar. Sadece merhaba demek ve bir öpücük çalmak için yolundan tamamen sapar.

Ayrıldıklarında Kate'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirir ve Ryven tezgahta yaptığımız dağınıklığa bakarken Kate onun yanında kalır.

"Siz bayanlar ne yapıyorsunuz?" diye sorar, başını sallayarak. "Bu yenilebilir bir şeye benzemiyor."

"İçilebilir olması gerekiyor," diyor Tara. Sonra burnunu kırıstırıyor. "Ama bu konuda henüz bir karar verilmedi."

"Bunlar sana bahsettiğim fasulyeler," diye açıklıyor Callie yumuşak sesiyle, geniş mavi-yeşil gözleriyle ona bakarak. "Toplayabilir miyim diye sorduğum fasulyeler. Evimizde içtiğimiz, hepimizin sevdiği bir içeceğin kokusu var ve onu taklit edebilecek miyiz diye deniyoruz."

"Ah. Peki, size iyi şanslar dilerim. Zivon'da, bazı savaşçılar avlanmadan önce bunları çiğ olarak yerlerdi. Ama onları kavurup içmeyi hiç düşünmemiştim." Ryven tekrar tezgaha bakarak gülümser, açıkça eğleniyor ve bizim eğlendiğimize sevindiğini anlayabiliyorum.

"Sonuçları sana haber veririm," diyor Kate, kolunu onun beline dolarken, o da kısa bir süreliğine ona sarılır.

"Toplantıya gitmem gerek," der ve onu bırakırken şakağına bir öpücük kondurur. "Ama akşam yemeğinde görüşürüz, *suvi'm*."

O ayrıldığında bir saniye tereddüt ettim, ama son birkaç gündür kafamda dolaşan düşünce bir türlü gitmiyordu. Bu gemide Dax'ın neden hapsedildiğini bilen biri varsa, o da Ryven'dı. O komutandı, *Oasis* ve gemideki herkes hakkında *her şeyi* biliyordu. Bu yüzden hemen izin isteyip, o çok uzaklaşmadan koridora çıktım.

"Komutan Ryven!" diye sesleniyorum. "Bekleyin!"

Yavaşlar ve ben yaklaşırken bana döner.

"Zoey." Bana gülümsüyor. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı? İhtiyacın olan bir şey var mı?"

"Hayır. Yani, evet, ama benimle ilgili değil." Kelimelerim kekeliyor ve Ryven sabırla beklerken düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Gitmesi gereken bir yeri olduğunu biliyorum ve onu bekletiyorum. Belki de onun peşinden koşmak aptalca, ama günlerdir beynimi yakıp kavuran sorunun cevabını almam gerekiyor.

"Geçen gün yanlış yola saptım ve hapishaneye düştüm. Orada hapsedilmiş bir adamla tanıştım. Dax. Onunla biraz konuştum ve sadece bilmek istedim... Ne yaptı? Neden hapsedildi?"

Dax'ın adı dudaklarımdan çıkar çıkmaz, Ryven'in tüm ifadesi değişir, hoş ve dostça olan yüzü bir saniye içinde soğuk ve sert bir ifadeye bürünür.

Gözlerinde öfke ve acı görüyorum, çenesi sıkışıyor, yanak kasları geriliyor.

"Dax, Kruul'un saldırdığı gece savunma gözetleme sistemlerimizi devre dışı bırakmaktan sorumluydu," diyor sessizce. "Kruul'un elinde, yüz kişi hariç tüm insanlarımızı kaybettik çünkü hiçbir uyarı almadık, onların geldiğini göremezdik. Hiçbir şekilde hazırlıklı değildik ve bu yüzden birçok Zivonlu öldü." Sesi sertleşiyor. "Dax yüzünden."

O konuşurken ağzım açık kalır ve midem daha da aşağıya iner. Son sözleri söylediğinde, kalbim göğsümde titrer.

Dax yüzünden.

UZUN SÜREDİR günlerim hep aynı geçiyor. Ve çoğunlukla hala öyle. Bugün, her zamanki gibi hücresindeyim. Kahvaltı tepsisi her zamanki gibi koridorda alınmayı bekliyor. Her zamanki gibi antrenmanımı yeni bitirdim.

Ama son zamanlarda, günlerimde farklı bir şey, daha doğrusu farklı biri var. Monotonluğun kırılması.

Zoey.

Kendime itiraf etmek istemememe rağmen, son birkaç gündür her gün olduğu gibi onun ortaya çıkmasını bekliyorum. Bir şeyi dört gözle beklemek hatalı olduğunu biliyorum, ama koyu renkli kıvrıcık saçları ve tatlı mizacı olan bu kadın, rutinimdeki bu özel kesintiyi dört gözle beklememe neden oluyor.

Tabii ki bunu ona asla söylemem. Ama onu beklediğimi kendime tam olarak itiraf etmesem de, bir yanımda onun burada olmasını ve konuşmasını dinlemeyi seviyor. Bana cevap vermemi zorlamıyor, ben konuşmak isteyene kadar konuşmaya devam ediyor ve ilk başta bunu sinir bozucu bulsam da, şimdi bu durumun sevimli bir yanı var. Bir yanımda, onun ziyaretlerine güvenmeye başladığımı hissediyor, ki bunun bir hata olduğunu biliyorum.

Bugün olanlardan dolayı bu bir hatadır.

Genellikle Zoey, antrenmanımı bitirdiğim sırada ortaya çıkar. Ama bugün, antrenmanımı bitirip arkamı döndüğümde, o orada değildi. Kendimi meşgul edecek yollar buluyorum, onun gelip gelmemesinin umurumda olmadığını söylüyorum kendime, ama zaman geçiyor ve ondan hiçbir iz yok, bugün burada olmayacağı düşüncesiyle göğsümde ağır bir yük hissetmediğimi iddia edemem.

Ziyaret etmeye tenezzül etmemesi beni çok üzdü ve nedenini anlamıyorum. Kendi halkım tarafından hapsedildim ve dışlandım. Neden bir Terran kızı buraya gelip benimle tek taraflı bir sohbet etmek istemediği için inciniyorum?

Böyle olması daha iyi, diye kendime kararlılıkla söylüyorum. Özellikle de ona bağlanmaya başladıysan.

Şu anda sıkıldığından buraya gelmek isteyebilir, ama sonunda Ryven yerleşecek yeni bir gezegen bulmaya devam edecek ve sonra herkes gibi orada yeni bir yuva kurmakla meşgul olacak, ben ise olduğum gibi orada kilitli kalacağım. Beni unutacak ve o zaman daha da çok acı çekeceğim.

Hiç acıtmamalı.

Neden umursuyorum ki?

Terranlar geri kalmış ve cahildir, evrende tek bilinçli varlıklar olmadıklarını kabul etmezler, çok ileride olduklarını iddia ederler, oysa gerçekte o kadar *geridedirler* ki gülünçtür. Terranlar evrenin pek çok yerinde bir şakadır.

Ama bu kız bir şaka değil. O tatlı ve nazik, uzun zamandır hayatımda gördüğüm ilk parlak nokta. Ona açılabileceğimi hissetseydim —ki bunu asla yapmam—belki beni anlayabilirdi. O da korkunç bir trajedi ve büyük bir acı yaşamış. Bir şeylerini kaybetmiş.

Belki de o anın heyecanıyla yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayabilir.

Hayır. Nasıl anlayabilir ki? O da herkes gibi benden nefret edecek.

Onu unutmak ve eskisi gibi yaşamaya devam etmek daha iyi. Beni akıl sağlığımı koruyan tek şey bu. Şu anda hayatıma birini sokmak aptallık olur.

Ayak sesleri düşüncelerimi bölüyor ve başımı kaldırıp Zoey'nin koridorda hücreme doğru yürüdüğünü görüyorum. Bir an için, tüm mantığımın aksine, kalbim göğsümde atıyor.

Gelmiş.

Ama sonra, ışığa adım attığında ve yüzündeki ifadeyi gördüğümde, kalbim neredeyse aynı hızla çöküyor.

O biliyor.

Biri ona neden bu hücrede tutsak olduğumu söylemiş.

"Bu doğru mu?" Her zamanki yerinde, hücremin önündeki bankın yanında dururken sesi küçük ve sessiz. Bana bakıyor ve koyu renkli gözlerindeki üzüntü ve kafa karışıklığı beni neredeyse mahvediyor.

Boğazım düğümlenir ve uzun bir süre hiçbir şey söyleyemem. Gözlerindeki o bakışı silmek, onun yeniden ışıldamasını görmek istiyorum. Sanki onun yaydığı tüm güneş ışığı bulutların altında saklanmış gibi ve bu benim göğsümü acıtıyor.

Ona masum olduğumu söylemek istiyorum. Ona *gerçeği* söylemek istiyorum.

Ama bunca zaman sonra, bunu yapamıyorum.

Kardeşimin yıllar önce neden böyle bir şey yaptığını, neden onurunu hiçe sayıp Kruul'un halkımıza saldırısında onlara yardım ettiğini bilmiyorum, ama Zivon'dan kaçışımızın ardından, Syrus'un ihanetinin suçunu üstlendim. Onun suçlarını üstlenerek, savaşçı arkadaşlarımla Kruul'un saldırısında onlara yardım edenin ben olduğuma inanmalarını sağladım.

Bazı günler, bunu neden yaptığımı hala anlayamıyorum.

Syrus, saldırıdan kaçarken *Oasis'e* ulaşamadı, ama Ryven olanları araştırmaya başladığında, gözetleme sistemlerini devre dışı bırakanın ya ben ya da Syrus olması gerektiğini fark etti. O anın heyecanıyla, benim yaptığımı söyledim. Belki de kardeşimin suçlu olduğunu kabul etmek, onun hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yok edecekti. Bu gerçeğe yüzleşmeye dayanamadım, bu yüzden onun hatırasını lekelemeden bir yalan uydurdum.

Ve beş uzun yıl boyunca bu yalanın sonuçlarıyla yaşadım.

Artık bunu düzeltmek, söylediklerimi geri almak için çok geç, bu yüzden Zoey'e yıllar önce Ryven'a söylediğim aynı sözleri tekrar ediyorum.

"Evet, doğru," diyorum düz bir sesle. "Ben yaptım."

Çenemi sıkıyorum, onun tepkisine hazırlıklı olmak için, gitmesine hazırlıklı olmak için. Tabii ki gidecek, artık benim bir canavar olduğumu düşünüyor, tıpkı herkes gibi.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, gitmez. Olduğu yerde kalır, gözlerinde ihtiyatla bana bakar ve ben de söyleyeceği her şeye karşı kendimi hazırlamaya çalışırım. Kalbimin etrafındaki savunmayı, kurduğum tüm duvarları zayıflatmıştır ve şimdi onları güçlendirmeye çalışırım, kendime onun söyleyeceği hiçbir şeyin önemi olmadığını söylerim. Daha önce duymadığım bir şey olmayacaktır.

Zoey öne doğru adım atar ve hiç olmadığı kadar parmaklıklara yaklaşır. Bana bakarken yüzü yumuşar, ama nedenini anlayamıyorum. Şu anda benden nefret etmesi gerekir. Beni canavarca, en kötü türden bir hain olarak görmesi gerekir. Ama bunun yerine bana yumuşak, hüzünlü gözlerle bakıyor ve neredeyse gitmesini diliyorum, sırf yüzündeki o ifadeyi görmek zorunda kalmayayım diye. Bu, göğsümü ağrıtıyor, ellerimi ona dokunma, ona yüksek sesle söyleyemediğim gerçeği gösterme arzusu ile karıncalandırıyor ve bu kadar uzun zaman sonra bu duygu neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Onunla konuşmama hiç izin vermemeliydim.

"Zivonluların seni bu kadar uzun süre hapiste tutacak ne yapmış olabileceğini hep merak etmişimdir," diye fısıldıyor. "Şimdi anlıyorum."

Mantıklı."

Beklediğim sözleri söylüyor, ama şimdi bile sesinde yumuşak bir ton var ve gözlerinde nefret gibi görünmeyen bir şey var. Aslında, bana hala kendisine söylenenlere tam olarak inanamıyormuş gibi bakıyor.

Göğsümdeki ağrı şiddetleniyor. Uzun zamandır ilk kez, kardeşimi savunmak istemiyorum. Göğsümü bir öfke dalgası kaplıyor, bu durumda olduğum için acı duyuyorum. Artık onun yaptıklarının suçunu üstlenmek istemiyorum. Önümde güzel ve parlak bir şey varken ve onun yok oluşunu izlerken bunu istemiyorum.

Zaten çok şey kaybettim. Benden alınabilecek başka bir şey kalmadığını düşünüyordum.

Ama görünüşe göre *çok* yanılmışım.

Gerçeği söylemek istiyorum. Ama tabii ki artık çok geç. Aniden hikayemi değiştirip suçumu inkar edersem, bunu benim yapmadığımı söylersem kimse bana inanmaz.

Keşke adımlarıma temize çıkarabilsem. Şu anda, bunu yapmanın bir yolu olmasını her şeyden çok diliyorum.

"Senin korkunç bir şey yapmış olabileceğini düşünmemiştim," diyor Zoey sessizce. "Ama Zivonluların sebepsiz yere kendi vatandaşlarından birini hapse atacıklarını da düşünmemiştim."

"Artık biliyorsun." Sesimi sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum. *Neden hâlâ burada?*

Bana dikkatle bakıyor, gözleri hala yumuşak, yüzümde dolaşıyor ve bu beni rahatsız ediyor. Keşke herkes gibi bana bağırıp, yüzüme karşı çıkıp, çekip gitse. Buna katlanabilirdim, yeni bir şey olmazdı. Ama bu? Ruhumu görmeye çalışır gibi bana bakması? Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sertçe soruyorum.

"Seni görmeye çalışıyorum," diyor basitçe. "Anlamak için... Anlayamıyorum."

"Neyi uzlaştıramıyorum?"

Yutkunur, boğazındaki kaslar çalışır. "Senin kim olduğunu sandığım... ile şu anda kim olduğunu sandığım."

Zoey daha da yaklaşır, elleri neredeyse parmaklıklara değecek kadar. Kendime engel olamadan, onun orada olması beni de kendine çeker ve kendimi durduramadan

, birbirimize çok yaklaşıyoruz. Beş yıldan fazla bir süredir bir kadına bu kadar yaklaşmamıştım.

Çok tatlı kokuyor. Cildinin sıcaklığını, saçlarının hafif parfümünü, bu sabah duşta kullandığı sabunun kokusunu alabiliyorum. Bu düşünce, hemen ardından onun çıplak halini hayal etmeme neden oluyor ve vücudum geriliyor, penisim anında sertleşiyor. Son birkaç yıldır tüm arzu düşüncelerini kafamdan atmaya çalışmış olabilirim, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir zaman bir keşif olamadım. Kadınları her zaman sevdim ve arzuladım. Ve bu kadın da bir istisna değil.

Hatta onu daha çok istiyorum.

"Ziyaret etmeyi bırakacak mısın?" Sesim kısık. Sesimdeki arzuyu duymasını istemiyorum, ya da onun gelmeyeceğini söylemesini ne kadar çok istediğimi bilmesini istemiyorum. Tekrar geleceğini.

"Gelmemeliyim." Zoey bana bakar. Gözleri benimki gibi koyu, derin ve dipsizdir. Ne düşündüğünü tahmin bile edemem.

"Ama gelecek misin?"

Hiçbir şey söylemiyor. Cevap vermekte zorlandığını görebiliyorum, ama tek düşünebildiğim onun bana ne kadar yakın olduğu. Sanki cildimde onun sıcak nefesini hissedebiliyorum.

Yaralarıyla birlikte ne kadar güzel olduğunu.

Bunları hissetmemem gerektiğini biliyorum. Yapmak üzere olduğum şeyi yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama bedenimin, ruhumun arzusu reddedilemeyecek kadar güçlü.

Yeterince yapmadım mı? Diye düşünüyorum, öne doğru eğilirken. Her şeyden vazgeçmedim mi? Her şey tekrar elimden alınmadan önce, bunu hak etmiyor muyum?

Ne kadar yapmamam gerektiğini bilsem de kendimi durduramıyorum. O sonsuza dek gitmeden önce bu tek anlık zevki istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, neredeyse nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum.

Sanki aynı duyguya kapılmış gibi, Zoey öne eğilir, yüzü parmaklıklara yaklaşır. Ve o bunu yaparken, ben de dünyada en çok istediğim şeyi alırım.

Öne eğilip onu öpüyorum.

Bir yanım onun çekip gitmesini, bana tokat atmasını ya da arkasını dönüp gitmesini bekliyor. Ama bunun yerine, küçük bir ses çıkarır, neredeyse inler gibi, ve öpücüğe karşılık verir. Dudakları benimkilere değdiğinde kalbim hızla çarpar, nefes alırken dudakları hafifçe açılır

ve ben bundan tam olarak yararlanmaktan kendimi alamıyorum.

Neredeyse kendi iradeleriyle, ellerim parmaklıkların arasından uzanıyor ve öpücüğü derinleştiriyorum. Dilimi alt dudağına kaydırırken, ilk kez ona dokunmak için uzanıyorum, ellerim belinin kıvrımlarını okşuyor.

İnlemesi içimde bir şehvet dalgası yaratır, penisim yıllardır hissetmediğim kadar sertleşir ve onu parmaklıklara doğru çekerken boğazımın derinliklerinden bir homurtu çıkar, kendi vücudum da onunla temas kurmak için parmaklıklara sıkıca bastırılır. Beni saran ihtiyaç derin ve zorlayıcıdır, vücudum onunla birlikte titrer ve ellerimi kalçalarına kaydırarak onu sıkıca kavrarım.

Zoey nefesini tutar, eli parmaklıkların arasından çıkıp saçlarımı okşar. Diğer eli de parmaklıkların arasından çıkıp çıplak göğsüme dokunur ve antrenmanımı bitirdikten sonra gömleğimi giymediğim için aniden çok mutlu olurum.

O da beni öpüyor, fark ediyorum, ve bu içimde başka bir arzu seli yaratıyor.

Tadı çok tatlı, sıcak ve ıslak, ve sadece bu düşünce bile ona olan arzumu daha da yoğunlaştırmaya yetiyor, kendimi bu arzuda kaybedip, son beş yılda hayatta kalmak için kendime aşıladığım tüm disiplini unutuyorum. Tek bir öpücükle, kendimi yeniden canlanırken hissediyorum, ve bu anda, bu hücrede daha fazla kalmaya dayanamayacağımı anlıyorum.

Başından beri benim günahım olmayan bir şey için beş yıl kefareti çektim.

Kendi onurunu kaybetmiş bir kardeşimin onurunu korumak için kendimi özgürlükten, zevkten, dokunmaktan, sohbet etmekten ve arkadaşlıktan mahrum bıraktım. Peki ne için? Bir anıyı korumak için mi? Geçmişte yaşıyorum ve burada, tam önümde kaybettiğim geleceğin bir hatırlatıcısı var.

Zoey'in o gelecek olduğunu düşünmek aptalca olur. Ama biri öyle olabilir. olabilir.

Bu düşünce kafama girerken ve ellerim kalçalarının üzerinde kayarken, parmak uçlarım elbisesinin bel kısmında küçük ve metalik bir şeye dokundu.

Bir toka.

Orada birkaç tane var, hepsi sıra halinde, elbisesinin kumaşını sıkıştırarak biraz toplanmasına neden oluyor. Bir tanesi kaybolsa bile farkına varacağını sanmıyorum.

Zoey beni öpmeyi bırakmadı. O da kendini kaptırmış, öyle ki ben belini kavrayıp tokayı kumaştan çıkardığımda farkına bile varmadı. Küçük metal parçayı avucuma aldığımda içimi küçük bir suçluluk duygusu sardı. Onun bana güvenme isteğini, yaptıklarını bilmeme rağmen, ve bana bu şekilde dokunma isteğini suistimal ettim.

Ama bu bir yalan değildi, diye düşünüyorum, yaptıklarımı haklı çıkarmaya çalışarak. Öpücüğün gerçek olduğunu, onu istediğimi inkar edemem. Ağrıyan penisim bunun kanıtı ve kemiklerime işlemiş gibi görünen çaresiz ihtiyacım.

Sonunda, ben hazır olmadan çok önce, Zoey öpücükten çekildi. Dudakları bir anlığına benimkine değdi, gözleri hala kapalıydı ve ellerini saçlarımdan çekerken ona tekrar uzanma arzusuna karşı dişlerimi sıktım. Dokunuşu kaybolur kaybolmaz kendimi boş hissettim, kaybın acısıyla göğsüm acı verici bir şekilde sıkıştı. Onun için neden bu kadar çok şey hissettiğimi bilmiyorum ve artık bunu istemediğimi bile bilmiyorum. Bunları hiç hissetmeseydim çok daha kolay olurdu. Ama aynı zamanda, beş yıldır uyuyormuşum, hatta *ölmüşüm* gibi hissediyorum ve Zoey beni hayata geri döndürdü.

Bir adım geri çekildi ve yüzünde hâlâ biraz şaşkınlık olduğunu, yanaklarının ve göğsünün öpücükten kızardığını görebiliyorum.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyor.

"Tabii." Sanki umurumda değilmiş gibi, gayet rahat bir şekilde söylüyorum, ama gerçekte onu tekrar öpmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Aslında... bundan daha çok istediğim bir şey *var*.

Adımı temize çıkarmak istiyorum. İnsanlarımdan bana tekrar güvenmesini istiyorum. *Zoey'nin* bana tekrar güvenmesini istiyorum, çünkü şu anda bunun için hiçbir nedeni olmadığını biliyorum. Ama gerçeği öylece ağzımdan dökersem bana inanmayacaktır. Kimse inanmayacaktır.

Syrus ve benim ikimizin de güvenlik sistemine erişimimiz olduğu ve onun Zivon'dan kaçamadığı halde benim kaçabildiğim göz önüne alındığında, suçlu olduğumu gösteren pek çok kanıt vardı. Adımı temize çıkarmak istiyorsam, masum olduğumu ısrar etmekten daha fazlasını yapmam gerekecek. Bunu kanıtlamam gerekecek.

Zoey bir an tereddüt etti, geri dönecek mi diye merak edecek kadar uzun bir süre. Ellerim ona tekrar dokunma arzusu ile kaşınıyor ve tüm vücudum ihtiyaçtan ağrıyor. Daha acil bir endişem olmasaydı, o ayrıldığı anda yıllardır süren bir geleneği bozup, kendi dokunuşum vücudumun arzuladığı şey olmasa bile, sonunda kendime biraz zevk vermeye engel olamazdım.

Zoey bana bir kez daha hüznü bir şekilde gülümser ve sonra dönüp gider. Ben parmaklıkların yanında durup onun uzaklaşmasını izlerim. Onu son kez görüyor olabilirim

onu son kez görüyorum ve bunu hatırlamak istiyorum. Sadece öpücüğü değil, *onu* da. Vücudunun şeklini, yürüyüşünü, omuzlarının duruşunu ve güzel yüzünü.

En çok da, bugünden önceki halini hatırlamak istiyorum, bu karanlık yerde hala tek güneş ışığı olduğu halini.

Ama çok uzun beklemiyorum. Geri dönmeyeceğinden ve yalnız olduğumdan emin olunca, elbisesinden çıkardığım tokayı alıp metali biraz bükerek kaba bir maymuncuk yapıyorum. Parmaklıkların arasından uzanıp, hücre kapısının kilidine sokarken hissederek ilerliyorum.

Basit bir mekanizma değil ve birkaç deneme ve birkaç küfür mırıldanmam gerekiyor. Ama tam avuçlarım terlemeye başlarken, elime aldığım geçici kilit açıcı kayganlaşırken, bir klik sesi duyuyorum ve kilit açılıyor.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve kilidi bıraktım. *Başarmıştım.*

Kapıyı iterek açtım ve beş yıl sonra ilk kez koridora çıktım.

Oasis'in ana bölümüne doğru koridorda yürürken, zihnim karışık.

Neden bunu yaptın? Diye düşünüyorum, ağzıma nazıkçe dokunarak.

Hâlâ Dax'ın dudaklarını dudaklarımda, dilini ağzımda, ellerini vücudumda hissedebiliyorum. Ne olduğunu ya da neden buna izin verdiğimi hiç bilmiyorum. Ryven'in bana anlattıklarını ona söylemek, suçlamaya tepkisini görmek için oraya gittim, ama Dax'ı görmeden önce olduğu gibi şimdi de içim rahat değil.

Hatta daha da huzursuzum. Beni öpen hiç kimse bana böyle hissettirmemişti. Dax'ın öpücüğü vücudumun yanıyormuş gibi hissettirdi. Ellerin üzerinde olmasını arzulamama, devam etmesini ve hiç durmamasını istememe neden oldu. Kabul etmek istemememe rağmen, aramızda parmaklıklar olmasaydı, işin nereye varacağını bilemiyorum. Onu hayatım boyunca hiç kimseyi istemediğim kadar istedim. Kollarında adeta eridim.

Ve bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Her zaman içgüdülerime güvendim ve genellikle haklı çıktılar.

Öyleyse neden kendi halkına karşı korkunç bir saldırıya yardım ettiği için hapse atılmış bir uzaylıyı öptüm?

Uzun zamandır bu kadar kafam karışmamıştı. Ryven'in dediğine göre, Dax hakkında düşündüğüm her şey, içgüdülerimin bana söylediği her şey yanlıştı. Ama onu tekrar gördüğümde, onun asla böyle kötü bir şey yapamayacağından bu kadar emin olmama rağmen, bu nasıl olabilir?

Bu insanları gerçekten tanıyorsun, diye kendimi azarlıyorum. *Onların kendi aralarından birinin yanlış olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Tüm bunlar yaşandığında sen orada bile değildin.*

Ama içgüdülerim bana başka bir şey söylüyor. Her ne kadar mantıklı kanıtlar aksini gösterse de, Dax'ın böyle bir şey yapmayacağını söylüyor.

Koridorda yürürken, sinirli ve üzgün bir şekilde, bir şey gözüme çarpar — solumdaki koridorda bir hareket. O tarafa bakarım,

ve uzun siyah saçları ve bronz teni görünce kalbim ağzıma gelir.

Bu Dax.

Bir şekilde hücrelerinden kaçmayı başarmış.

Beni görmedi ya da benim onu gördüğümü fark etmedi. Bu yüzden koridorda onun peşinden koşuyorum, umarım beni fark etmemesi için yeterince geride kalarak. Neler olduğunu bilmiyorum ve her zamanki gibi merakımı bastıramıyorum.

Nasıl kaçtı? Ve ne yapmayı planlıyor?

Gittiği yol onu rıhtıma götürüyor ve ben, büyük alana açılan kapının kenarında, hala görünmeden, tereddüt ediyorum.

Ne yapmalıyım?

Onu rahat bırakmalı mıyım? Burada olduğumu belli etmeli miyim?

Ya Ryven'ın söylediği her şey doğruysa? Ya korkunç bir şey yapmak üzereyse?

Onu küçük gemilerden birine doğru yürürken görüyorum ve anlıyorum. *Kaçacak.* Onu suçlayamam, gerçekten. Zivonlular onu hapsetmişler ve sonunda kaçma şansı bulmuş. Tabii ki bir gemiye binip kaçmaya çalışacak.

Ama buna izin veremem.

"Dax!" Onun adını haykırarak hangardan ona doğru koşuyorum. O durup yavaşça bana dönüyor, yüzündeki ifade yine soğuk ve sert. O, hapishaneye düştüğüm ilk gün tanıştığım Dax, az önce beni öpen, kemiklerimin yanıyormuş gibi hissettiren Dax değil.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese ona ulaştığımda soruyorum. "Nasıl çıktın buradan?"

"Yetenek." Bana sırtıyor. "Ben çok yetenekli bir adamım."

Ona öfkeyle bakıyorum, çenem sıkı ve midem düğüm düğüm olmuş. "Öylece gidemezsin. Hücrenizde olmanız gerekiyor, biliyorum. Sizin kaçmanıza izin vermemi mi bekliyorsunuz?"

Uzun boylu uzaylı bana bakıyor, yüzünde hiçbir ifade yok. "Bunu yapmam gerek," diyor, kahverengi ve altın rengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

Bir an için, az önce beni öpen adamı görüyorum ve içimde bir şeyler dalgalanıyor. Onun bakışlarından kurtulamıyorum ve o bana doğru bir santim yaklaşıyor, iri vücudu benimkine eğiliyor.

"Beni teslim edecek misin, Zoey?" diye sorar yumuşak bir sesle. "Alarmı çalacak mısın?"

Eğer yapacaksan, yap. Ama yapmazsan, ben gidiyorum."

Yapmalıyım. Yapmam gerektiğini *biliyorum*. Benim dışımda kimse onu hücresinin dışında görmedi ve birkaç saat boyunca kimsenin hapishaneye ineceğini sanmıyorum. Şimdi yardım çağırmazsam, kaçtığını kimse fark etmeyecek ve kaçmasını engellemek için çok geç olacak. Kaçıp başka korkunç şeyler yaparsa, bu benim hatam olacak.

Ama kelimeleri ağızımdan çıkaramıyorum. Koşup birini uyarmak ya da ağzımı açıp çığlık atmak için hareket edemiyorum. Onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Zihnim ona gitmemesi için bağırırsa da, vücudum işbirliği yapmıyor.

Dax bunu fark etmiş gibi görünüyor, çünkü bir kez başını sallıyor, sonra dönüp benden uzaklaşarak gemiye doğru yürüyor.

Onu bırakma.

O geminin kapağını açıp içeri girerken bu düşünce tekrar zihnimde çığlık atıyor, ama bu sefer Zivonluları uyarmakla ilgili değil. Onu gitmesine izin vermek istemiyorum. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi midemde garip bir boşluk yaratıyor ve ona karşı garip bir sorumluluk hissediyorum. Onu Ryven ve diğerlerine teslim edemem, ama nereye gideceğini ve ne yapacağını bilmediğim halde öylece uçup gitmesine izin de veremem.

Bu fikrin ne kadar kötü olduğunu kendime söylemeden önce, gemiye doğru koşuyorum, iniş güvertesine çıkıyorum ve kapılar arkamdan kapanırken içeri giriyorum.

Eğer gidiyorsa, ben de onunla gidiyorum. Bu çılgınlığı bana neyin yaptırdığını bilmiyorum, ama artık geri dönüş yok.

Dax kokpite doğru ilerliyor, ama beni duyunca durup arkasını dönüyor. Onu takip ettiğimi fark edince yüzü sertleşiyor ve öfkesi gözlerinden okunuyor.

"Gemiden in," diye bağırır. "Ne halt ettiğini bilmiyorum, ama git. Hemen. Kapıyı açacağım."

"Hayır." Ellerimi belime koyup ona öfkeyle bakıyorum. "Beni öylece atamazsın. Bu senin gemin bile değil."

"Kim demiş öyle?" Kollarını kavuşturur, bana somurtarak bakar. "Burada işin yok. Bunların hiçbiri seninle alakalı değil."

"Öyle mi?" Dudaklarımı sıkıştırdım. "Eğer ben hücreye gelmeseydim kaçabileceğini söyle. Beş yıl boyunca

Beş yıl boyunca hiç serbest kalmadan orada kaldın, sonra ben seni ziyarete başladım ve sen kaçmanın bir yolunu buldun? Beni bir şekilde kullandın. *Benim* sayemde özgürsün."

Gözlerini kısar. "Sen delisin." "Sen de öyle."

Dax boğazının derinliklerinden homurdanır. "Sadece bu lanet gemiden in, Zoey! Git, yoksa seni kaldırıp kendim atarım." Gözleri kısılır. "Bunu yapabileceğimi biliyorsun."

Sözleri yüzümü biraz kızartır, ellerinin üzerimde olduğu anı hala çok taze ve rahatsız edicidir, ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaparım.

"Beni gemiden zorla indirirsen," diyorum yavaşça, kulaklarımda nabzım gümbür gümbür atıyor, "kaçışına dikkat çekersin. İstedğin bu mu?"

Dax'ın bakışları çeliği eritebilir. Ama ben geri adım atmıyorum, ona aynı meydan okumayı geri veriyorum. İkimiz de çıkmaza girmiş durumdayız, her ikimiz de diğerinin ilk pes eden taraf olmasını bekliyoruz. *Devam et, beni durdurmaya çalış*, ikimizin de verdiği açık mesaj bu ve ikimiz de ilk göz kırpan taraf olmak istemiyoruz.

Sonunda, saniyeler dakikalarca uzadıkça, Dax hırlayarak benden uzaklaşıp kumandalara geri döndü.

"*Vreck!*" diye bağırarak oturur. "Şimdi buradan çıkmazsak, biri beni yakalayacak. Otur ve kemerini bağla," diye bağırır. "Kendini yaralarsan benim suçum değil."

Onun emrini yerine getiriyorum, onun arkasındaki koltuğa sertçe oturuyorum ve titrek, gergin parmaklarımla kemerleri bağlıyorum. Dax beni tamamen görmezden geliyor ve gaz kolunu ileri iterek, çaldığı küçük gemiyle *Oasis'in* hangarından çıkıyor. Gemi ileri doğru fırlayıp uzaya doğru havalanırken midem bulanıyor ve hızımız arttıkça, Dax bizi devasa ana gemiden uzaklaştırırken uzayda süzülüp dalarken hafifçe başım dönüyor.

Gözlerimi kapatıp nefesimi düzenlemeye çalışırken, içimde birdenbire bir şüphe dalgası yükseldi ve zorlukla yutkundum.

Kazadan beri, kendime her zaman bir amaç uğruna yaşadığımı, hayatta kalmamın boşuna olmadığını söyledim. Her zaman, kaderimde yazıldığı yere ulaşacağıma inandım ve bu inanç, kaçırıldıktan sonra, Dünya'ya geri dönme umudum kalmadığında bile Zivonluların elinde kaldığımda bile beni ayakta tuttu.

Ama şimdi her şeyi sorguluyorum.

Bu küçük gemi ve gerçekten affedilemez bir şey yaptığını itiraf eden bu uzaylı, benim olmam gereken yer mi?

Yoksa hayatımın en büyük hatasını mı yaptım?

Küçük gemiyi *Oasis'ten* uzaklaştırırken, doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak etmeden duramıyorum. Kontrol panelindeki göstergeleri dikkatle izliyor, gizleme cihazını etkinleştirmeden önceki kısa sürede takip edilmediğimizden emin oluyorum.

Çalınan gemi fark edilmemiş gibi görünüyor, ama midem hala gerginlik ve şüpheyile dolu.

Ne yapıyorum ben?

Oasis'teki herkes benim itiraf ettiğim suçtan suçlu olduğuma inanırken kaçış yeterince kötüydü, ama şimdi bir Terran kadını da yanımda götürdüm. Zivonlular, Zoey'nin neredeyse ayak dirip kalmasına izin vermemi *istediğini* kesinlikle bilmeyecekler ve onların kadınları koruduklarını biliyorum. Öyle de olmalılar.

Zoey'i özleyeceğiz, bunu biliyorum. Onun ortadan kaybolması kesinlikle fark edilecektir. Birincisi, gemide o kadar çok Terran kadını olamaz, ikincisi, o benim gördüğüm en güzel kadınlardan biri. Aniden ortadan kaybolursa kimsenin fark etmemesi *imkansız*.

En azından Zivonluların hiçbirinin onunla çiftleştiğini sanmıyorum. Daha önceki ziyaretleri sırasında yaptığımız sohbetlerden birinde, bana eş bağlarından bahsetmişti ve kazara ya da kasıtlı olarak birinin eşini çalsaydım, kaderimi sonsuza dek mühürlemiş olacağımı biliyorum. Zoey'nin bir eşi olsaydı ve o bizi yakalasaydı, bunun bir kaza olduğunu açıklamak için bile yeterli zamanım olmazdı. Ama onun bir eşi olduğunu hayal edemiyorum.

Hiçbir Zivonlu erkek, eşinin beni o kadar çok kez ziyaret etmesine izin vermezdi. Zoey başka biriyle bağlanmış olsaydı, benimle bu kadar çok zaman geçirmezdi. Halkımız hala Zivon'dayken bağ hakkında gördüklerime göre, bu

bağ, özellikle de bağın yeni olduğu ilk günlerde, diğer kişinin yanından ayrılmak istememenize neden oluyor. Zoey de bunun Kadınlar *Oasis'e* o kadar da uzun süredir katılmıyorlar.

Yine de, eş olsun ya da olmasın, halkımın benden daha da fazla nefret etmesini sağladım. Sadece cezamdan kaçıp bir gemiyi çalmadım

bir kadını da yanımda götürdüm.

Şu anda bunu düşünemem, diyorum kendime kontrol panelinde rotamızı belirlerken. Seçimimi yaptım ve sonuna kadar gitmeliyim. Zoey'nin burada olması işleri karmaşıklştırıyor, ama hiçbir şeyi değıştirmiyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, öne eğilerek düşüncelerimi bölüyor. Bakışları kontrol paneline odaklanmış, ama bunun ona bir anlam ifade ettiğini sanmıyorum.

"Zivon," diyorum kısaca.

Kafası geriye doğru sivrulur ve yüzünde önce şaşkınlık, ardından korku belirir. "Zivon mu? Senin... ana gezegenin mi?"

Ne düşündüğünü biliyorum. Zivonlular ve Kruullar hakkında öğrendiği her şeyi, eski gezegenimizin nasıl küle döndüğünü ve Kruulların bunu nasıl yaptığını düşünüyor - muhtemelen benim yardımımıla.

Hakkımda kendisine söylenenlere dayanarak, sadece Kruul'dan değil, oraya vardığımda yapmayı planladığım şeyden de korkması mantıklı. Ama yine de, ne kadar mantıklı olursa olsun, onun korkması hoşuma gitmiyor. Onun benden korkmasını asla istemiyorum ve ona bakarken, onun *hiçbir şeyden* korkmasını istemediğimi fark ediyorum.

"Seni koruyacağım," diye söz veriyorum, sesimi alçak tutarak. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Yüzü bir anlığına gevşiyor, ama sonra alnı tekrar kırışıyor, gözleri kısılıyor ve beni anlamak için satır aralarını okumaya çalıştığını gösteren keskin bir ifadeyle bana bakıyor.

"Peki ya diğer Zivonlular?" diye sorar Zoey sonunda. "*Onlar* güvende olacaklar mı?"

Sözleri sinirime dokunur ve tepkim keskin ve anında olur. Çenemi sıkarım ve hızlı ve keskin bir cevap vermek için kendimi zor tutarım. Sorusunu duymak bile canımı yakar, çünkü sürekli güvensizlikle karşılaşmaktan yorulmuşum.

Syrus'un suçunu üstlendiğim için bunun benim hatam olduğunu biliyorum, o ilk günlerde onun hatırasını korumaya çalışmasaydım yaşadığım her şeyin önlenebileceğini biliyorum, ama bu, herkesin beni kötü adam olarak görmesinden bıktığım gerçeğini değıştirmiyor.

Kendi halkım tarafından ve şimdi de son beş yıldır beni umursayan tek kişi olan Zoey tarafından.

Kaybettiğim her şey için içimde öfke kaynıyor ve suçluluk duygusu da buna eşlik ediyor, omuzlarımdaki kaslar geriliyor ve sıkışıyor.

Syrus'u durdurabilmeliydim, diye düşünüyorum, Zoey'den uzaklaşıp ona cevap vermeden kontrol paneline geri dönüyorum. *Bunun olacağını tahmin etmeliydim, ne yapacağını anlamalıydim. Bir şeyler yapabilmeliydim.*

"Artık kemerini açabilirsin," diyorum ona, dönmeden, kısa ve öz bir şekilde. "Gemide istediğin yere gidebilirsin."

Onu etkili bir şekilde kovmuşum ve Zoey'e bakmadan bile onun incindiğini hissedebiliyorum. Ama kendimi umursamamaya zorluyorum. Sonuçta, son beş yılda olan her şey, kardeşimin suçundan sonra benim kendi eylemlerim yüzünden oldu. Ama yine de, ona gerçeği söyleyemiyorum, Zivonluların ve diğer Terran kadınlarının güvende olacağını, onlara zarar vermeyeceğimi söylemek için bile. Bu yüzden, hapis hayatımdan beri en iyi sonuç veren şeyi yapıyorum.

Her zamanki gibi kendimi kapatıyorum, onu dışlıyorum.

Vreck. Yalnız olsaydım, bunların hiçbirini dert etmem gerekmezdi, diye düşünürken Zoey'nin ayak sesleri koridorda kaybolur.

Ancak, tüm çabalarıma rağmen, bütün günü kokpitte geçiremem. Yemek yemem, tuvaleti kullanmam ve geminin geri kalanını kontrol etmem gerekiyor, bu da Zoey ile istediğimden daha sık karşılaşacağım anlamına geliyor. Gemi çok küçük, sadece bir yatak odası, mutfak ve küçük bir ortak salon var. En fazla iki kişi için tasarlanmış ve hızlı hareket edebilecek şekilde inşa edilmiş. Sonuç olarak, alanımız çok sınırlı.

Ona bu kadar yakın olmak garip ve rahatsız edici, keşke *Oasis'te* kalacak kadar sağduyulu olsaydı diyorum.

Neden benim gibi biriyle bu gemide mahsur kalmak istesin ki? Yine onun yanından geçmek zorunda kaldığımda dişlerimi sıkıyorum ve gemideki malzemeleri kontrol etmek için küçük depo alanına giriyorum.

Aynı anda çok fazla duygu içimi kaplıyor ve bunları çözmek için zamanım olmadı. O yıkım hücresinde o kadar uzun süre kilitli kaldıktan sonra, sadece dışarıda ve özgür olmak bile yeterince garip. Ama bunun üstüne, birçok yönden benim için hala çok garip olan bu kadınla aynı alanı paylaşmak daha da rahatsız edici. Ona her yaklaştığımda iki farklı yöne çekiliyorum. Bir yanımda ona yakın olmak istiyor, diğer yanımda ise ondan mümkün olduğunca uzak durmak istiyor.

Onun sorularıyla, kendime çekilmeme izin vermemesiyle, sürekli bana meydan okumasıyla uğraşmak istemiyorum, ama en çok da, onda uyandırdığı duygularla uğraşmak istemiyorum. Son beş yılı hissetmeden hayatta kaldım ve bu kadar uzun bir süreden sonra, şimdi Zoey yüzünden tüm duygularım bir anda geri geliyor gibi görünüyor.

Bu çok fazla, en kötü ve en kafa karıştırıcı şekilde duygusal aşırı yükleme —bu yüzden elimden geldiğince kendime saklanıyorum.

Akşamları birlikte yemek yiyoruz ve bu, ilk kez beni ziyarete geldiği zamanki gibi, ben sessizce otururken Zoey neredeyse tüm konuşmayı yapıyor. Yiyecek tepsime odaklanıyorum, ki ironik bir şekilde bu, Zivonluların bana *Oasis'te* her gün verdiklerinden çok daha kötü, ve Zoey uzay hakkında, onun ne kadar geniş, güzel ve korkutucu olduğunu, ve onu hiç göremeyeceğini, hele ki bu kadar çok keşfedemeyeceğini düşündüğünü anlatıp duruyor.

Onun sesini duymaktan ne kadar keyif aldığımı itiraf etmek istemiyorum. Onun burada olmasından nefret etmek *istiyorum*, ama yapamıyorum.

O benimle aynı gemide olmamalı, benim için gereksiz bir karmaşıklık yaratıyor, ama bu kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra, başka birinin eşlik etmesinden hoşnutsuz olmak zor—o, beni konuşkanlığı, neşeli mizacı, baş döndürücü kokusu ve sadece bana yakın olmasıyla gençliğimden beri hiç olmadığım kadar sertleştiren bir Terran kadını olsa bile.

Bu yolculuktan sağ çıkıp çıkmamamın bir önemi olmayacağına eminim, çünkü planladığım şeyi başarsam bile, yine de şehvetten delireceğim.

Yemek bittiğinde ayağa kalkıyorum ve tepsilerimizi kaldırırken Zoey'e bakıyorum.

"Geç oldu," diyorum ona, olabildiğince soğukkanlı bir şekilde. "Kabin'deki yatağı sen alabilirsin. Ben başka yerde uyuyacağım."

Zoey yatak dediğimde bana bakar ve bir an için, ona yakın olduğumda her zaman hissettiğim gerginliği onda da görürüm. Bir şey söyleyecekmiş gibi nefes alır, gözleri vücudumda o kadar hızlı dolaşır ki, neredeyse hayal gördüğümü düşünürüm. Koordinatlar ayarlandığında hemen bir gömlek buldum, ama bu kısa anda bana bakışındaki ifade, antrenmanımı bitirip çıplak göğüslü halimi gördüğünde her gün yüzünde gördüğüm ifadeyle aynıydı.

O zamanlar ikimiz de o beni fark etmemiş, ben de onun baktığını fark etmemiş gibi davranırdık.

Şimdi de aynısını yapıyoruz.

"Teşekkürler," diye fısıldadı. Ondan gelen bu şaşırtıcı derecede kısa cevap. "Minnettarım."

Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip, arkasına bakmadan koridorda aceleyle uzaklaşıyor.

Bir kez daha, uyku düzenim hücreme göre şaşırtıcı bir düşüş yaşıyor. Ortak odanın malzeme dolabında bir battaniye ve yastıkla birlikte çekyat buluyorum ve rahatsız, küçük yatakta geçireceğim gecelere kendimi alıştıırıyorum. Zivonlu birine göre yeterince büyük, ama çok da değil.

Zoey'e bu kadar yakın olduğum için hala sertim, penisim ısrarla zonklıyor ve yatağa uzanırken, aşağı uzanıp kendimi rahatlatma dürtüsü neredeyse dayanılmaz derecede güçlü.

Uzun sürmez diye düşünüyorum ve parmaklarım kısa bir süre boyunca penisimin üzerinde geziyor, vücudum anlık zevkle titriyor.

Ama elimi çekiyorum. Bu gerçekten istediğim şey değil ve içten içe, bir parçam bunu hak etmediğimi hissediyor. Zaten hapishaneden kaçmıştım, buna da izin verilmeli miydi? Dahası, ağrıyan penisimi elimle kavradığımda, düşüncelerimi sadece Zoey'nin dolduracağını biliyorum. Bu beni bir şekilde suçlu hissettiriyor, çünkü onun bana henüz tam olarak güvenmediğini biliyorum. Henüz hak etmediğim bir yakınlık gibi geliyor.

Bu yüzden yanıma dönüp, ısrarcı ihtiyacımı görmezden gelmeye zorlayarak gözlerimi kapatıyorum.

Sonunda uyku gelir, ama rahatsız ve huzursuz bir uykudur, sadece rahatsız yatak yüzünden değil, zihnimde olan biten her şeyi durmadan düşünmem yüzünden. Sadece kaçışım değil, beş yıl önceki olaylar ve ardından gelen her şey.

Uykuya daldığımda, saldırının olduğu geceyi rüyamda görüyorum, ki bu artık nadiren oluyor. Rüyalarım ateş, kül ve çığlıklarla dolu, o saf terör ve öfkenin anıları o kadar içgüdüsel ki, sanki her şey yeniden yaşanıyormuş gibi hissediyorum. Ve sadece bu da değil, kardeşimin yaptığını öğrendiğimde beni saran kafa karışıklığı ve ardından gelen keder de.

Ortak salonda ışıklar yanıp uyanma vaktimin geldiğini işaret ettiğinde, hiç de dinlenmiş hissetmiyorum. Kendi cildimde kaşıntı ve rahatsızlık hissediyorum

. Kahvaltıyı hızlıca yutup sabah antrenman programıma başlasam da, normalde hissettiğim huzuru bulamıyorum.

Bir şeyler değişmek zorunda. Sadece henüz ne olduğunu bilmiyorum.

UYKU KABİNİ, *Oasis'te* bana verilen kabine o kadar benziyor ki, gözlerimi ilk açtığımda nerede olduğumu hemen anlayamıyorum. Bir an için, dün olan her şeyin bir rüya olduğu, kaçak bir suçluyla birlikte küçük bir uzay gemisine kendimi kilitlenmediğim hissine kapılıyorum.

Ama oturduğumda, bunun bir rüya olmadığı anlaşılıyor. Bu kabin, ana gemidekinden daha küçük ve sabahları giyinirken genellikle baktığım pencere yok. Hatırladığım her şeyi gerçekten yaptım... ve nedenini merak etmeye başlıyorum.

Kaçakçılar tarafından kaçırıldığımda, bu konuda söz hakkım yoktu. Zivonlular bizi kurtardığında ve bizi Dünya'ya geri götürmenin zor, hatta imkansız olduğu anlaşıldığında, bunun benim kontrolüm dışında olduğunu anladım.

Ama bu? Bu, bilinçli olarak yaptığım bir seçimdi.

Dax'la gelmeyi *seçtim*. Neden yaptığımı bilmiyorum. Her zaman spontane ve risk almaya istekli biri oldum, ama aptal değilim. Hiç bu kadar dürtüsel davranmamıştım.

Artık nereye gitmeyi planladığını bildiğim için durum daha da rahatsız edici hale geldi. Zivon'da ne yapmayı planladığını bilmiyorum ve bir yanım onu ciddi şekilde yanlış değerlendirdiğimden endişelenmeden edemiyor. Her zaman içgüdülerime güvenmişimdir, ama bu onların yanılmayacağı anlamına gelmez. Ve eğer yanılıyorsam, onda gördüğümü sandığım şeyler gerçek değilse, beni bir şekilde manipüle ettiyse ya da ona karşı olan duygularım gözümü kör ettiyse, o zaman tehlikeli bir suçlunun kaçmasına ve başladığı işi bitirmesine izin vermiş olurum.

O gerçekten bir canavar olabilir, suçlandığı tüm şeylerden suçlu olabilir. Belki de o kadar yakışıklı olduğu için bunu göremiyorum, ya da belki de onun kapalı gözlerinin ve soğuk tavırlarının arkasında, aslında olmayan bir şey gördüğüme kendimi ikna ettim. Ve eğer durum böyleyse, hayatımı kurtaran insanlar onun yüzünden ölebilir.

Hâlâ bu adamın iki yüzünü uzlaştırmaya çalışıyorum ve bu imkansız gibi geliyor, sanki birbirleriyle uyuşmuyorlarmış gibi.

Hâlâ kafam karışık ve sinirli bir şekilde kabinden çıkıp ortak salona doğru yöneliyorum. Aç değilim, ama yemek yemem gerektiğini biliyorum. Çoğunlukla sadece oturup düşünmek istiyorum. Gerçekte neler olup bittiğini ve büyük bir hata yapıp yapmadığımı anlamaya çalışmak istiyorum.

Ama ortak salonun kapısına adımımı attığımda, Dax çoktan oradaydı. Eğitim egzersizlerini yapıyordu, her ziyaretimde onu hapishanede bitirirken gördüğüm aynı rutin egzersizleri, ve gözlerimi ondan ayıramıyorum. Odanın içinde durup onu izliyorum. Üstünde tişört yok, geniş kasları altında parıldayan koyu bronz teni var ve nefesimin kesildiğini hissediyorum.

O kadar yakışıklı ki, Dünya'da gördüğüm hiç kimseye benzemiyor ve diğer Zivonluların çoğundan bile daha çarpıcı.

Bunun nedeninin, onda keskin ve tehlikeli bir şey olması, koyu renkli gözleri ve uzun, dağınık siyah saçları, diğerlerinden daha vahşi ve savaşçı gibi bir yanı olması olduğunu itiraf etmek istemiyorum. Ama şimdi odanın ortasında şınav çekerken, saçları arkaya bağlı ve vücudu gergin halde onu izlerken, cildim elektriklenmiş gibi hissediyorum, vücudum kızarıyor ve ısınmaya başlıyor.

Dax durur, bitirince dizlerinin üzerine çöker ve hemen beni görür. Onu izlediğimi fark edince ağzının köşesinde küçük bir sırıtış belirir ve yanaklarım kızarır, ama yine de gözlerimi ondan ayıramam.

Uzun bir süre birbirimizin gözlerine bakıyoruz ve hava yoğunlaşıyor gibi. Dax kıpırdamıyor, ama onun ayağa kalkıp odayı geçerek bana doğru geldiğini hayal edebiliyorum. Ellerinin tekrar üzerimde olmasının nasıl bir his olacağını neredeyse *hissedebiliyorum*.

Artık aramızda parmaklıklar yok. Ve Dax bana dokunursa ne olacağını tam olarak bilmiyorum.

"Bunu her gün yapar mıydın?" Sesim sert çıkıyor, ona doğru hareket ederek aramızdaki anı bozuyorum. "Hapsedildiğin süre boyunca? Yani, rutinini kastediyorum."

Topuklarına yaslanıyor, büyük kasları geriliyor.

"İlk başta değil," diyor. "Ama bir süre sonra, evet. Günler birikmeye başladığında, günleri geçirmeme yardımcı oldu. Her günü atlatmam için bir yol bulmama yardımcı oldu, odaklanacak bir şey verdi."

"Anlayabiliyorum," diyorum yumuşak bir sesle, odaya biraz daha girerek. "Babam kazada öldükten sonra, iyileşme sürecimde,

günü atlatmak için kendime rutinler oluşturdum. Aklımı başka bir şeye yönlendirecek, uyanmak için başka bir neden verecek veya sonunda yataktan kalkmaya çalışmamı sağlayacak her şey."

Duraklıyorum, sandalyelerden birine doğru yürüyüp dizlerimin arasına ellerimi sıkıştırarak oturuyorum.

"Ancak bir süre sonra, her gün aynı şeyi yapmak ve bu rutinlere güvenmek hayatımı bulanıklaştırdı. Sadece hareketleri tekrar tekrar yapıyordum, incinmediğimi, içimdeki yaraları da iyileştirmem gerekmediğini iddia ediyordum. Gerçekten yaşamıyordum ve eğer yaşamıyorsam, hayatta kalmanın ne anlamı vardı ki?" Kafamı sallıyorum, parmak uçlarımla kolumdaki yara izlerinden birine hafifçe dokunuyorum. "Yaşadığım hayatı gerçekten takdir edebilmek için bazen bu rutinleri bozmam gerektiğini fark ettim." Nefes alıp, Dax'a bakıyorum. Hâlâ odanın ortasında hareketsiz duruyor, gözleri bana sabitlenmiş, ben de hızla tekrar aşağıya bakıyorum. Bu kadar çok şey söylemek, ona yaşadıklarım hakkında bu kadar çok bilgi vermek istememiştim

ama sözler ağzımdan çıkıp gitmişti.

"Bunu yapma fırsatın olmadığından dolayı üzgünüm," diye alçak sesle bitiriyorum. "İşlerin senin için bu şekilde sonuçlandığından, böyle hissettiğinden dolayı üzgünüm..."

Dax başını sallayarak sözümü kesti. "Ben seçimimi yaptım," dedi keskin bir sesle. "Sorumluluğu üstlendiğimde hapse gireceğimi biliyordum."

Onun bunu söyleme şekli ilgimi çekti. *Ne zaman yaptığımı* ya da eylemlerimin *sonuçlarını bildiğimi* söylemedi, sadece *sorumluluk almanın* sonuçlarını bildiğini söyledi. Bunlar çok farklı şeyler ve onun kelime seçimlerinin tesadüf olmadığını düşünmeden edemiyorum.

"Sorumluluk almak" ne demek? diye merakla öne eğilerek soruyorum. "Aslında sorumlu değildin mi demek istiyorsun?"

Dax, sanki ona tokat atmışım gibi başını geriye doğru çekiyor. Sonra yüzü geriliyor, çenesi sıkılıyor ve beni şaşırtan hızlı ve akıcı bir hareketle ayağa kalkıyor. Onun boyuna göre bu kadar zarif olmasına her zaman şaşıırım. Bütün Zivonlular böyledir. Devasa, kaslı savaşçılar olmalarına rağmen, savaşırken, savaşın ortasında veya antrenman yaparken hepsi dansçılar gibi hareket ederler.

"Kontrolleri kontrol etmem lazım," diye mırıldanarak yanımdan geçip gider.

"Dax!" diye sesleniyorum, konuyu henüz kapatmak istemiyorum.

Ama o yürümeye devam eder, koridorda kaybolur ve beni yalnız bırakır.

GÜNÜN İLERİ SAATLERİNDE, Dax'ın gemiyi indirmeyi başlaması beni şaşırttı. Beklediğimden çok daha erken bir zamanda iniş yapıyoruz ve ben kokpite girip, tanımadığım bir gezegendeki iniş rampasına doğru yönelirken aşağıya bakıyorum.

"Neden burada duruyoruz?" diye soruyorum, yarı meraklı, yarı şüpheli bir şekilde.

"Bu gemiyi daha hızlı bir şeyle değiştirmem gerekiyor," diyor, önündeki görevden gözünü ayırmadan, gemiyi iniş rampasına doğru yönlendirirken. "Hiper hızda seyahat edebilmeliyiz ve bu gemi bu yeteneğe sahip değil."

Gemiden inmeye hazırlanırken, *Oasis* ile yeniden iletişim kurmasını sağlayacak iletişim cihazını aldığımı fark ettim.

Derin bir nefes alıp, sinirlerimin biraz yatıştığını hissediyorum. Eğer gerçekten korkunç bir şey yapmayı planlıyorsa, örneğin geri kalan Zivoniyalıları öldürmeyi ya da Kruul'a yeniden katılmayı, neden *Oasis ile* iletişime geçebilmek için önlem alsın ki? İletişim cihazını alması, bir noktada oraya geri dönmeyi planladığı anlamına geliyor ve bu iyi bir şey olmalı. Değil mi?

Hâlâ tamamen kafam karışık ve kararsız bir halde, onu gemiden takip ediyorum ve rıhtıma çıkarken bu yeni gezegeni merakla inceliyorum.

"Burası Riorda," diyor Dax sert bir sesle. "Küçük bir ticaret gezegeni, daha modern olanlardan biri. Mükemmel mekanikçileri, parça takası yapabileceğiniz yerleri ve gemi satın almak veya takas etmek için iyi yerler olmasıyla bilinirler." Rıhtım temiz ve kaçakçıların daha fazla kargo aldıkları sırada gördüğüm ve kokusunu aldığım birkaç rıhtımdan daha iyi kokuyor.

Rıhtımın ötesinde, uzaktan endüstriyel görünümlü binaların bulunduğu bir şehir görüyorum. Bazıları şık ve daha şık ve Dünya'da hiç görmediğim malzemelerden yapılmış.

Dax'ı, ne aradığını merak ederek, limanlarda dolaşırken takip ediyorum. Ne aradığını biliyor gibi görünüyor, gemileri güvenle inceliyor, bu da iyi bir şey, çünkü ben ne olup bittiğini veya ne istediğini hiç bilmiyorum.

Geçtiğimiz gemilerin birçoğu güzel görünüyor, bazıları çok aerodinamik ve zarif. Bana hızlı görünüyorlar, ama Dax hepsini geçip gidiyor. Sonunda önünde durduğu gemi, yeterince iyi durumda görünüyor

ama bizim bindiğimiz gemiden çok daha az gösterişli. Bir uzay gemisini değerli kılan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama Dax onu görünce memnun olmuş gibi görünüyor ve sahibi ile konuşmak için duruyor.

Biraz geride kalarak etrafımızdaki herkesi gözlemliyorum. Zivonlular dışında, şimdiye kadar uzaylılarla olan deneyimlerim, gardımı indirmemin iyi bir fikir olmadığını düşündürüyor. Ama etrafımızı gözlemlerken, yanımda geçen konuşmanın bazı parçalarını duyuyorum. Dax bizim gemiyi gösterip takas önerdiğinde, geminin sahibi heyecanlanmış görünüyor, bu da benim haklı olduğumu düşündürüyor. Dax'ın aradığı hiper sürücü olmasa da bizimki daha iyi olmalı.

Neler olduğunu tam olarak anlayamadan pazarlık tamamlandı. Geminin sahibi, artık *bizim* gemimizin sahibi, kesinlikle daha iyi bir anlaşma yaptığını düşünüyor gibi görünüyor. O ve Dax birbirlerinin kollarını sıkıca tutarken, pürüzlü yüzünde geniş, sivri dişli bir gülümseme yayılıyor ve gemilerin komuta kodlarını değiş tokuş ediyorlar.

"Birkaç malzemeye daha ihtiyacımız var," diyor Dax bana katılırken. Çenesini sallıyor. "Hadi, şehre gidelim."

Şehirde yürürken, etrafıma hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum. Bazen, uzayda olduğumu, yabancı gezegenleri ziyaret ettiğimi ve uzay gemilerinde yaşadığımı birdenbire fark ediyorum ve bu hem çılgınca, hem garip, hem de heyecan verici. Bazen Dünya'yı ne kadar özlesem de, hayatımı sonuna kadar yaşadığımı, hayal edebileceğimden çok daha fazlasını deneyimlediğimi hissediyorum.

Bazen ne kadar korkutucu ve garip olsa da, Zivonluların beni kurtardığında bana verdikleri şansı hafife almıyorum — gerçekten olağanüstü bir hayat yaşama şansı.

Keşke bir şekilde aileme bunu anlatabilsem.

Riorda ilginç bir gezegen gibi görünüyor ve Dax, erzak almak için uğradığı son dükkandan çıkarken, onun da etrafına bakındığını fark ediyorum. Gemiye dönerken başka bir sokağa sapıyoruz ve büyük bir meydana yaklaşıyoruz. Burada bir sokak festivali gibi bir şeyin yapıldığını fark ediyorum. Müzik çalıyor, havada lezzetli yemeklerin kokusu yayılıyor ve yaklaştıkça, parlak renkli giysiler giymiş diğer uzaylı gruplarının dans ettiğini görebiliyorum.

Dax'a içimden gelen bir dürtüyle bakıyorum. "Bu gezegen güvenli mi?"

Bana bir bakış atar ve umursamazca omuz silker. "Yeterince güvenli, sanırım. Evrendeki diğer birçok yerden daha iyi."

Kendimi tutamayıp gülümserim. Garip bir gezegendeyim, kaçak bir uzaylıyla birlikteyim, o benim arkadaşım olabilir ya da tehlikeli bir suçlu olabilir, ama tek düşünebildiğim şey bu anı yakalamak ve bir daha asla yaşayamayacağım bir deneyim yaşamak.

"Durup keşfetmeliyiz," diyorum ona, saçlarımı yüzümden çekerek. "Neler olup bittiğine bakalım."

Bana bakarken kaşları hafifçe yükselir, tamamen şaşkın görünür, ama düşünmeden elini tutar ve onu meydana doğru çekerim.

"Hadi! Görmek istiyorum."

Zoey elimi tutup beni meydana doğru çekerken, heyecandan yüzü parıltıdayan Zoey'e bakıyorum.

Bu delilik, diye düşünüyorum ve bir an direniyorum. Bir görevim var. Durup istediğim şeyi yapamam. Sadece mola vermek için uğradığımız bir gezegende, spontane bir şekilde festivale gitmeye karar veremem.

Ryven'in peşimden birini göndereceğinden emin olamıyorum. Doğrusu, beni bulabileceklerinden emin değilim, özellikle de gemiyi değiştirdiğim için, ama yakalanma riskini göze almak istemiyorum. Şimdi durmak için çok uzağa geldim ve Zivon'a ulaşmam gerekiyor.

Cevapları bulmam gerekiyor ve tanrılara orada bulabileceğim için dua ediyorum. Kaçmak ya da sonsuza kadar hapse girmek istemiyorsam, adımı temize çıkarmak için bir yol bulmalıyım. Bunu yapmanın tek yolu, Syrus'un halkımızı ihanet ettiğinde ne düşündüğünü gerçekten anlamaktır. Savunma gözetleme sistemlerini devre dışı bırakanın ben değil, o olduğunu kanıtlayacak bir delil bulmak.

Bu zaman kaybı. Ama Zoey tekrar elimi çekince, içimdeki bir parça — muhtemelen onu hücremin parmaklıklarına karşı aptalca öpen aynı parça — bu kadına karşı koyamıyor. Gözlerindeki ışıltıya ya da yüzündeki mutluluk ışığına karşı koyamıyorum.

"Tamam," diyorum isteksizce, pes ederek. "Ama uzun kalamayız," diye ekliyorum. "Karanlık basmadan gitmemiz lazım."

Zoey bundan memnun görünüyor. Beni festivalin ana bölümüne doğru çekerken geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor. İtiraf etmeliyim ki *burası* çok güzel, parlak renkler ve enerjik dansçılarla dolu, müzik havayı dolduruyor ve biz yiyecek ve eşya satılan tezgahların arasından geçerken üzerimize akıyor.

Terran arkadaşım her şeyden büyülenmiş gibi, her şeyi içine çekiyor ve keşif yaparken onun korkusuzluğunu seviyorum. Bu gezegen, ona söylediğim gibi diğer birçok gezegenden çok daha güvenli, ama tüm bunlara alışkın olmayan bir Terran kadını için yine de garip ve korkutucu olabilir. Ancak Zoey, eski dünyası ile bu dünya arasındaki farkları kucaklıyor ve tüm yeni şeylerden keyif alıyor gibi görünüyor.

Durumu ne olursa olsun, her zaman iyi yanlarını bulmaya kararlı görünüyor, bunu heyecan ve macera için bir fırsat olarak görüyor.

Onu çekici kılan şeyin büyük bir kısmı bu. Hayatı yaşamaya, çevresini kucaklamaya bu kadar utanmadan açık olan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım, bu çevresi kendi seçtiği olsun ya da olmasın. Hücremin dışındaki hayatı neredeyse tamamen vazgeçmiştim, ama Zoey'nin varlığı içimdeki o arzuyu yeniden alevlendirdi, tüm bu yıllar boyunca kaçırdığım her şeye olan özlemi.

Onun neşesi ve spontanlığı bulaşıcı.

Bir dizi yemek tezgahında duruyoruz ve Zoey her birinden biraz tatıyor. Bunların hepsi, onun daha önce kesinlikle denemediğini bildiğim şeyler: kızartılmış ve çeşitli soslarla karıştırılmış yabancı etler ve egzotik meyvelerden oluşan şişler, ama her birinden en azından küçük bir ısırık alıyor ve özellikle beğendiği bir şey bulduğunda gözleri parlıyor.

"Al!" diyor heyecanla, hamurla sarılmış baharatlı etin son ısırığını bana uzatarak. "Bunu denemelisin. Harika bir şey."

Kendime rağmen gülümsüyorum, ondan yemeği alırken omuzlarımın biraz gevşediğini hissediyorum. Yıllardır ilk kez, endişelenmem gereken her şeyi, üzerimde baskı yaratan her şeyi neredeyse unutmuşum ve neredeyse... mutlu hissediyorum. Zoey'nin tüm bunları sindirmesini izlemek hoşuma gidiyor, yeni yiyecekleri denemesini ve küçük bir bardakta alkollü meyve suyunu dikkatlice yudumlamasını izlemek hoşuma gidiyor.

Bir an için, onun bardağı yukarı doğru eğmesini, gezegenin neminden dolayı yüzünün etrafında dağınık duran kıvrıkcık saçlarını izlerken, Zivon'a gidip adımı temize çıkarma görevimden vazgeçebileceğim aklıma geliyor. Burada kalabilir, Riorda halkının arasına karışabilir ya da Zoey ile başka bir gezegen bulup, Zivonlular ve geçmişten uzak, orada bir hayat kurabilirdim.

Ama bu düşünce aklıma gelir gelmez, içimdeki bir şey onu tüm kalbimle ve anında reddediyor.

Bunu yapamam. Halkımın, onları korkunç bir şekilde ihanet ettiğime sonsuza kadar inanmasına izin veremem, bana öğretilen her şeye, kalan tüm onuruma aykırı olduğu için kaçamam.

Ayrıca, Zoey'i patikada yürürken izlerken, onun da bunu istemeyeceğini düşünüyorum.

Beni gemiye kadar takip etti çünkü benim yapabileceklerimden korkuyordu, benimle kaçıp birlikte bir hayat kurmak istediği için değil.

Müzik değişiyor, daha neşeli bir melodiye geçiyor ve Zoey dirseğimi çekerek beni düşüncelerimden çıkarıyor. Bir kez olsun direnmeden onu takip ediyorum ve o beni diğerlerinin dans ettiği, müzisyenlere daha yakın olan meydanın o kısmına götürüyor.

Neler olduğunu gerçekten düşünebilmeden, Zoey kollarımın arasında ve müziğin ritmine göre hareket ediyoruz. Zivon'a saldırıdan çok önce, yıllardır dans etmemiştim ve nasıl yapıldığını hatırlamak biraz zamanımı aldı. Ama önemli değil, çünkü Zoey çoktan kendini kaybetmiş, vücudu ritme göre hareket ediyor ve kollarımda sallanıyor.

O mükemmel hissettiriyor ve içimde bir sıcaklık hissediyorum, ona bakarken arzularım keskin bir şekilde yükseliyor ve damarlarımda yanıyor.

Yüzü parıldıyor, koyu teni öğleden sonra güneşinde güzel ve ışıltılı, vücudunun kıvrımları ellerimin altında inanılmaz bir his uyandırıyor. Düşünmeden ellerimi beline kaydırıyorum, onu kendime çekiyorum ve aramızda bir kıvılcım çakıyor, cildimden geçen bir elektrik akımı, kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissettiriyor.

Zoey bana yaklaşıyor, vücudu benimkine değene kadar müziğin ritmine göre sallanıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Penisimin sertleşmesini engellemek için tüm gücümü kullanıyorum —Onun benim tahrik olduğumu hissetmesini ve tiksinişini, ya da daha kötüsü, korkmasını istemiyorum. Ama karnımdaki gerginliği görmezden gelmek imkansız ve arzu damarlarımdan akarken sakinliğimi korumak için mücadele ediyorum.

O çok güzel, çok vahşi ve özgür. Yara izleri, ezberlemek istediğim desenler oluşturuyor ve kahverengi gözleri güneş ışığında parlıyor. Onunla ilgili her şey, ihtiyatı bir kenara atıp onu kendime çekmek, ağzını ve ardından mükemmel vücudunun her parçasını kendime ait kılmak istememe neden oluyor.

İstemek, arzulamak, *ihtiyaç duymak* nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Kendime bunu unutturdum. Ya öyle yapacaktım ya da bir daha asla sahip olamayacağım için delirecektim.

Ama şimdi özgürüm. Artık tutsak değilim. Ve Zoey burada, tam burada, kollarımda. Onu burada ve şimdi öpmek, hayatımda yaptığım en zor şey. Aramızda hiçbir engel yok, kendi kendimi kontrol etmem dışında bizi durduran hiçbir şey yok.

Şarkı bittiğinde geri çekiliyorum, vücudumdaki her kas gergin, zar zor bastırdığım arzuyla.

"Gemiye dönmeliyiz," diyorum ona ve sesimin kısık ve gergin olduğunu duyabiliyorum. "Geç oluyor."

Zoey başını sallar ve onun kızardığını, bana bakarken gözlerinin parladığını fark ederim.

O da benimle aynı şeyi mi hissediyor?

Bu düşünce kök salmadan onu kafamdan uzaklaştırıyorum. Bu imkansız. O benim onu arzuladığım gibi beni asla arzulayamaz.

Ama ne hissettiğimi biliyorum. Bir an için aramızda bir şey olduğunu biliyorum.

Gemiye geri dönerken bu düşünceye kapılmamaya çalışıyorum, ama bu imkansız. Zoey hapishaneye girip beni bulduğu günden beri, içimde tamamen öldürmek için elimden geleni yaptığım, ama uyutmayı başardığım bir şeyi uyandırdı. Ve şimdi, dudaklarımda özgürlüğün tatlı tadı varken, daha fazlasını istiyorum.

Onu istiyorum.

Bu arzu neredeyse acı verici, beş yıl boyunca inkar ederek bastırdığım bu duygu, onu içeride tutmak için kurduğum barajı zorluyor ve gemiye dönerken her adımda bununla mücadele ediyorum.

Çünkü Zoey benim değil ve asla benim olamaz. Bir görevim var, onunla ilgisi olmayan bir görev. Bu görev, kendimi zevkle, asla bundan fazlası olamayacak geçici bir anla oyalayamayacağımı gerektiriyor. Çünkü ben onun için yeterince iyi değilim. Ben, onun düşündüğü gibi bir adam değilim.

Yürürken ikimiz de tek kelime etmiyoruz ve geçen her sessiz an içimde biriken gerginliği artırıyor gibi geliyor. Yeni gemimize bindiğimizde ve ben kokpite doğru ilerlerken, Zoey yanımda kalıyor. Gezegenin yüzeyinden uzaklaşırken sadece önümdeki kumandalara odaklanmaya çalışıyorum, ama bir parçam yanımdaki güzel Terran'ı yoğun bir şekilde farkında.

"İşte." Riorda'dan güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda, AI kontrolü devralıp gemiyi uzayda sorunsuz bir şekilde yönlendirmeye başladığında, kaptan koltuğuna yaslanıyorum. "Hedefimiz belirlendi."

İkimiz de kokpitten çıkmak için ayağa kalkıyoruz ve tam o sırada havada bir değişiklik oluyor. Zoey, geminin ana bölümüne giden koridorun loş ışıklı alanında bana çok yakın duruyor ve burnum, onun cildinin tatlı kokusunu, saçlarının parfümünü, *onun* kokusunu yakalayınca genişliyor. Uzaklaştırmaya çalıştığım arzu, içimde keskin ve vahşi bir şekilde yükseliyor, inkar edilmesi imkansız.

"Dax..." Zoey bana dönerek adımlarını durdurur ve adımı fısıldar.

Sesi kısık ve yüzündeki ifade içimdeki bir şeyi kırıyor. Ben ona doğru hareket ettiğim anda o da bana doğru hareket ediyor ve ben ileri atılıyorum, onu duvara bastırırken ağzım ağzına çarpıyor.

Zoey nefesini keser, dudakları açılır ve dilim onun diline dolanır, hiç düşünmeden içine dalar. Elleri yüzümü kavrar, vücudu en ufak bir direnç veya tereddüt göstermeden benimkine doğru eğilir ve bu beni altüst eder.

Beş yıl boyunca inkar, cinsel perhiz, özlediğimi unutmak için her türlü fiziksel dürtüye direnmekten sonra, onun bana karşı hissettiği şeyler bana fazla geliyor. Aramızdaki elektriksel bağlantı, cildimin her santimetresinde kıvılcımlar saçıyor, vücudumdaki her siniri ateşe veriyor ve penisim acı verici bir şekilde sertleşiyor. Acilen nabız gibi atıyor, pantolonumun içinde geriliyor, onu öpmekten başka bir şey yapmadan burada ve şimdi boşalacağımdan korkuyorum.

Zoey, benim yarı ölü olduğumu, her gün aynı rutine sıkışıp kaldığımı, kaybettiğim her şeyi ve bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm her şeyi düşünmemek için hayatımı bulanık bir şekilde yaşadığımı söylerken haklıydı.

Ve şimdi, bu anda, dünyam yeniden açılırken, tamamen bunalmış durumdayım. Özgürlük, zevk, arzu ve *onun verdiği* hislerle boğuluyorum.

Vücudu çok yumuşak, narin bedeni bana doğru eğiliyor ve ağzımın tatlı baskısı uyuşturucu gibi.

Hayır, Dax. Her şeyi mahvet. Dur! O senin malın değil.

Geri çekilip, aramızdaki bağı koparıyorum ve geriye doğru sendeleyerek uzaklaşıyorum. Vücudum bana haykırıyor, penisim zevkten mahrum bırakıldığı için öfkeyle zonkluyor, ama *nedenini* bilmeden bunu yapamam.

Bu kadın, ona söylenen onca şeye rağmen neden beni istiyor? Zoey bana doğru adım atıyor, bana uzanıyor, gözleri heyecandan parlıyor. Ama ben başımı sallıyorum, tekrar geri çekiliyorum ve etrafımdaki her şey çökmeye başlasa bile çaresizce duvarlarımı korumaya çalışıyorum.

"Neden benimle geldin?" Mümkün olduğunca soğuk ve sert bir şekilde söylüyorum, ama yine de sözlerimin altında boğuk bir arzu, çaresizlik duyabiliyorum. "Neden gemime gelip beni ziyaret ettin?"

Bana bakar, yüzü yumuşak ve özlem doludur, ve sanki parçalanmış kalbimi daha da parçalayacakmış gibi hissederim.

"Ben bir canavarım!" diye bağıyorum, sesim küçük alanda yankılanıyor. "Herkes öyle düşünüyor! Neden benimle vakit geçirmek isteyesin ki? Neden şimdi buradasın, bunu yapıyorsun?"

Zoey bana bakıyor, koyu renkli gözleri şokla dolarken iri iri açılıyor ve göğsüm sıkışıyor. Artık söylediğim her şeyin yalan olup olmadığını, kardeşimizi korumak için uydurduğum gerçek ile kurgu arasındaki çizginin nerede olduğunu bile bilmiyorum. Bunu o kadar sık söyledim ki, artık neyin doğru olduğunu bilemediğim kadar tekrarladım.

Belki de ben gerçekten bir canavarım.

Tek bildiğim, bunun imkansız olduğu. Zoey kadar parlak ve güzel birini asla hak edemem.

Onun gibi birini bir daha asla hak edemem.

Zoey

Şok içinde Dax'a bakarak düşünmeye çalışıyorum.

Onun öpücüğünün etkisindeyim, vücudum kızarmış ve onun beni duvara bastırması, dilinin ağzımda olması ve ellerinin üzerimde kaymasıyla tahrik olmuşum. Hayatımda hiç böyle öpülmemiştim, çaresiz, neredeyse dizginlenemeyen bir arzu ile, ve daha fazlasını istiyorum. Beni hiç hayal etmediğim bir şekilde canlı hissettiriyor, sanki parçalanıyormuşum gibi, ve onun durmasını istemiyorum.

Ama şimdi, ona bakarken, neyin değiştiğini bilmiyorum. Onda bir şeyler ters, yanlış. O kadar gergin ki, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi, savaştığını mı kaçacak mı emin değil.

Ona sakinleşmesi için zaman tanımak için ona mesafe veriyorum. Konuşmadan önce cevabımı dikkatlice düşünüyorum.

"Seni görmeye gelmeye devam ettim çünkü sende daha fazlası olduğuna inanıyordum. İlk başta neden hapsedildiğini bilmiyordum, ama seninle konuşurken bir şey hissettim. Senin kötü, zalim ya da canavarca biri olmadığını biliyordum. Ve neden hapsedildiğini öğrendikten sonra, sen kaçtığında..."

Başımı sallayarak omuzlarımı silkiyorum. "Adaletle inanırım Dax, ama kin tutmaya inanmam. Kalbimde nefret tutmaya inanmam. Sana bir kaza geçirdiğimi söylemiştim. Bize çarpan adam sarhoştur. Bir seçim yaptı, aptalca, korkunç, berbat bir seçim ve bu seçim babamın hayatına mal oldu. Bana da hareket kabiliyetimin bir kısmını. Her gün, az ya da çok, acı çekiyorum."

Göğsüm sıkışıyor, konuşurken sesim boğuluyor, ama kendimi devam etmeye zorluyorum. "Ondan nefret etmek *çok kolay* olurdu. Kendimi nefretin yiyip bitirmesine izin vermek, onun yaptıkları ve benden aldıkları için tüm hayatımı onu nefret ederek geçirmek. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Babamı geri getirmezd, yaralarımı silmezdi, hayatımı kolaylaştırmazdı. Bu yüzden bunu aşmanın bir yolunu buldum — kendim için, onun için değil. Çünkü ondan nefret etmek hayatımı daha zengin, daha iyi ya da daha doyurucu hale getirmiyordu."

Dax olduğu yerde donmuş, konuşurken gözleri benimkilere sabitlenmiş. Göğsünün inip kalktığını, omuzlarındaki ve kollarındaki kasların gerginlikten sertleştiğini görebiliyorum, ama gitmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Ona doğru yavaşça bir adım atıyorum, dokunacak kadar yakın değilim, ama küçük koridorda vücudundan yayılan ısıyı hissedebilecek kadar yakınım. *Onu* hissedebilecek kadar yakınım.

"İnsanlar tek bir şeyden ibaret değildir," diyorum yumuşak bir sesle. "Sadece bir canavar ya da bir melek değildir."

Dax zorlukla yutkunuyor ve bana doğru eğildiğini hissedebiliyorum, benim ona çekildiğim gibi o da bana çekiliyor. Aramızda bir şey var, anlayamadığım bir bağ... Tıpkı şu anda ondan uzaklaşmayı anlayamadığım gibi. Ne olursa olsun, bunu birlikte atlatacağız.

Neden ondan ayrılamadığımı, ondan vazgeçemediğimi bilmiyorum, ama artık bunu düşünemem.

Tek istediğim *hissetmek*.

"Neden yaptın?" diye fısıldıyorum. Artık ona dokunacak kadar yakınım ve ona uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. "Anlamak istiyorum, Dax. Neden?" Onun iki yönünü,

nedenini bilmek için.

Uzun boylu Zivonian savaşçı bana bakıyor, yüzünde hiçbir ifade yok. "Bilmiyorum," diyor basitçe, sesi alçak.

Dudaklarımı ısırarak, ona bakıyorum, anlamıyorum.

Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Hiçbiri. Hiçbirine iyi bir cevabı yok. *Asla* yoktur ve bu mantıklı gelmiyor. Böyle bir şey yapan, kendi halkını bu kadar korkunç bir şekilde ihanet eden birinin *bir nedeni* olmalı. Sadece bir sosyopat sebepsiz yere bu kadar korkunç bir şey yapabilir ve Dax'ın öyle biri olmadığını biliyorum.

"Bana söyleyebilirsin," diye ısrar ediyorum, daha fazla baskı yapıyorum. Bu sefer vazgeçmeyeceğim, onun öylece çekip gitmesine ve bu sorunun cevapsız kalmasına izin vermeyeceğim. "Bu kadar uzun süre bekledim, değil mi? Sadece nedenini bilmek istiyorum, Dax. Gerçekte ne olduğunu *senden* öğrenmek istiyorum. Senin tarafını dinlemek istiyorum."

"Önemli değil," diye mırıldanıyor, bir adım daha geri çekiliyor. "Değiştiremem."

"*Neyi* değiştiremezsin?" diye ısrar ediyorum, gözlerimi ona dikerek. "*Sorumluluğu üstlendiğini* söyledin. Sorumlu muydun? Tam olarak ne yaptın?" Yutkunuyorum, kalbim hızla atıyor. "Sadece gerçeği bilmek istiyorum."

"Gerçek..." Başını sallayarak sözünü keser. "Artık onun ne olduğunu bile bilmiyorum."

Çok belirsiz, çok garip, sanki bana gerçekten verecek bir cevabı yokmuş gibi. Ve sonra, bir an için, onun dikkatle koruduğu, gergin ifadesine baktığımda, aniden anlıyorum.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldarım.

Sesim titriyor ama kızgın değilim. Çünkü bu her şeyi değiştiriyor. Ona doğru adım atarken yüzüm yumuşuyor ve tüm vücudumun yumuşadığını hissediyorum, başından beri haklı olduğumu fark edince içimde duygular kabarıyor.

Dax hiçbir zaman bir canavar olmadı.

"Sen değildin, değil mi?" Gözlerine bakarak, bana gerçekte neler olduğunu söylemesini istiyorum. Ama o sadece kaskatı kesiliyor, bana ihtiyatla bakarken vücudu geriliyor.

Yine de yüzünden haklı olduğumu anlayabiliyorum. Benden saklamaya çalıştığı her şeyi görüyorum. Acı, keder ve kafa karışıklığı, onu içten içe parçalayan bir şey, çünkü korkunç ve affedilemez bir şey yaptı diye değil, *yapmadığı halde*, o zamandan beri bunun bedelini ödediği için.

Nedenini bilmiyorum. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini, neden Zivonlulara yalan söylediğini ve suçu üstlendiğini bilmiyorum, ama şu anda, onun hakkında yanılmadığımı fark ettiğimde, içimi bir sıcaklık ve rahatlama kaplıyor. İçgüdülerim yanılmamış.

O iyi bir adam. Başkasının suçunu üstlenecek, başkasının yerine acı çekecek kadar iyi. Ve onun muhteşem, keskin hatlı yüzüne bakarken tek düşünebildiğim, onun acısını dindirmek istediğim.

Gözlerindeki işkence görmüş ifadeyi silmek istiyorum.

Düşünmeden, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, parmak uçlarımda yükselirken elimi göğsüne koyuyorum. Diğer elim saçlarına kayıyor, ağzını ağzıma doğru çekiyorum ve Dax, sanki direnmeyi unutmuş gibi, neredeyse içgüdüsel olarak bana geliyor. Benimle bunu yapmaması gerektiğini, beni uzaklaştırmaya çalıştığını unutmuş gibi.

Artık bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Ağzının benim ağzıma değmesi, içimde arzu dolu bir titreme yaratıyor. Tüm vücudum yukarı doğru kıvrılıyor, bir mıknaş gibi ona çekiliyor. Uzun bir an boyunca, ağzı bana dokunuyor, elleri hala yanlarında yumruk halinde, vücudu hala soğuk ve sert. Kendi arzusuyla mücadele ettiğini hissedebiliyorum,

istediği ile kendine izin vermediği arasında m¼cadele ettiğini hissediyorum, ama onun bunu daha fazla inkar etmesine izin vermeyeceğim.

O bir canavar değil, k¼t¼ biri de değil.

Ve t¼pk¼ benim gibi, ¼ok uzun zamandır yalnız.

Dilimi alt dudağına kaydırıyorum, t¼rnaklarımla boynunun dibini hafifçe kazıyarak ağzını a¼masını sağlıyorum. İki elimi de ¼enesine kaydırıp dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum, sesim yumuşak bir fısıltı gibi ¼ıkıyor.

"Seni istiyorum, Dax. Seni ¼ok istiyorum."

O kaskat¼ kesilir, titreme ge¼er ve boğazından d¼ř¼¼k bir ses ¼ıkar, neredeyse bir hırıltı gibi bir inilti.

"Zoey..."

Adım dudaklarından d¼k¼l¼r, ağzımda titreşir ve kolları beni sarar. Kucaklaması sert ve şiddetlidir, beni yerden kaldırır. B¼y¼k ellerinden biri saçlarıma kayar ve bacaklarım beline dolanırken orada dolanır ve ağzımı kendisinininkine doğru ¼eker.

Oh... oh tanrım.

Daha ¼nce hi¼ b¼yle bir şey yaşamamıştım. Onun pes ettiği anı *hissedebiliyordum* ve şimdi arzusu serbest kaldığı i¼in, sanki beni yutacakmış gibi hissediyordum. Ağzı ağzımın ¼zerine eğildi, dili sanki beni sahiplenmek istercesine ağzımın i¼ine daldı. Bir eliyle d¼řmemizi engellerken, tekrar inleyerek ¼ne doğru sendeledi, kolunu bana sıkıca dolayarak beni kabine taşıdı.

Dax beni yatağa yatırdığında kalbim deli gibi atıyor, parmakları elbisenin bağını ¼ekip a¼arken beni a¼g¼zl¼l¼kle ¼p¼yor. Eli kumaşın altına kayıyor, avucunu belimin kıvrımları ¼zerinde gezdirirken, karnımın ¼zerinden g¼đ¼slerimin arasındaki vadiye kadar itiyor, t¼m v¼cudu titriyor.

"Seni tamamen g¼rmek istiyorum," diye boğuk bir sesle mırıldanır.

Geriye yaslanıp elbiseyi a¼arak ¼n¼ndeki ¼ıplak bedenimi g¼rebiliyor ve ben, onun t¼m yara izlerime, her birine baktığını bilerek bir an keskin bir utanga¼lık hissediyorum. Bir par¼am, diğer kızlardan daha kıvrımlı ve yumuşak, yara izleriyle ve hasarlarla dolu bedenimi g¼rd¼đ¼nde g¼zlerindeki a¼lıđın kaybolmasını bekliyor.

"Tanrılar adına." Yutkunur, sesi boğuklaşır. "Hayal ettiğim gibi değilsin. ¼ok daha g¼zelsin."

Nefesim kesilir, karnımın alt kısmında sıcak bir his oluşur ve dışarıya doğru yayılır. Çarşafların üzerinde biraz kıpırdanırım, sanki onun bakışları beni yakıyormuş gibi cildim ısınır. Ama bu hoş bir yanma, *inanılmaz* bir yanma. Göğüs uçlarım dikleşir ve sertleşir, Dax bunu fark eder. Bakışları göğüslerimde dolaşır ve sanki aniden aç kalmış gibi dudaklarını yalar.

Elbisemi omuzlarımdan tamamen çıkarır, altımdan çekip bir kenara atar.

Uzun bir süre, sanki beni ezberlemeye çalışır gibi bana bakıyor ve ben de az önce söylediği sözleri düşünmeden edemiyorum. *Hayal ettiğim gibi değilsin.*

Bunu *hayal etmiş*. Daha önce düşünmüş, ama sadece düşünmekle kalmamış, gerçekte kim olduğum ve nasıl görüldüğüm, onun hayallerini bir şekilde aşıyor.

Vay canına. Bu nasıl mümkün olabilir?

Dax yavaşça başını eğip beni tekrar öptü, dudakları benimkilerle temas ettikten sonra yanağıma doğru kaydı ve burnumdan çeneme uzanan yara izinin üzerinden geçti.

Göğsüm sıkışır, bu basit hareketten gözlerim yaşarır, ama o burada durmaz. Ağzı aşağıya doğru iner, boynumdaki yara izinin üzerinden, köprücük kemiğimin ve kazada kırılan yerin üzerindeki şişliğin üzerinden, göğsümün etrafında kıvrılan uzun yara izinin üzerinden geçer. Diğer göğsümü avucunun içine alır, dudakları omzumun üzerinden koluma doğru inerken nazikçe sıkar, her bir yara izini öper.

"Çok yumuşaksın," diye fısıldadı ve sesinde nefes nefese bir istek duyabiliyordum. "Çok mükemmelsin."

Duygularım karışık, gözlerim onun ne kadar şefkatli ve nazik olduğu, beni bu kadar güzel bulduğu için yaşlarla doluyor. Aynı zamanda, tüm vücudum canlı ve arzuyla titriyor, hayatımda hiç hissetmediğim bir heyecanla yanıyor.

"Devam et. Lütfen," diye fısıldıyorum. "Bana dokunmayı bırakma,

Dax." "Bırakmam. Tanrılar, nasıl bırakabilirim ki?"

Konuşurken başparmağı meme ucumu okşuyor, beni alay edip çimdikleyerek nefesimi kesiyor. Beş yıldır seks yapmamış bir adamın kendini bu kadar uzun süre dizginleyip bana böyle dokunabildiğine inanamıyorum.

Dax'ın ağzı diğer göğsüme doğru hareket ediyor, meme ucumu emiyor ve hafifçe ısıtıyor, ben nefes nefese kalıp yukarı doğru kıvrılana kadar, sonra da devam ediyor,

karnımdan aşağı uzanan yara izlerinin üzerinden geçiyor, elleri belimin ve kalçalarımın kıvrımları üzerinde hareket ediyor ve daha da aşağı iniyor.

Bacaklarımdaki yara izlerini öper ve uyluklarım açılır, kalçalarım yukarı doğru kıvrılır. Onu arzuluyorum, heyecandan sıırsıklamım ve dilini, cildimin ıslak olduğu uyluklarımın iç kısmında gezdirdiğinde, zevkten inleyerek çaresizce inliyorum.

"Çok tatlı kokuyorsun," diye mırıldanıyor. "Ve tadı daha da güzel."

Sonra uyluklarımı kavrar ve sertçe ayırır. Ani ve güçlü hareket, içimi yeniden heyecanla doldurur, ayak parmaklarım kıvrılır. Ağzı bacaklarımın arasına iner, dilini kıvrımlarımın kenarlarını yalarken üzerimde gezdirir.

İnsan kadınlarının nasıl yapıldığını tam olarak biliyor mu, bana zevk vermek için mi yalıyor yoksa sadece beni tatmak *ona* çok zevk verdiği için mi, anlayamıyorum. Ama dili klitorisimi okşadığında, üst bedenim yataktan fırlar, dudaklarımdan yüksek bir çığlık çıkar. Dax bana keskin bir bakış atar, ama bunun acı çığlığı olmadığını görünce, dikkatini tekrar amıma verir ve dilini tekrar tüm uzunluğu boyunca yukarı aşağı sürükler.

Klitorisime bir kez daha dokunduğunda, bacaklarım iç uyluklarımdaki tutuşuna bastırarak onu sarmaya çalışırken, yatağa geri düşerek ciyakladım. Gözlerini kısarak, bu sefer dilini hareket ettirdiğinde, bu tepkileri tam olarak neyin tetiklediğini anlamaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Dilinin ucuyla klitorisimi bulur ve bu sefer orada kalarak, sert sinir demetinin üzerinde dilini ileri geri sürüklerken ben inlerim. Her geçişinde vücudum otomatik olarak sarsılır ve dudaklarımı o kadar sert ısırırım ki canım acır.

"Bu sana zevk veriyor mu?" diye soruyor, konuşmak için dilini ağzına çekmek zorunda kaldığında burnuyla klitorisimi okşuyor. "Buraya dokunduğumda hoşuna gidiyor mu?"

"Evet." Hevesle başımı sallıyorum. "Bu... bu çok iyi. Tanrım, bu çok iyi."

Sanki bu onay ona yeterliymiş gibi, dudakları ve diliyle klitorisime saldırıyor, bacaklarım titreyene kadar daireler çizip yalıyor ve yalıyor. Dudaklarını etrafıma doladığında ve hafifçe emdiğinde, klitorisimi ağzına çektiğinde, inlemem o kadar yüksek tiz bir zevk çığlığına dönüşüyor ki, neredeyse çığlık atıyor gibiyim.

"*Sesin*," diye inledi. "Vreck. Günlerce böyle çığlık atmanı dinleyebilirim."

"Ben... ben..."

Söyleyebileceğim tek şey bu. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Dünya'da bir adamın bir keresinde yaklaşık beş saniye boyunca bana oral seks yaptığını hatırlıyorum, sonra uyluklarımdaki yara izlerini fark edip ereksiyonunu kaybettiğini söyledi. Ama Dax beni açgözlülükle yalıyor, dili şişmiş, ısınmış tenime vuruyor, sanki uzun zamandır bastırdığı her şey bir anda ortaya çıkıyormuş gibi. Elleri uyluklarımda sertçe, dudaklarından inlemeler dökülüyor ve beni aç bir adam gibi yalarken, daha fazlasını isteyen bir adam gibi, tenimde titreşiyor.

Sanki kendini tutamıyormuş gibi.

Sanki arzusu o kadar baskın ki, duramıyor.

Uyluklarım titriyor, tüm vücudum zevkten titriyor ve battaniyeye tırmanıyorum, dili klitorisimi tekrar yalarken yukarı doğru kıvrılıyorum. Ve iki parmağını içime soktuğunda, gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyor.

"Geleceğim," diye fısıldıyorum, parmaklarım battaniyeye düğümleniyor.

"Tanrım, çok yaklaştım. Lütfen durma. Siktir... tam orası."

Daha önce hiç böyle boşalmamıştım, aslında seks sırasında hiç boşalmamıştım. Bir erkekle yattığım her seferinde, sonrasında eve gidip vibratörümü kullanarak boşalırdım, ama şimdi daha önce hiç yaşamadığım kadar büyük bir orgazmın eşiğinde titriyorum, tüm vücudum bu gücün etkisiyle sallanıyor.

"Dax! Lütfen!" Şimdi yalvarıyorum, seks sırasında hiç yapmadığım bir şey. Ama içimde biriken gerginliğin bir an önce patlaması için o kadar çaresizim ki, bu gerginlik yakında patlamazsa ölecekmişim gibi hissediyorum.

"Beni boşalt. Lütfen!"

Sonra, tam uçurumun kenarında asılı kalmış, uçmak üzereyken... Dax duruyor.

Bana bakıyor, gözleri karanlık ve aç. Cildi koyu yeşile dönmüş, irislerinin etrafındaki altın halkalar bacaklarımdan arasından bana bakarken parıldıyor.

"Benim sikime boşalacaksın," diye homurdanıyor.

Sesindeki şiddetli sahiplenme duygusu karşısında ağzım açık kalıyor ve battaniyeleri bırakıp onun omuzlarını tırmalamaya başlıyorum, sözünü tutması için onu kendime doğru çekmeye çalışıyorum.

Beni bekletmez, bir eliyle pantolonunu yırtarak yukarı doğru yükselir. Uzun, kalın sikinin serbest kaldığını bir an için görebilirim, sonra ağzı ağızma çarpar, elleri

geniş başı girişimi bulur ve uzun, sert bir vuruşla içime girer.

O kadar

büyük ki.

Çok fazla.

Bu beni uçurumun kenarına getirir ve orgazm içimde bir bomba gibi patlarken, dudaklarımdan tam bir zevk çığlığı dökülür.

"Siktir!" diye bağırıyorum, onu sıkıca sarıp sarmalarken, duygu dalgalarının içinde srkleniyorum.

O, olabildiğince derine girmiş halde hareketsiz kalırken, ben tırnaklarımı omuzlarına geçirip, ona sertçe öpüşürken ona sürtünüp kıvraniyorum. O, söylediği gibi, ben onun penisi etrafında boşalıırken, her iniltiyi yutuyor, bacaklarını onun beline dolanıyor ve ben onun altında titriyorum.

Son dalga zirveye ulaştığında, yavaşça çekilip tekrar içeri girerek hareket etmeye başladı.

İlk vuruşta, alışılmadık ve garip bir şey fark ettim. Sanki penisinin uzunluğu boyunca çıkıntılar var ve o hareket ederken aşırı duyarlı i duvarlarımdan her santimetresine srtnyorlar. Sürtünme sadece heyecanımı artırıyor ve kollarımı boynuna doluyorum, parmaklarımı saçlarına dolayarak kalçalarını kaldırıp onun itişlerine karşılık veriyorum.

"İçimde çok iyi hissettiriyorsun," diye fisıldıyorum, durduramadan içimden gelen gerçekleri dklveriyorum.

"Zoey..."

Adımı tekrar inleyerek söylüyor, sesi dudaklarıma fisıldayan bir mırıldanma gibi ve boşalmaktan kendini alıkoyarken vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum.

Bu kadar uzun süre nasıl dayandığını bilmiyorum, ama onun hiç durmamasını istiyorum. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim, böyle bir şeyin varlığından bile haberdar değildim ve onu gemiye kadar takip ettiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Yine benim için gel," diye fisıldadı Dax, ağzını ağzıma değdirerek içime girerken, her seferinde en derin noktaya ulaştığında bana sürtünüyordu.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye inlerim, klitorisim onun sözlerine tepki olarak zonklarken bile başımı sallarım. "Bu çok fazla. Yapamam..."

"Evet, yapabilirsin." Sesindeki kesinlik beni titretir ve bir sonraki sefer içime girdiğinde durur, klitorisime daha fazla sürtünme olması için bana sürtünür.

Onun çıkıntılı penisinin iç duvarlarımda kayarken verdiği garip, zevkli hissi hissedebiliyorum, beni başka bir orgazma doğru tahrik ediyor ve bu neredeyse dayanabileceğimden fazla. Zevk karnımda sıkışıyor ve içimden dışarı akıyor, sanki parçalanacakmışım gibi hissediyorum. O kadar büyük, o kadar kalın ki, her itişinde beni tamamen dolduruyor ve beni tekrar şiddetle öperken, tüm vücudu çaresiz ve aç bir arzu ile bana doğru dalgalanıyor, kendimi başka bir doruğa doğru yuvarlanırken hissediyorum.

Bu, bir şekilde ilkinden daha da güçlü, ona sarıldığımda içimde patlıyor ve Dax zevkle inliyor.

"Evet," diye ağzıma doğru homurdanıyor. "Al onu. Hepsini al. Benim güzel küçük Terran'ım."

Bana karşı titriyor, kalçaları ileri doğru sallanıyor ve çılgın bir saniye boyunca, orgazmımın hiç bitmeyeceğini düşünüyorum. Onun altında sonsuza kadar titreyip sallanmaya devam edeceğimi, zevkten tükeneceğimi düşünüyorum.

Ben boşaldığımda onun da boşalmasını, aynı titremeyle boşaldığını hissetmeyi bekliyorum, ama gözlerimi açıp ona baktığımda fark ediyorum ki...

Henüz benimle işi bitmemiş.

Dax

YAKIN Çok yaklaştım.

Zoey'e girdiğim ilk andan beri, onun ıslak sıcaklığının beni sımsıkı sardığını, penisimin her bir parçasını sıktığını hissettiğim andan beri çok yakındım. Onun yumuşak, şişmiş bedeninin içine girdiğim anda orgazm oldu, sanki beni en derinlerine çekmek istercesine beni sımsıkı sardı. O anda boşalabilirdim, beş yıldır biriken arzumu çaresiz ve zevkli bir sel gibi dışarı akıtabilirdim.

Ama kendimi zorla tutmaya çalıştım.

Önce onun boşalmasını istedim ve etrafımda parçalanırken yüzündeki ifadeyi gördüğümde, inlemelerini duyduğumda ve uyarılmasının tatlı kokusunu kokladığımda, tek istediğim onu tekrar tekrar boşaltmaktı. Boşaldığı anki yüzünün görüntüsü, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Onun içinde tamamen kayboldum, arzuyla boğuldum, başka hiçbir şeyin var olmadığı noktaya kadar sürüklendim.

Bacaklarını kaldırıp omuzlarıma atıyorum, ellerimi kıvrımlı kalçalarının altına kaydırıp onu yukarıda tutuyorum, böylece ona girerken kendimi izleyebiliyorum. Mükemmel vücudu kalın penisimin etrafında geriliyor, her vuruşumda açılıyor. Kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum, kendimi zevke teslim ederken özenle geliştirdiğim disiplinin paramparça oluyor.

Zoey'in benim penisimde kıvranışını, zevkten gözleri fal taşı gibi açılmış, yumuşak vücudu yukarı doğru kıvrılırken çığlık attığını, hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Ona sertçe giriyorum, sonra tekrar, kalçalarımı döndürerek onun içine giriyorum. Bir elimle onu tutarken, diğer elimi bacaklarının arasına kaydırıp ona büyük zevk veren küçük düğümle oynuyorum.

Ah. İşte orada.

Hafifçe okşayarak, parmak uçlarımda hareketlerini ve basıncını denerken, zevkten gerilen güzel yüzünü izledim.

"Nasıl bu kadar iyi olabiliyorsun?" diye inledi. "Yine yaklaşıyorum. Lanet olsun, inanamıyorum."

"O zaman benim için bırak kendini," diye yalvarıyorum. "Seni bir kez daha hissetmeme izin ver."

Parmaklarımla daha hızlı hareket ediyorum ve o, sertçe boşalırken ağrılı penisimin uzunluğunu kavrayarak etrafımı sıkıca sarıyor. İnleyip nefes nefese kalırken bacaklarını omuzlarıma sıkıca sarıyor ve yukarı doğru kıvrılıyor, böylece ben de onun içine, sapına kadar derinlemesine giriyorum. O beni sıkarken, ben tamamen kontrolümü kaybediyorum, doruğa ulaştığımda tüm vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir zevkle geriliyor.

"Vreck!" Dudaklarımdan boğuk bir homurtu çıkar ve onu tekrar içime alırken kalçalarını sıkıca kavrarım.

Ama bu yeterli değil. Ona daha yakın olmalıyım, kendimi ona verirken onu *tüketmeliyim*. Öne eğilip kollarımı beline doladım ve onu kucağıma çekerek kendime doğru bastırdım. Dudaklarım dudaklarını buldu ve ellerimi saçlarına, penisimi ise vücuduna gömerek onu çılgınca öptüm.

Beş yıl boyunca bastırılmış arzum, hayatımda hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşalırken, çılgın bir zevk dalgasıyla onu tohumlarımla doldururken, onun içinde serbest kalır.

Birlikte yatağa düşeriz, Zoey kollarımda sıkıca sarılır, bacaklarımız birbirine dolanır ve yarı sert penisim hala onun içindedir. Onu asla bırakmak istemiyorum ve uzun bir süre öylece yatıyoruz. Dudaklarım şakağından aşağıya, ağzına doğru küçük, yumuşak öpücükler bırakarak, ıslak saçlarını yüzünden çekiyorum, onun bana sonsuza kadar dokunmasını istiyorum.

Çok uzun süre dokunmadan, zevk almadan, rahatlamadan geçirdim ve şimdi bunlara sahip olduğum için tek istediğim onu içime çekmek, onu asla bırakmamak. Asla durmak istemiyorum.

Ama şimdi, her zamankinden daha fazla, ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum.

İkimiz de tekrar nefes alabildiğimizde, yatakta yan yana uzanıyoruz, hala birbirimize dokunuyoruz, parmaklarımı yüzünde ve saçlarında gezdiriyorum, kolundan aşağı, belinden geçip elimi kalçasına koyuyorum.

"Bu..." Zoey yutkunur, aramızda olanlardan sonra neredeyse utangaç görünür. "Benim için hiç böyle olmamıştı. Hiç."

"Benim için de öyle," diye itiraf ediyorum. "Böyle olabileceğini bilmiyordum."

Daha fazla konuşmaya korkarak sözlerimi kesiyorum. İçimde büyüyen bir şey hissediyorum, fiziksel zevk ihtiyacının ötesine geçen bir arzu, ama o gerçeği bilmeden bunun ne olabileceğini düşünemiyorum bile.

Bana *iyi* dedi, ama bu konuda yanılıyor.

Suçlandığım şeyi yapmamış olmam, masum olduğum anlamına gelmez. Suçu işleyen kişiyi korudum. Hâlâ yaptıklarımın dehşete düşmüş olabilir. Hatta yaptığımız şeyden pişman olacak kadar dehşete düşmüş olabilir. Bu düşünce göğsümü acıtıyor, ama bu mükemmel, huzurlu an sonsuza kadar sürmeyecek olsa bile, az önce olanlardan pişman olamam.

"Hala Zivon'da yaşarken bir kardeşim vardı. Syrus," diye yavaşça başlıyorum. Zoey kollarımda hareketsiz kalıyor, koyu renkli gözleri benimkilere sabitlenmiş, sessizce dinliyor. "Aynı evde yaşıyorduk ve o gece bana bir not bırakarak şehir dışında buluşmamız gerektiğini söyledi. Notta yazan tek şey 'Umarım anlarsın' ve buluşma yeri idi."

Zoey hiçbir şey söylemedi, ama gözlerinde endişe görebiliyordum. Elini uzattı, parmakları göğsüme dokundu, ben konuşurken beni yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

"Onunla buluşmaya gitmedim, çünkü notu bulduğumda saldırı başlamıştı. Tarif edemeyeceğim kadar korkunçtu. Ateş, kan ve ölümün çılgın bir koşturmasıydı ve tek düşünebildiğim, kendi hayatımı kurtarmaya çalışırken halkımızı savunmak, mümkün olduğunca çok sayıda kurtulanı *Oasis'e* götürmek ve kendimin de onlardan biri olmasını sağlamaktı. Bir süre, hiçbirimiz bunun neden olduğunu düşünmedik, sadece kurtarabileceğimiz kadarını kurtarmaya çalıştık."

"Ama gemiye binip Zivon'dan uzaklaştığımızda, sorular başladı." Derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalışarak, Zoey'e olabildiğince eksiksiz bir şekilde hikayeyi anlatmaya çalışıyorum. "Syrus ve ben, Kruul saldırısı başlamadan önce bizi uyarmaması gereken savunma sisteminin bakımından sorumluyduk. Ama o gece ben yoktum. Syrus'un vardiyasıydı... ve alarmlar hiç çalmadı. Ryven, sistemlerin devre dışı bırakıldığını tespit etti."

"Oh," Zoey gözlerini kocaman açarak fısıldadı. Olayları anlamaya başladığını görebiliyordum, ama başka bir şey söylemedi. Avucunu göğsüme koydu ve kalbimin hızla attığını hissettiğinden emindim. Nefes almakta zorlanıyordum, konuşmaya devam etmekten çok korkuyordum. Bunu daha önce kimseye anlatmamıştım.

"Syrus'un bunu yapmış olabileceğine inanmak istemedim. Ama kanıtlar onun sorumlu olduğunu gösteriyordu ve Ryven haklı olarak çok öfkeliydi. Bir sonraki hamlesi, saldırıdan sonra Zivon'da kalan Syrus'un peşine düşmek olacaktı. Ama bunun doğru olmasına dayanamazdım. Kardeşimin onurunun yok edilmesini, kendi halkımız tarafından yakalanıp hapsedilmesini veya idam edilmesini görmeye dayanamazdım. Bu yüzden o an aklıma gelen tek şeyi yaptım

. Savunma sistemlerini devre dışı bıraktığımı ve Kruul'un saldırmasına izin verdiğimi söyleyerek sorumluluğu üstlendim.

"Aman Tanrım, Dax." Zoey bana bakarken sesi titriyor.

Nefesimi veriyorum. "Beni idam etmediler, tabii ki. Ama bana karşı hissettikleri dehşeti ve tiksintiyi görebiliyordum, kendi halkımın yıllarca süren iyi niyeti, sevgisi ve dostluğu bir anda silinmişti. Ondan sonra beni hapse attılar, o kadar korkunç bir şey için ömür boyu hapis cezası. Ve kaçtığım güne kadar orada kaldım."

Son sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Zoey'nin yüzünde üzüntü ve sempati dolu bir ifade var, koyu renkli gözleri iri ve yaşlarla parlıyor. Bana inandığı için mutluyum. Syrus'u serbest bıraktığım, neredeyse kesin olarak suçlu olan kişiyi yakalamak yerine suçlamayı üstlenmeyi tercih ettiğim için dehşete kapılmadığına sevindim.

Ama daha da önemlisi, hikayemi sonunda bana inanan birine anlatarak bu kadar rahatlayacağımı beklemiyordum. Beni açıkça önemseyen birine, nedenini tam olarak bilmesem de.

"Görünüşe göre tüm bunlar için kendini suçluyorsun," diye fısıldadı Zoey. Elini uzattı ve parmaklarıyla çenemi okşadı. "Sadece Syrus'un üstlendiği sözde suçu değil, onun eylemleri için de kendini suçluyorsun gibi görünüyor."

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, yükselmek ve beni boğmak üzere olan duygu seliyle mücadele ediyorum. "Belki de bu suçu hak ediyorum. Onun vardiyasında onunla kalabilirdim. Sık sık bunu yapardık, birbirimize eşlik etmek ya da sadece fazladan bir çift el ve göz olması için. O vardiyada çalışıyor olabilirdim. Orada olabilirdim, onu engelleyebilirdim..."

"Başkasının eylemlerinden sorumlu değilsin, sadece kendininkilerden."

Zoey elini saçlarımin arasında gezdirir ve ben gözlerimi kısa bir süre kapatırım,

onun dokunuşunun rahatlığında kendimi kaybettim. Uzun zaman sonra yanımda birinin olması, basit bir okşamanın tadını çıkarmak çok güzeldi.

"Bu yükü taşımak zorunda değilsin," diye devam etti. "O gece senin vardiyalı olmasaydı, senin gecen olmazdı. Orada değildin diye... orada olsaydın bile onu durdurabileceğini kim söylüyor? Normalde olduğu gibi geceni geçirdiğin için kendini suçlayamazsın. Senin engelleyemeyeceğin bir şeyi değiştirmen gerektiğini düşünemezsin. Kardeşine güvendin. Bu bir kusur değil, bir erdem."

Onun sözlerine tamamen inanmak zor. Hala Syrus'un bunu neden yaptığını, neden halkımızı ihanet ettiğini bilmiyorum.

Ama Zoey'nin sözleri içimdeki bir şeyi hafifletiyor ve o kollarımın arasına sokulup boynumu nazikçe öperken, onun gitmeyeceğini anlıyorum. Benden nefret etmiyor. Beni hücrede bulduğu andan beri bana inanıyor ve itiraf ettiklerimin bir önemi yok gibi görünüyor.

Gerçek, onun bana daha fazla değer vermesine neden olmuş gibi görünüyor.

Kıvrıcık siyah saçlarını parmaklarımla okşuyorum, başını yukarı kaldırıp onu öpebilmek için. İlk şehvet dalgası tatmin oldu, ama hala içimde kaynayan arzuyu hissedebiliyorum, damarlarımdan dolaşan arzuyu, onun ağzının tatlılığını yeniden tadarken.

Artık her küçük şeyi tadını çıkarabiliyorum, alt dudağını dudaklarımın arasına alıp tadını çıkarırken, dilinin yumuşak sıcaklığını, elinin göğsümden kaslı karnıma doğru kayışını. Onu derin bir şekilde öperken penisim tekrar kalınlaşıyor, uyluğuma sertleşiyor ve o beni sırt üstü yatırıp dilini boğazımın ortasına doğru kaydırırken inliyorum.

Bu zevkin etkisiyle nefesimi tıslayarak veriyorum. En azından şimdilik kimse bizi rahatsız etmeyecek, kimse bizi yakalamayacak, kimse beni tekrar hapse atmayacak. Uzayın ortasındayız, yeni bir gemide, kimsenin bizi bulamayacağı bir yerde.

Sadece ikimiz varız ve birbirimizi keşfetmek için bütün bir gecemiz var.

"Seni ilk gördüğümde, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı Zivonyalı olduğunu düşündüm," diye mırıldanır Zoey. "Şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı *erkek*. Ve hala öyle düşünüyorum."

Dudakları göğsüme doğru iner, eli pazı kaslarımın üzerinde gezerken, karnıma doğru öperek iner, kaslarımın çıkıntılarını yalayarak düz karnıma ulaşır. Avuç içleri kalçalarımı okşar, sonra uyluklarımdan aşağıya doğru iner ve ne yapmaya çalıştığını anladığımda yüksek sesle inlerim.

Bir kadının ağzının benim penisime dokunmasının üzerinden çok uzun zaman geçti. Bir anda tamamen sertleşiyorum, beklentiyle titriyorum ve Zoey bacaklarımın arasına diz çöküyor, elini etrafıma doluyor ve kalın, çıkıntılı penisime bakarken yavaşça aşağı doğru okşuyor.

İlk kez, ona garip gelmiş olabileceğim aklıma geliyor. Terran erkeklerinin nasıl yapıldığını bilmiyorum ve arzuyla o kadar kaybolmuştum ki, onun beklediği gibi olup olmadığını düşünmemiştim. Ama şimdi,

parmaklarını boyum boyunca gezdirip dokunuşuyla beni tahrik ederken, durumun böyle olabileceğini anlıyorum.

"Vay canına. Bunlar farklı," diye fısıldayarak şüphelerimi doğruladı. Ama tiksinişmiş ya da korkmuş görünmüyordu. *Büyülenmiş gibi görünüyordu.* "Daha önce de hissetmişim sanırım, sen..."

Dudaklarını ısırtıyor, sesi kısılıyor ve sözleri kesiliyor. Sonra öne eğiliyor, başını biraz eğiyor. Sıcak nefesi cildimi gıdıklarken, dilini kökünden ucuna kadar penisimi saran hassas çıkıntılardan birinin üzerinde gezdiriyor ve ben battaniyeye tutunup zevkle inliyorum. Yumuşak dili, zonklayan etime çok iyi geliyor ve o da burada durmuyor. Dilini her birinin üzerinde gezdiriyor, zaten benim uyarılmamla ıslanan penisimin ucuna kadar çıkıyor ve sonra tekrar aşağıya iniyor.

"Tadın çok güzel," diye mırıldanıyor, sesi arzuyla boğuklaşmış.

"Böyle düşündüğüne sevindim," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Penisim onun elinde zonkluyor ve bana çoktan sınırın eşiğine geldiğimi uyarıyor.

"Bunlar da farklı," diye mırıldanıyor, başımın kenarındaki derime gömülü küçük düğümleri başparmağıyla okşuyor. "Bunların özel bir işlevi var mı?"

Sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırır ve ben cevap vermek için ağzımı açarım, tam o sırada o dilini bunlardan birinin üzerinde gezdirir.

"Ben... oh, *vreck!*" Yüksek sesle küfrediyorum, ellerim yumruk haline gelirken, onun elinde titriyor. Bıçak sırtında duruyorum ve onun alaycı muayenesi, boşalmamı engellemeyi hiç de kolaylaştırmıyor. Çok kolayca kendimi bırakabilirim, eline ve ağzına boşalabilirim ve onun dolgun dudaklarında benim tohumumun olacağı düşüncesi, neredeyse tamamen kontrolümü kaybetmeme yetiyor.

"Onlar... onlar vücudumun diğer yerlerinden daha hassas," diye nefes nefese söylüyorum, o beni tekrar okşarken, dudakları ucuma yakın bir yerde duruyor.

"Peki ya bunlar?" Parmaklarını boynum boyunca uzanan çıkıntılar üzerinde gezdiriyor.

Vreck. Penisim tekrar zonkluyor ve vücudumdaki her kasın gerildiğini hissedebiliyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Onlar da daha hassas. Senin çekirdeğinin üstündeki, sana zevk veren küçük düğüm gibi."

"Klitorisim," diye fısıldadı ve hala düşünebilen beynimin bir kısmı bu bilgiyi sakladı. "Yani bunu yaptığımda iyi hissediyor olmalısın?"

Konuşurken dudaklarını benim etrafıma doladı ve aşağı kaydırarak benim uzunluğumu ağzına çekti. Benim kalınlığımı sığdırmak için biraz zorlandığını hissedebiliyorum ve onun sıcak ağzının beni sardığı hissi midemi kasılmaya, testislerimi sıkılaştırmaya neden oluyor. Dili benim shaftımın altındaki çıkıntılar üzerinde kayıyor ve ben yüksek sesle küfrederek onu benden çekmek için aşağı uzanıyorum.

Eğer durmazsa, ağzında patlayacağım ve şu anda bundan daha fazlasını istiyorum.

"Buraya gel," diyorum boğuk bir sesle, onu vücudumun üzerine çekip derin bir öpücük veriyorum, sonra tek bir hızlı hareketle onu sırt üstü çeviriyorum.

Kalçalarım onun uyluklarının arasına yerleşir, ellerimi yastıklara gömerim ve onu sertçe öperim, aynı anda ona girerim. Zoey, içime girdiğimde çılgılık attı ve ikimiz de açgözlü, çaresizce hareket ederek hızlı bir ritim bulduk, ben ona girerken o da benim hareketlerime uyum sağlamak için yükseldi. Onu az önce ele geçirmiş olmama rağmen, ikimizin de boşalması çok uzun sürmedi. O parçalanırken kollarımda titredi ve ben de derin bir homurtuyla onun peşinden gittim.

İkimiz de tamamen bitkin düştüğümüzde, yanıma yuvarlanıp onu kendime yaklaştırdım ve onu kucaklayarak üzerimize battaniyeyi çektim. O göğsüme sokuldu, başını omzuma yaslayıp gözlerini kapattı ve ben onun sıcaklığını içime çekerek yıllardır hissetmediğim bir huzur hissettim.

Vücudunun kıvrımları bana mükemmel bir şekilde uyuyor ve gözlerimi kapatıyorum, uyku beni çekiyor.

Beş yıldır ilk kez, iyi uyuyacağımı biliyorum.

Zoey

Ertesi sabah Dax'ın kollarında uyanıyorum. Etrafımı fark etmem sadece bir dakika sürüyor ve bir an için, beni saran onun sağlam sıcaklığını, sıcak nefesinin kulağımı gıdıklamasını ve cildinin toprak kokusunu tadını çıkarıyorum. Daha önce hiç bir erkekle geceyi geçirmemiştim, hiç birine sarılarak uyanmamıştım ve bu o kadar güvenli, emniyetli bir duyguydu ki, onu uyandırmak istemediğim için hiç kıpırdamadan kaldım.

Fiziksel olarak, dün gece yaptığımız her şeyden sonra biraz ağrım var, ama duygusal olarak kendimi harika hissediyorum.

Bütün gece hayatımı değiştirdi. Sadece seks değil, ki o da başlı başına harikaydı, ama sonunda onunla her zaman mümkün olduğunu hissettiğim bağı kurdum. Artık onun kim olduğunu, neden yaptıklarını ve onu *The Oasis'teki* hapisanede tanıştığım adam yapan şeyin ne olduğunu anlıyorum.

Bu açıdan bakıldığında her şey mantıklı geliyor.

Tüm hikaye yürek parçalayıcı derecede üzücü ve onun anlatışından, beni reddedeceğimden korktuğunu anlayabiliyordum, ama bu onu daha da çok sevmemi sağladı. Olanlar için hala kendini suçladığını, bir şekilde bunu değiştirebilmesi veya Syrus'u durdurabilmesi gerektiğini düşündüğünü biliyorum, ama benim gözümde bunların hiçbiri onun suçu değil.

Kardeşi korkunç bir şey yaptı, benim kesinlikle anlayamadığım bir şey, ama Dax kardeşinin bekçisi değil. Kardeşinin içten içe inandığı adamı savunmak için suçu üstlendi ve bu akıllıca bir hareket olmayabilir, ama bu sadece Dax'ın nasıl bir adam olduğunu gösteriyor.

Sevdiği insanların en iyi yanlarına inanmak isteyen biri.

Bir bakıma, bu konuda ortak noktamız var. Tanıştığımızdan beri onun en iyi yanlarına inanmaya çalıştım ve onun hikayesini tam olarak öğrenmeden önce bile ona değer veriyordum. Hapishaneye ilk adımımı attığımdan beri ona karşı bir çekim hissettim ve o zamandan beri olan her şey bu hissi daha da güçlendirdi.

Bunca yıldır nasıl hissettiğini, orada, düşünmek için o kadar çok zaman varken neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Sürekli kafasını kurcalayan sorularla uğraşmak yerine, saatlerini başka şeylerle doldurmaya çalışarak her gün aynı rutini izlemesine şaşmamalı.

Dax uykusunda hafifçe inliyor, sırt üstü dönüyor ve ben de onunla birlikte yan dönüp ona bakıyorum.

O kadar yakışıklı ki, şimdiye kadar gördüğüm en güzel erkek. Uykusunda cildi yumuşak, soluk bir yeşil renge bürünmüş ve keskin hatları biraz yumuşamış. Bakışlarım yüzünden geniş, kaslı göğsüne doğru kayarken, ağzım açık kalır ve nefesim kesilir.

Kalbinin üzerinde, neredeyse siyah olacak kadar koyu kahverengi, asma gibi kıvrılan bir iz var. Dün gece orada olmadığını biliyorum. O anın heyecanına kapılmış olsam bile, bunu fark ederdim.

Ve Zivonlular arasında yeterince uzun süre yaşadım ki bunun ne olduğunu biliyorum. Bu ruh izi.

Dax benim eşim. Öyle olmalı. Bunun başka bir açıklaması olamaz.

Şok beni kaplar, ardından nefesimi kesen yoğun bir sevinç dalgası gelir.

Benim dostum. Tabii ki *benim dostum.*

Onun için hissettiğim her şey, ona karşı hissettiğim tüm çekim, bu anda haklı çıktığımı hissediyorum. Şimdiye kadar duygularımı anlamaya çalışıyordum, ama artık açıkça belli ki o her zaman benim, ben de onun olacaktım. Bu yüzden daha önce hiç gitmediğim hapishaneye düştüm, bu yüzden oraya geri dönmeye devam ettim ve tüm kanıtlar aksini gösterirken bile ona güvendim. Bu yüzden onu bırakamadım.

Bu sadece içgüdüsel bir his değildi. *Ruhum* beni ona doğru çekiyordu.

Buna hazır olduğuna emin misin? diye fısıldıyor kafamın içindeki sessiz bir ses.

İşarete bakarken, kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışırken, içimde küçük bir korku belirdi. Her şey çok hızlı gelişti ve ben Dünya'dayken kalbime her zaman çok dikkat ederdim. Flört etmeye, kendimi bir ilişkiye açmaya çok tereddüt ediyordum, ama aynı zamanda bunun nedeni çıktığım erkeklerin türleriydi. Kararsız ve bağlanmaktan kaçınan, gerçek bir bağ kurmaya çalışmak yerine oyun oynamak ve yatağıma girip çıkmak isteyen erkeklerdi.

Dax birçok şey olabilir, ama öyle biri değil.

Onun hakkında bildiğim her şeyi, yaptığı ve bana söylediği her şeyi ve gördüğüm her şeyi düşündüğümde, o korku parıltısı sönüyor ve yok oluyor.

Yanımda yatan adam inatçı, sadık ve kararlı. O, Dünya'da tanıdığım erkeklere hiç benzemiyor. O, *şimdiye kadar* tanıştığım hiçbir erkeğe benzemiyor, ister insan ister uzaylı olsun. Syrus'un affedilmez bir şey yapmış olabileceğini bilmesine rağmen kardeşini korumak için yaptıklarını gördüm

ve şüphesiz benim için de aynısını yapacağını biliyorum. Onda adanmışlık ve sadakat görüyorum ve beni elinden gelen her şekilde koruyacağını biliyorum.

Onunla birlikteyken daha önce hiç hissetmediğim bir güvenlik hissediyorum. Ve onu sadece gizemli bir suçtan hapse atılmış bir suçlu olarak tanıdığım zamanlarda bile hep böyle hissettim.

Yavaşça eğilip, dudaklarımı göğsündeki izin üzerine değdirdim. Buna direnmek istemiyorum ve kalbimde direnmeyeceğimi biliyorum. Her zaman kaçırılmamın, *Oasis'e* gelmemin, bu kadar inanılmaz bir hayat yaşamamın bir nedeni olduğuna inandım.

İşte bu. Her şey beni buraya, Dax'a getirdi ve hayatımdaki her şeyde olduğu gibi, bunun da doğru olduğuna inanarak, içgüdülerime güvenerek ilerleyeceğim.

Ne olursa olsun, hayatımı sonuna kadar yaşayacağım.

Dax'ın gözleri açılır ve gerinirken, dudaklarımın tenine dokunmasıyla tahrik olduğu bellidir. Penisi battaniyeyi şişirir ve göğsünden aç bir ses çıkar. Cevap niteliğinde bir arzu dalgası içimi kaplar ve ona doğru eğilirim, parmaklarımı koyu saçlarında gezdirirken onu yumuşakça öperim. Dudakları benimkilerin altında çok iyi hissettirir, ağzıma mükemmel bir şekilde uyar ve onun kokusunu ezberlemeye çalışır gibi onu içime çekerim.

Elini saçlarımın üzerinde gezdirerek öpüşmeyi bir an için keser ve bakışları aşağıya kayarak vücudumun üzerinde dolaşır. Ruh izine tekrar bakmaktan kendimi alamam ve onun da bakışları benimkini takip eder. Göğsündeki asma benzeri deseni ilk kez gördüğünde vücudu kaskatı kesilir.

"Zoey..." Adımı, sesinde şaşkınlıkla fısıldıyor. Bana bakıyor, altın çerçeveli kahverengi gözlerinde sıcaklık var, beni kollarına çekerken yüzünde bir düzine duygu beliriyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Sesinde hafif bir endişe duyuyorum ve bunun nedenini biliyorum. Bilmediğimden, söylediğimde reddedeceğimden korkuyor. Ama bunu yapmaya niyetim yok.

"Evet." Parmaklarımla yüzünü okşuyorum, keskin çene hattını takip ediyorum. "Bu, bizim... birbirimiz için doğru olduğumuz anlamına geliyor. Tüm evrende, ikimiz için de daha uygun bir eşin olmadığı anlamına geliyor. Öyle değil mi? Eş bağı bu anlamda geliyor, değil mi?"

"Evet." Sesi duygudan boğuk çıkıyor. "Bu bir emir değil, özgür iradeyi geçersiz kılan bir şey değil. İstersen reddedebilirsin. Seni asla zorlamam..."

"Hiçbir şeyi inkar etmiyorum." İki elimle yüzünü tutup gözlerinin içine derinlemesine baktım. "Sana karşı her zaman bir şeyler hissettim, Dax, anlayamadığım bir bağ. Bu yüzden sürekli geri geldim. Artık anlıyorum. Artık biliyorum. Şimdiye kadar hiçbir şey beni senden uzaklaştırmadı ve şimdi de uzaklaştırmayacak."

Belki de bir eş istemediğini, belki de bunun planlarına uymadığını düşününce midem biraz ağzıma gelir. Belki de dün gece tek istediği seksdi, ömür boyu bir bağlılık değil.

"Peki ya sen?" Dudaklarımı ısııyorum. "Sen de bunu mu istiyorsun?"

Aniden, şaşkın bir sesle güldü. "Tanrım, evet. Evrende senden daha çok istediğim hiçbir şey yok. Ben sadece..." Sözüünü kesip çenesini sıktı. "Bunu nasıl isteyebilirsin? Ben kaçak bir suçluyum, aranan bir firariyim ve bu görev sırasında veya sonrasında ne olacağını hiç bilmiyorum. Sana bir gelecek vaat edemem."

"Dax." Kafamı sallarım. "O kazada neredeyse ölüyordum. Hastaneden çıktığım andan itibaren her an, sahip olamayabileceğim bir gelecekti ve ben her saniyesinin tadını çıkarmaya çalıştım. Çünkü artık bunun ne kadar çabuk elimizden alınabileceğini biliyorum. Gelecek umurumda değil. *Sen*, biz ve bunun anlamı umurumda. Şimdiki zamanımız ve birbirimize sahip olduğumuz sürece bundan en iyi şekilde yararlanmak umurumda. Geri kalan her şeyi zamanı gelince çözeriz."

"*Vreck*," diyor Dax duygulu bir sesle, beni kollarına alırken yüzünde hayranlık gibi bir ifade beliriyor. "Evren bana daha mükemmel bir kadın bulamazdı."

Beni sırt üstü yatırır, üzerime eğilir, saçlarımı yüzümden çekip alırken alnımı ve yanaklarımı öper. Sonunda dudaklarını benim dudaklarımın üzerine getirir ve yavaş, yumuşak öpücüklerle öpmeye başlar, öpücükler giderek derinleşir, sonunda onun içinde boğulacakmışım gibi hissederim. Penisini ısrarla bana doğru atar ve her an bacaklarımı açıp içime gireceğini beklerim ama aniden ve hiçbir uyarı olmadan, Dax geri çekildi, topuklarının üzerine oturarak bana kaşlarını çatarak baktı.

"Ne oldu?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Seni *Oasis*'e geri götürmeliyim," diyor, sanki bu fikir az önce aklına gelmiş gibi. "Görevim çok tehlikeli, Zoey. Seni riske atamam."

Senin..." Dişlerini sıkarak yüzünü buruşturur. "Vreck. Seni gemiden hiç çıkarmamalıydım. Bu pervasızca ve aptalcaydı. Ve şimdi senin benim eşim olduğunu bildiğim için, seni güvende tutmak benim sorumluluğum. Seni geri götürmeliyim."

İçimde küçük bir parça güvende olmak istiyor ve Dax'ın benim için endişelenmeden görevine daha iyi odaklanabileceğini biliyor. Ama içimdeki daha büyük parça ondan ayrılma fikrine isyan ediyor, özellikle de ayrılırsak onu bir daha asla göremeyebileceğim ihtimali varken. Birlikte geçirebileceğimiz her saniyeyi istiyorum.

Ve geri dönersek...

"Oasis'e geri dönersek, diğer Zivonlular seni affeder mi?" diye sessizce soruyorum. "Her şeyi için. Kaçtığın için, beni de yanında götürdüğün için. Onlara gerçeği anlatmaya çalışırsan, sana inanırlar mı?"

Dax uzun bir süre sessiz kalır ve sorumu düşünürken yüzünde çeşitli duyguların geçtiğini görebilirim.

"Sanmıyorum," diyor sonunda, sesinde pişmanlık dolu bir tonla. "Beş yıl boyunca onlara Kruul'a ihanet edenin ben olduğumu söyledim. Sonunda onların bana inanmalarını sağlamak o kadar kolay olmayacak. Peki ya geri kalanlar?" Başını sallar ve derin bir nefes alır. "Hiçbirini affedeceklerini sanmıyorum. Ama yine de geri dönmek istiyorum," diye ekler. "Senin güvende olmanı istiyorum."

Uyanmadan önceki anlarda endişelendiğim her şeyi düşünüyorum. Her şeyin çok hızlı gelişip gelişmediğini, kalbimi çok çabuk kaptırıp kaptırmadığımı. Dax'ın sadık ve kararlı olduğunu, iyi bir adam olduğunu, bunun doğru olduğunu kendime telkin ettim. Ve şimdi, beni güvende tutmak için kendini ve görevini riske atmayı, tekrar hücreye atılmayı ve hikayesinin gerçekliğinin görmezden gelinmesini göze almayı ısrarla istemesinde bunun kanıtını görüyorum.

Ama ona bunu yapmasına izin veremem. Buraya kadar geldi. Ve bencilce, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Şimdi Oasis'e dönersek, onun tekrar hapse atılmasından ve hayatımızın geri kalanını aramızda parmaklıklar varken geçirmekten korkuyorum.

"Hayır," diyorum ona kararlı bir şekilde, kendimi yukarı iterek oturuyorum. "Geri dönmek istemiyorum. Seninle birlikte Zivon'a gitmek istiyorum."

"Bu çok tehlikeli."

"Gitmeliyiz," diye ısrar ediyorum. "Bu sadece adını temize çıkarmakla ilgili değil, Dax. Bence sen de bu konuyu kapatmalısın. Saldırıdan sonra kardeşine ne olduğunu bilmiyorsun, sadece kurtulamadığını biliyorsun."

Zivon. Onun hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bile bilmiyorsun ve bu seni hep rahatsız edecek. Bunları başkası için değil, kendin için öğrenmelisin. Sadece *kendi* huzurun için. Belki bu süreçte, adını temize çıkarmak için bir yol bulabilirsin." Durup, onun koyu renkli, altın halkalı gözlerine bakıyorum. "Belki bu, kendine sürekli başarısızlık olduğunu söylediğin şeyleri affetmene yardımcı olur, oysa bunlar başarısızlık değil. Hiçbir zaman da olmadılar."

Dax, sanki kendi içinde bir şeyle mücadele ediyormuş gibi kısa bir süre gözlerini kapattı. Uzun süre sessiz kaldı ve ben beklentiyle beklerken neredeyse nefes almayı bıraktım. Sonunda başını salladı.

"Tamam," der. "Planladığımız gibi devam edeceğiz."

Ona gülümserim, o da bana gülümser ve ağzını ağzıma yaklaştırırken beni yastıklara doğru iter.

"Senin kadar cesur ve nazik bir eşe layık değilim," diyor bana sessizce, ben kollarımı boynuna dolarken o tekrar bacaklarımın arasına geçiyor. "Ama deneyeceğim. Asla denemekten vazgeçmeyeceğim."

Zivon'a ulaşmak için birkaç gün boyunca hiper hızda seyahat ediyoruz. Bu sürenin çoğunu yatakta, çıplak ve birbirimize aç olarak geçiriyoruz, birbirimize dokunma ve keşfetme ihtiyacımız her şeyden daha önemli.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun ve inanılmaz şey. Dax, yaptığım en ufak şeylerden bile sürekli tahrik oluyor ve beni öptüğü anda vücudum da aynı şekilde tepki veriyor.

AI kontrollerine şükürler olsun, yatakta birkaç saat geçirdikten sonra, sadece yemek için mutfağa gitmek için kalkıp, sonra tekrar beni masaya yatırıp sahiplenmeden önce, bunu birden fazla kez düşünüyorum.

Artık birbirimize olan duygularımızı itiraf ettik ve Dax'ın göğsündeki ruh izinde bağımızın teyitini gördük, aramızdaki mesafe açıldı. Dax'ın yepyeni bir yönünü görmeye başladım, kolayca gülen, şefkatli, nazik ve nefesimi kesecek kadar tatlı bir yönünü.

Hücredeki soğuk ve sert adam yok artık, onun yerine her zaman orada olduğunu bildiğim, ya da en azından umduğum farklı bir adam var. Bana gerçeği söylediği ve ikimiz de birbirimizin eşleri olduğumuzu kabul ettiğimiz için artık bana karşı daha açık, ama onu hala bir şeyin engellediğini hissedebiliyorum.

Zivon'a gitmeye karar vermesine ve benim de onunla gitmeye karar vermeme sevindim, çünkü bence kendisi için bir sonuca varmaya ihtiyacı var ve umarım diğer Zivonluların gözünde adını temize çıkarmanın bir yolunu bulabilir.

Bu olmadan, gerçeği öğrenmeden, geçmişini asla geride bırakamayacak.

Ruh izini keşfettikten dört gün sonra, hiper hızdan çıkıyoruz.

Zivon'un atmosferine girerken Dax ile kokpitteyim ve gezegen önümüzde beliriyor. Yaklaştıkça nefesim kesiliyor ve manzarayı görebiliyorum — gerçekten duyduğum her şeye benziyor, bitki örtüsü olmayan, yanmış ve tahrip olmuş bir gezegen.

Sadece bunu görmek bile Dax ve tüm Zivonlular için kalbimi sızlatıyor. Dünya'ya geri dönüp her şeyi bu halde görmek, bildiğim ve gördüğüm her şeyin yok olup kül olduğunu görmek, hayal bile edemiyorum.

Yaklaştıkça, kalbim güm güm atarken, elimi Dax'ın omzuna koyuyorum. Burada ne bulacağımızı hayal bile edemiyorum, ama umarım durum daha iyiye gider, daha kötüye gitmez.

Dax

Zivon görünür hale geldiğinde ^{kalbim sızladı} ve beş yıl sonra ilk kez gezegenimi, evimi, bir zamanlar çok sevdiğim yeri gördüm. Kruul'un karanlığın örtüsü altında saldırdığı geceden beri görmemiştim. Ertesi gün güneş doğduğunda geriye ne kaldığını hiç görmedim. Hatırladığım tüm geniş, yemyeşil bitki örtüsü yok olmuş, kullandıkları silahlarla yok edilmiş ve geriye sadece zehirli toprak ve yanmış kayalar kalmış.

Gemiye, en azından kısmen görünmemesi için yüksek kayaların arkasına indiriyorum ve Zoey beni takip ederek enkazın içine doğru yürüyoruz. Burada hâlâ hiçbir şey yetişmiyor, kullandıkları garip ateş her şeyi zehirlemiş, her şeye yapışmış ve söndürülememiş. Binalar küle dönmüş, birkaç parça hala burada orada duruyor, ama göz alabildiğince sadece siyah ve gri var. Etrafımızda ılık bir rüzgar estiğinde, toz ve kül havada dönüyor ve ben, halkımızın ve evlerimizin kalıntılarını, bu hale gelen kemikleri ve tahtaları soluduğumu düşünmeden edemiyorum.

Zoey elini elime sokar, parmaklarını benimkilerle iç içe geçirir ve bu bana yardımcı olur. Cildinin sıcaklığı ve avucunun benimkine baskı yapması, beni sakinleştirir, geçmişe ve onun dehşetine çok fazla kaymamı engeller. Onun empati kurduğunu, bunların hiçbirisi ona ait olmamasına rağmen hissettiği üzüntüyü hissedebiliyorum ve bundan da güç alıyorum.

Bizi birbirimize bağlayan bu bağa hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Elimde tuttuğu narin eli, artık yalnız olmadığımı hatırlatıyor bana.

Syrus'un saldırı gecesi gitmemi istediği buluşma noktasının koordinatlarını ezberledim ve Zoey ile birlikte yavaşça o noktaya doğru ilerliyoruz. Uzun bir yürüyüş ama eşim cesurca benimle aynı hızda yürüyor ve bu benim için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar önemli.

Belirlenen yere vardığımızda, durdum ve midem düğümlendi.

Koordinatları yanlış mı hatırladım? Bunca yıldır kafamda yanlış rakamları mı tutuyordum?

Burada hiçbir şey yok gibi görünüyor, aynı gri toprak, küllü hava ve yanmış kayalardan başka bir şey yok. Hayal kırıklığıyla midem düğümleniyor, kalbim acıyor. Ne beklediğimi bilmiyorum - kardeşim beş yıldır bu noktada beni beklemiyordu elbette - ama *bir şey* bulmayı umuyordum. Bana cevaplar verebilecek bir şey bulmayı umuyordum, ama sonunda, neden burada bir şey kalmış olabileceğini düşündüğümü bilmiyorum.

"Dax!" Zoey'in sesi kasvetli düşüncelerimi keser ve ben onun durduğu yere doğru dönerim. "Bak!"

Ona doğru yürüdüm, tozlu zemine baktım. Yerde, benim boyumdaki birinin bile içine girebileceği kadar büyük, garip, derin bir çukur vardı. Bir yanım, yeraltını keşfetmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Çukur çökebilirdi ya da Zivon'daki tehlikeli yaratıkların Kruul'un ateşinden kurtulmuş olması mümkündü.

Ama yine de, orada ne olduğunu öğrenme isteğimi bastıramıyorum. Syrus'un bu garip mağaranın bulunduğu tam da bu yeri seçmesinin mutlaka bir nedeni vardır.

"Hadi," diyor Zoey, gözleri parlak ve meraklı. "Oraya inmeliyiz, değil mi? Belki de kardeşin senin bulmanı istediği bir şey vardır."

Elbette. Benim Zoey'im, her zaman en iyisini umut eden, en kasvetli yerlerde bile her zaman ışık olan ve her zaman maceraya hazır olan. Kalbim göğsümde sıkışıyor. Ona bir şey olmasından çok korkuyorum, ama aynı zamanda onun yanımda olmasına da seviniyorum. Bu sayede daha güçlüyüm.

"Tamam," diyorum, aşağıya bakarak. "Gidelim."

Gemiden yanımda küçük bir ışık getirmiştik, eski yapılara girmemiz veya karanlıkta geri dönmemiz gerekirse diye. Ben öncü olarak açılışa doğru inmeye başladığımızda ışığı açtım. Zoey yanımda kalıyor ve daha derine indikçe dar tünel, sonunda kaba bir kapısı olan daha geniş bir mağaraya açılıyor. Duvarda yanık izleri vardı, bu da Kruul'un çıkardığı yangının bulunduğu geçidi yakıp kül ettiğini gösteriyordu, ama yangının tünelin sonuna kadar yayılıp yayılmadığını anlayamıyordum. Umarım yayılmamıştır.

"Dikkatli ol," diye onu uyarırım ve mağarada yürürken ışığı çeşitli yarıkların etrafına tutarım.

Kruul bu gezegendeki neredeyse tüm yaşamı yok etmiş olabilir, ama daha önce yeraltının karanlığında yaşayan birçok canlı vardı ve

bu yaratıklardan bazıları hayatta kalmış olabilir. Büyük ya da küçük, hiçbiri küçük bir ışık ve bir blaster ile karanlıkta karşılaşmak isteyeceğim türden yaratıklar değil. Zoey'e blaster kullanmayı öğretmeye vaktim olmadığından beline bir bıçak bağladım, ama umarım onu kullanmak zorunda kalmaz.

Kapıdan geçip ötesindeki küçük odaya girerken boğazım sıkışıyor, tüylerim diken diken oluyor.

Syrus'un buluşmak istediği yer burasıymış, anlıyorum. Yukarıda değil, burada.

Ve umduğum gibi, yangın bu odaya açılan mağaraya kadar ulaşmamış, çünkü küçük alanın bazı kısımlarında yanık izleri görülse de, bazı kısımları nispeten zarar görmemiş. Kulaklarımda kalp atışlarım gümbür gümbür çalarken, uzak duvara doğru ilerleyip kayaya oyulmuş bir rafa ışığımı tutuyorum. Üzerinde kağıt yığınları var, bazıları deri ile ciltlenerek kaba defterler haline getirilmiş. Birini alıp açtığımda, el yazısını hemen tanıyorum.

Syrus'a aitti.

Hızla sayfaları çevirip yazdığı kelimeleri taradım. Okuduklarımı anlamam biraz zaman aldı, ama anladıkça çenem sıkıldı, ağzım kurudu.

Demek bu yüzden öyle davranmıştı.

Bu günlüklerde Syrus, Kruul'dan bir elçi tarafından ilk kez yaklaşıldığından beri geçen her günün titiz notlarını tutmuştu. Bir gün, onların topraklarına çok yakın bir yerde avlanırken onu bulmuşlar ve sohbet etmeye başlamışlardı. Sonra, günler boyunca yavaş yavaş, zihnini zehirleyen yalanlar söylemişlerdi.

"Zoey," diye fısıldayarak, bana gelmesini işaret ettim.

"Ne?" Merakla bana bakar, yüzü gölgede kalmış, duvardaki bir gravürü incelerken bana doğru büyük adımlarla yürür. "Ne buldun?"

"Bunların hepsi Syrus'un günlükleri ve topladığı belgeler," diyorum, sayfaları çevirmeye devam ederken ona kitabı gösteriyorum. "Kruul onu kandırdı. Onlar... ona yalan söylediler."

"O kandırıldı mı?"

"Evet. Sanırım öyle."

Syrus'un bir hain olmadığı, en azından kelimenin gerçek anlamıyla bir hain olmadığı ihtimali içimde küçük bir umut ışığı yakıyor. O, halkımızı yok etmek istememişti. Onlara *yardım ettiğini* sanıyordu.

Kruul, onu, bize zarar vermek istemediklerine, 'geri kalmış' olduğumuz için bizi hor görmediklerine ikna etti. Bize yardım etmek, teknolojilerini bizim yaşam tarzımızla bütünleştirerek bize daha fazla refah, daha iyi avlanma ve ekin yetiştirme yöntemleri, daha iyi tıbbi bakım sağlamak istediklerini söylediler. Birleşmemizin daha iyi olacağını, geleneklerimizden birkaçını feda edip doğaya olan eski bağımlılığımızdan biraz vazgeçersek, onların da taviz vereceğini söylediler. Her iki grup da bunu yaparsa, bir arada yaşayabileceğimizi ve bunun herkes için faydalı olacağını söylediler. Kruul ayrılmadan önce olduğu gibi, birbirimizle bütünleşip yeniden tek bir halk olabileceğimize inandı."

Derin bir nefes alıp, ağzımı ovuşturarak başka bir günlüğü elime aldım.

El yazısı pasajları okudukça, şüphelenmeye başladığım her şeyin doğru olduğunu anlıyorum. Syrus, savunma sistemini kapattığında halkımıza zarar vermek istemiyordu. Kruul'un topraklarımıza girmesine kasten izin verdi, ama onların saldıracağını bilmiyordu. Kruul ve Zivonluların yeniden birleşeceği bir çağ başlatmak için, iki farklı grubu birleştirmek istediklerini düşünüyordu.

"Kruul onu haklı olduklarına ikna etti," diyorum sessizce, günlüğü sonunda bir kenara bırakarak. "Hem kendi halkları hem de bizim halkımız için işleri daha iyi hale getirmek istediklerini, bizim için eksik olan bir şey olduğunu ve izin verirsek bize yardım edebileceklerini söylediler."

Duygularımın dalgasını bastırmaya çalışıyorum, boğazım düğümleniyor, elimi kardeşimin karışık ve kafa karıştırıcı düşüncelerinin kalıntıları olan küçük kitap yığınının koyuyorum. Onun bu kadar kötü bir şekilde yanıltıldığını bilmek kalbimi parçalıyor. Keşke Kruul ilk kez ona yaklaştığında bana söyleseydi, o zaman onların onu kullanmaya çalıştıklarını anlamasına yardım edebilirdim.

"Bu çok korkunç," diyor Zoey, elini koluma koyarak. "Yani, saldırıya gönüllü olarak katılmamış olması iyi bir şey. Ama onu kendi halkına karşı bir piyon olarak kullanmaları çok korkunç. Onun geleceğe olan umudunu ona karşı, hepinizin aleyhine kullanmışlar."

Kalbim acıyarak başımı sallarım.

Syrus'un, az önce yer üstünde yaşadığımız yıkımı isteyerek kabul ettiğini hayal etmeye çalışıyorum, ama beş yıl önce hayal edemediğim gibi, şimdi de edemiyorum. Kardeşim, benim gibi Zivon'u seviyordu. Halkımızı seviyordu. Bunun kanıtı burada. Kimseye zarar vermek istemedi. Sadece eski geleneklere çok bağlı olduğumuzu, modernleşmenin

ve Kruul'un ilerlemelerini kabul etmenin bizi daha iyi ve daha müreffeh hale getireceğini düşünüyordu.

Zengin olmanın, dolu dolu ve zengin bir hayat sürmenin birden fazla yolu olduğunu, Kruul'un makineleri ve teknolojisinin çevremizle olan bağımızı koparmasına izin vererek kaybedeceklerimizin kazanacaklarımızdan daha değerli olduğunu fark etmemişti.

Ama tüm bu ölüm ve yıkımın olmasını istememiti. Bu onun sorumluluğunu azaltmıyor... ama en azından şimdi neden böyle davrandığını anlıyorum.

"Hatalıydı, ama yine de benim kardeimdi," diyorum yumuşak bir sesle. Sonra bağımı sallayarak küfrediyorum. "Tanrılar, Syrus, neden bana bunu daha önce anlatmadın? Onların yalanlarını grmene yardım edebilirdim."

Sayfaları yavaşça çevirerek birkaç paragraf daha okudum ve olanlarla ilgili phelerimin doğru olduğunu doğruladım. Kardeimin son sözlerini okumak zor, özellikle de istemi olsun ya da olmasın, bu kadar çok ölümden sorumlu olduğunu bilerek. Sanırım ona karşı her zaman karmaşık duygular besleyeceğim, ama Zoey haklıydı. Olanların gerçeğini öğrenince kendimi daha iyi hissediyorum.

Sonunda kitabı bıraktığımda, Zoey ve ben odayı karıştırmaya baladık, Syrus'un geride bırakmış olabileceği başka bir şey var mı diye. Bıraktığı bazı şeyler yanmış ya da mağaraya giren dumanla o kadar kararmış ki okunamaz hale gelmiş, ama bazı belgeler ve zarar görmemiş gibi görünen iki küçük sandık kalmış.

Sandıkların içinde ne olduğunu merak ederek onlara doğru ilerlemeye baladım, ama iki adım atmadan koridordan gelen bir ses kulaklarımı dikti.

Den kayalar. Ayak sesleri.

Vreck.

Kalbim hızla çarparak olduğum yerde donakaldım. Bu gezegende bizden ve Kruul'dan başka kimse yok.

Zoey

DAX ANİDEN DONAR, adımını yarıda kesip heykel gibi hareketsiz kalır. Burun delikleri genişler, cildi aniden renk değiştirir, kardeşinin günlüklerini okurken aldığı çimen yeşili renginden, neredeyse siyah olacak kadar koyu bir orman yeşili rengine dönüşür.

Buraya getirdiği ışık o kadar parlak değil ve cildinin rengi değişirken sanki tamamen ortadan kayboluyor, çevremizin karanlığıyla birleşiyor. Korku, vücudumun her yerinde tüylerimi diken diken ediyor ve ona ne olduğunu sormaya başlıyorum ki, onun da duyduğu şeyi duyuyorum.

Mağaradan bize doğru gelen biri var.

Oh, lanet olsun. Oh, hayır.

Kapıya doğru dönüp, Dax'ın takmam için ısrar ettiği küçük bıçağın kabzasına elimi götürüyorum. Büyük Zivonyalı, birkaç gölgeli figür odaya girerken, belindeki kınından kılıcını çekiyor.

Kruul.

Kalbim göğsümde çarpıyor, elim korkudan titriyor. Onlar olduğunu biliyorum. *Oasis'e* saldırdıklarında nasıl göründüklerini hatırlıyorum.

Onların Zivonlularla pek çok yönden ne kadar benzer oldukları bana çok garip geliyor. Vücut yapıları benzer ve yüzlerinde de oluklu izler var, ancak bu izler şakaklarının yanlarından aşağı doğru kıvrılmak yerine burun köprüleri ve yanakları üzerinde uzanıyor. Göz bebekleri iki tonlu değil tek renklidir ve savaşın en şiddetli anlarında bile ten renginin değiştiğini hiç görmedim. Bunu *yapıp yapamayacaklarından* bile emin değilim.

Ama temelde, Zivonlularla hemen hemen aynıdırlar. Bir zamanlar aynı halkın parçası olduklarına inanmak zor değil ve o zamandan beri bu kadar çok çatışma ve ölüm yaşamış olmaları daha da üzücü.

Bir an için hepimiz donup kalırız.

Birkaç Kruul var, belki altı ya da yedi tane, hepsi silahlı ve biz sadece iki kişiyiz. Blasterlarla silahlanmışlar ve onlarla nasıl savaşabileceğimizi bilmiyorum.

Dax da benimle aynı zihinsel hesaplamayı yapıyor ve aynı sonuca varıyor olmalı, çünkü onların bize saldırmalarını beklemek yerine, kendini onlara atıyor, bıçağı yıldırım gibi hareket ederek onların saflarını yarıyor. Onun ne yapmaya çalıştığını anlamam sadece bir saniye sürüyor.

Yol açmaya çalışıyor.

Düşüncemi tamamlamadan ayaklarım hareket etmeye başlar, kollarım pompalarken büyük Zivonian'ın peşinden koşarım. Kruul'lar, yaralı ve onun vahşi hücumuyla açıkça hazırlıksız yakalanmış olarak biraz geri çekilir ve o da bunu fırsat bilip onların arasından geçerek elimi tutar ve beni peşinden sürüklerken küçük odadan dışarı fırlarız.

Dax ve ben nefes nefese kalarak mağaradan koşar adımlarla geçip girişe ve kül rengi güneş ışığının parladığı noktaya doğru koşarız.

"Hadi!" diye bağılıyor ve tünelden çıkarken hızını artırıyor. Ayaklarımın ucunda dönerek, gerekirse gemimize kadar koşmaya hazır hale geliyorum...

Ama sonra Dax aniden durdu.

Neredeyse ona çarpıyordum ve başımı kaldırdığımda kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Bizi mağarada bulan Kruul'lar yalnız değillerdi.

Daha fazlası var, neredeyse bir düzine kadar tünelin girişinde toplanmış, yarım daire oluşturmuş ve geri dönmek dışında neredeyse tüm kaçış yollarını kapatmışlar. Ama bunu da yapamayız, çünkü aşağıda olan Kruul'lar da şimdi yukarı çıkıyor ve girişin ağzını dolduruyor, böylece geri çekilme imkânı kalmıyor.

Kahretsin. Bu yüzden bizi durdurmak için fazla çaba sarf etmediler, kalbim sıkışarak fark ettim. Bizim onların geri kalanına doğru koşacağımızı biliyorlardı. Biz lanet olası bir sürü gibi güdülmüştük.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki bayılacağım gibi hissediyorum ve dilimin arkasında hoş olmayan bir bakır tadı var. Dax çılgın gözlerle etrafına bakınıyor, açıkça durumumuzu değerlendiriyor ve bir çıkış yolu arıyor. İkinci silahını çekmiş ve iki keskin bıçağı da ışıktaki parlıyor. Ama bunun yeterli olacağına imkan yok.

Kruul'ların, üstlerine monte edilmiş bir kristalden geçen bir tür elektrik yüküyle çalışan blasterları ve daha büyük silahları var; bu teknoloji, Zivonianların sahip olduğundan çok daha ileri. Dax'ın bıçakları ve benim bıçağım bu savaşı kazanamayacak, bundan neredeyse eminim, Dax ne kadar cesur bir savaşçı olursa olsun. Savaşı lehimize çevirebilecek tek şey

Dax'ın vücudundaki saf öfke. Onlar ona ya da bana dokunmaya kalkıştırlarsa, Dax'ın patlayıp hepsini yakıp kül edeceğini hissediyorum.

"Silahlarınızı indirin!" Öndeki Kruul savaşçısı, blasterını kaldırarak Dax'a sesleniyor. Henüz bize nişan almadı, ama havada gerginliğin tırmandığını hissedebiliyorum. Biri ilk saldırıyı yapacak ve sonra ortalık cehenneme dönecek.

Hava dalgalanıyor gibi, gerginlik kırılma noktasına geldi ve sonra...

Gerginlik kopar.

Tıpkı mağarada yaptığı gibi, Dax saldırgan bir yılan gibi harekete geçer, "Zoey, beni takip et!" diye bağırarak ileri atılır.

Doğrudan önümüzde duran Kruul'lara doğru atılıyor ve onlara ulaştığında bıçaklarıyla saldırıyor. Daha önce yaptığımız gibi onları yine yararak geçip, kurtulup gemiye koşmayı umduğunu biliyorum, ama bu sefer sayıları çok fazla. Ve aynı manevraya ikinci kez kanmayacaklar.

Silahlarından biri elinden düşer ve bunun yerine yumruğuyla savurur, birkaç Kruul'u nakavt eder ve bir diğerinin omzunda derin bir yara açar.

Ama önümüzde ve arkamızda, bizi çevreleyen daha fazlası var. Sayıca çok azız.

Ancak nedense, hiçbiri bize blasterlarını ateşlemiyor. Dax'ın saldırılarını savuşturuyorlar, ama henüz en ölümcül silahlarını kullanmadılar. Bizi öldürmek istemiyor gibiler ve bunun muhtemel açıklamasını bildiğim için midem korkudan düğümleniyor. Bizi canlı yakalamak istiyorlar ve sonraki planları muhtemelen ölümden daha kötü. Özellikle de bizden bir tür cevap bekliyorlarsa, bizim veremeyeceğimiz veya vermek istemeyeceğimiz cevaplar.

Saldırganlarımızdan birkaçı sıkı bir grup oluşturup ileri atılıyor ve Dax'ı biraz zaptedene kadar onunla boğuşuyorlar. Kruul'lardan biri, tanımadığım dikdörtgen şeklinde metal bir cihazı kaldırıyor, Dax'ın yüzüne doğru uzatıyor ve bir düğmeye basıyor. Havaya ince bir sis püskürüyor ve savaşçı düğmeye birkaç kez daha basarken Dax'ı sarar. Onu uyuşturduklarını dehşetle anlıyorum. Dax homurdanıyor, omuzları çöküyor ve sendeleyerek ilerliyor.

"Dax!"

Arkadan eller beni yakalarken onun adını haykırıyorum. Uzun boylu Zivonian hala mücadele ediyor, yaklaşan bilinç kaybına karşı savaşmaya çalışıyor, ama bu kaybedilen bir savaş. Sis benim yüzüme de püskürtölüyor, keskin, acı bir koku burun deliklerimi dolduruyor. Dax'ın hareketleri yavaşladıkça görüşüm daralıyor ve son gördüğüm şey onun öne doğru devrilmesi ve yere ağır bir gürültölyle çarpması.

Sonra etrafımdaki her şey kararır.

Dax

İlk başta yavaş yavaş, sonra da olanların hatırası bir anda geri gelince birdenbire bilincime ^{kavuşuyorum}. Oturuyorum, yüzüme püskürttükleri ilaçların etkisiyle hala sersemlemiş haldeyken hızla gözlerimi kırıştırarak kendimi dikleştiriyorum.

Yanımda biri kıpırdanır ve bakınca Zoey'in yanımda yattığını görürüm, biraz solgun ama hala tek parça ve hala baygın. Bulunduğumuz oda, üzerinde yattığımız yatak ve küçük bir sehpa dışında neredeyse boştur. Ayrıca penceresizdir, bu da nerede olduğumuzu anlamamı engeller —ama hala Zivon'da olduğumuzdan oldukça eminim.

Kapı açılır ve birkaç Kruul içeri girince hemen kaskatı kesilirim. Hepsi aynı giyinmişlerdir, standart siyah pantolonlar ve kolları kıvrılmış beyaz tunik tarzı gömlekler giymişlerdir, *Oasis'te* giydiklerimizden çok da farklı değildir. Ama şaşırtıcı bir şekilde, silahlı değiller ve oldukça sakın görünüyorlar.

"Günaydın," diyor öndeki uzun boylu olan, selam vermek için başını eğerek.

Kısa siyah saçları ve kare çenesi var, burnu ve yanakları boyunca uzanan çizgiler yüzüne tuhaf bir orantı veriyor. Göz bebekleri benimki gibi iki tonlu değil, tek renk, çok soluk mavi ve diğerlerinin sessizce arkasında duruşlarından, bir şekilde sorumlu olduğunu tahmin ediyorum. Kaçmaya çalışmadan hemen önce bana ve Zoey'e silahlarımızı bırakmamızı emreden oydu.

"Bizden ne istiyorsun?" diye homurdanıyorum, onun nazik sözlerini görmezden gelerek. "Ben Ralke, bu bölümün lideriyim. Adın ne?"

"Dax," diyorum sertçe. Ona gerçeği söylememek için bir neden göremiyorum.

Ralke başını sallar. "Sana ve kadına ilaç vermek zorunda kaldığımız için üzgünüm, Dax. Ama ikinizin de kan dökülmeden sizi buraya getirmek istedik. İkinize de zarar vermek istemiyoruz."

Gözlerimi kısıyorum. Bunların hiçbirine inanmıyorum ve kardeşim gibi Kruul'un yalanlarına kanmayacağım.

Homurdanarak kollarımı kavuşturuyorum. "Biz düşmanınız. Ve sen benim ya da Zoey için hiçbir planın olmadığını mı inanmamı istiyorsun?"

Onu neredeyse eşim olarak adlandırıyordum ama son anda vazgeçtim. Onlara bize karşı kullanabilecekleri başka bir koz vermek, bizi birbirimize karşı kullanabilecekleri başka bir yol vermek istemiyorum.

"Adamlarımın hiçbiri size zarar vermedi," diyor Ralke adındaki adam. "Siz birkaçına saldırıp bazılarına ciddi yaralar açmış olsanız da. Sizi incitmek ya da öldürmek isteseydik, bunu kesinlikle yapabilirdik. Sayıca çok azdınız."

Söyledikleri doğru ve bu beni duraksatıyor. Bize zarar vermek için hiçbir girişimde bulunmamaları garip. Bizi zorla zapt etmediler, hatta çok sert bir şekilde esir almadılar. Sadece uyuşturulduk. Bu gerçek tek başına pek bir şey ifade etmiyor. Kruul'lar uzun zamandır kendilerini bizden üstün görmeyi seviyorlar, savaşmak için eski, kaba yöntemler yerine teknolojiyi kullanıyorlar. Yumruklar yerine uyuşturucu sis kullanmak tam da onların yapacağı bir şey.

Ama şu ana kadar ikimiz de zarar görmedik ve bunun bir nedeni olmalı.

Peki bu neden?

"Burada Zivonlular gördüğümüze çok şaşırdık," diyor Ralke sakın bir şekilde. "Hepsinin gittiğini veya öldüğünü sanıyorduk. Burada çok fazla Kruul kalmadı. Çoğu gezegeni terk etti ve evrene dağıldı. Sadece az sayıda kişi burada kaldı ve hiçbirimiz sizin halkınıza yapılan saldırıya karışmadık." Yüzünü buruşturuyor. "Saldırı sadece Zivonluları yok etmekle kalmadı. Yangın, amaçladıklarından daha fazla yayıldı ve *her şey* yaşanmaz hale geldi. Sadece toprak değil, bitkiler de artık burada hiç yetişmiyor, ama yangının külleri uçan canlıları boğdu ve su kaynaklarını zehirledi."

Ellerim bilinçsizce yumruk haline gelir, çenem sıkılır, onun bir zamanlar güzel ve canlı olan bu gezegenin yıkımını ve harap halini anlatmasını dinlerken. Ralke bunu fark eder, bakışları sıkı yumruklarımın üzerine düşer, sonra tekrar gözlerime bakar. Başını sallar, yüzünde bir tür keder belirir.

"Suyu içilebilir hale getirecek kadar iyi filtreleyebiliyoruz, ama hiçbir hayvan bu sudan içemiyor ve artık içinde hiçbir şey yüzmüyor. Su gezegenimizin bizim bulunduğumuz kısmına akıp hava akımları külleri daha da uzağa taşıdığına, yaşadığımız bölgelerde de aynı şey olmaya başladı. Şehir dışındaki ekinlerimiz ve hayvanlarımız öldü, halkımız havadan dolayı hastalanmaya başladı."

"Yaşanabilir hale getirmek için bir tür *teknoloji* geliştiremez miydiniz?" diye soruyorum, dişlerimi sıkarak. "Giymek için bir tür giysi falan? Bilmiyorum."

"Denedik. Ama uygulamaya çalıştığımız her çözüm, Zivon'u gerçekten yaşanabilir hale getirmekte başarısız oldu," diye belirtiyor Ralke. "Topraktaki zehirle nasıl mücadele edebileceğimiz konusunda her türlü fikri denedik, ama sonunda, gezegeni terk etmek çoğu kardeşim için daha tercih edilebilir bir seçenek oldu."

"En azından Kruul'lar başka bir yere taşınmak için hala hayattaydılar," diyorum, tüm vücudum gergin.

"Duyduğuma göre, sizin türünüzden bazıları da hala hayatta," diyor Ralke sakın bir sesle. Sonra barış işareti yaparak ellerini kaldırıyor. "Dediğim gibi, adamlarımın o saldırıyla hiçbir ilgisi yoktu ve biz de sizin halkınızı avlamak istemiyoruz. Kruul'ların çoğu Zivon'u çürümeye terk ederek başka yerlere taşındı, ama biz bunu istemiyoruz. Burası bizim evimiz ve onu yeniden canlandırmak istiyoruz. Zivon'u düzelterek yeniden yaşanabilir hale getirmek istiyoruz. Sadece *yaşanabilir* değil, gelişebileceğimiz bir yer haline getirmek istiyoruz. Buradan ayrılmak istemiyoruz."

Garip bir şekilde, bu son sözler bende yankı uyandırdı. Bu adama güvenmek istemiyorum — tek düşünebildiğim, ona güvenerek Syrus'un hatalarını tekrarlayacağım — ama söyledikleri beni şaşırtıyor. Ralke'nin daha fazla intikam peşinde olmasını bekliyordum, belki de *Oasis'teki* son savaşta öldürdüğümüz Kruul'lar için, ya da bizim için başka planları olmasını, belki de Zivonluların geri kalanının nerede olduğu hakkında bilgi almak için bize işkence etmesini.

Onun gezegenin yeniden inşasına ilgi duyacağını hiç beklemiyordum.

"Sana güveneceğimi sanma," diyorum sertçe. "Kruul, saldırıdan bu yana halkımın geri kalanını avlamaya çalışıyor. Kısa bir süre önce gemimize yapılan bir başka saldırıyı daha püskürttük."

"Biz bununla hiçbir şekilde ilgilenmiyoruz," diye ısrar ediyor Ralke. "Kalan Zivonluların peşinde olanlarla hiçbir ilgimiz yok."

"Peki ya kardeşim?" diye soruyorum, gözlerimi kısarak. "Syrus adında bir Zivonian vardı, sizin halkınızın savunma önlemlerimizi aşıp bize saldırmasına yardım etti. O hala burada mı? Size yardım ediyor mu?"

Kruul lideri kaşlarını çatarak bir an düşündü ve cevap verdi. "Onu şahsen tanımıyorum ama hakkında bir şeyler biliyorum. Kardeşin bir süredir ortada yok. Duyduğuma göre saldırıdan kısa bir süre sonra gezegeni terk etmiş. Kruul'lar birkaç yıldır onunla hiçbir temas kurmadı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Hâlâ sana güvenmek için bir nedenim yok," diyorum. "Senin halkın, Syrus'u inandırdığın yalanlara rağmen, benim halkıma sizin bizim çıkarlarımızı düşündüğünüzü kanıtlayacak hiçbir şey yapmadı."

"Dediğim gibi, ben bunların hiçbirinde parmağım yok. Ama... haklısın." Ralke başını hafifçe eğerek onaylar. "Kalplerinde nefret olanlarımız size bize güvenmemeniz için nedenler verdi, bunun için üzgünüm ve şu anda bana inanmamanız için birçok nedeniniz olduğunu inkar edemem. İzin verirseniz, size göstereyim. Benimle gel, sana burada bizden geriye kalanları göstereyim."

Geri çekilerek bana kalkmam için bolca yer açar ve ben de dikkatlice yataktan inerim. Zoey'i ya da beni hiçbir şekilde bağlamamışlar ya da hareketlerimizi kısıtlamamışlar. Kapının kilitli olup olmadığından bile emin değilim ve bu da tüm durumdan biraz daha az çekinmemi sağlıyor.

Zoey de uyanmış, oturmuş ve sırtını duvara dayamış, tüm bu konuşmayı iri gözlerle izliyor.

Onu görünce duraksıyorum. Odada bir sürü Kruul var, hızlıca saydığım kadarıyla ondan fazla, ve biliyorum ki, kaçmaya çalışsak bile, kazanma şansımız pek yok. Silahlarımız alınmıştı ve buradan çıplak elle çıkmaya çalışırsak, yine uyuşturulabiliriz... ya da daha kötüsü olabilir. Ralke burada çok fazla Kruul olmadığını iddia ediyor, ama yalan söylüyorsa, onlarla dolu bir tesise koşarak girebiliriz.

Bana ne olursa olsun, aynı şey Zoey'e de olabilir. Gerekmedikçe onu tehlikeye atmayacağım.

"Tamam. Göster bana," Kruul liderine isteksizliğimi gizlemeye çalışmadan düz bir şekilde söylüyorum. Zoey'i olabildiğince güvende tutmak için şimdilik onların oyununa uyacağım. Ama bana satmaya çalıştıkları şeye inanmaya niyetim yok.

Ralke gülümser ve gülümsemesi samimi görünse de ona güvenmiyorum. Zoey de yataktan iner ve Ralke'yi koridora kadar takip ederken yanımda yürür, Kruul savaşçıları grubu ise arkamızdan gelir.

Kompleksi gezerken, en azından bazı konularda doğruyu söylediği hemen anlaşılıyor. Kompleks çok büyük, sanki bir zamanlar çok sayıda Kruul ve ailelerini barındırıyormuş gibi, ama şimdi ıssız ve boş görünüyor. Kruul'lara ait bir yer gibi de *hissettiriyor*. Duvarlar soğuk ve sert, her şey çıplak ve çeşitli teknolojilerle çalışıyor, yeşil veya çiçekli hiçbir şey yok. Her yerde hologramlar, sensörler ve teknoloji parçaları var, ama doğal hiçbir şey yok. Bu beni rahatsız ediyor, sanki bu yerde olmak kemiklerimi ağrıtıyor.

Ralke bizi kompleksin en uzak ucuna götürüyor, bir zamanlar bir seranın kurulduğu yere. Burası ölü veya ölmek üzere olan bitkilerle ve hiç filizlenmemiş gibi görünen tohum sıralarıyla dolu.

"Burada başlangıç bitkileri yetiştirmeye çalışıyoruz," diye açıklıyor Ralke, "hem vahşi doğaya yeniden sokmak için yerli bitkiler hem de yeni türler, ama hiçbir işe yaramıyor. Sizin doğayla olan yakınlığımız yok ve hiçbir şeyi yetiştirmekte veya ekmekte hiç iyi olmadık. Şehir dışına gönderdiğimiz yiyecekleri tamamlamak için yetiştirdiğimiz mahsuller ve beslediğimiz hayvanlar, yetiştirilmesi kolay olması için genetiği değiştirilmişti."

Bir süre durup bana dönerek devam ediyor. "Dışarıda bir şey ekmeye çalıştığımızda ya da burada büyümeye başlayan bir şeyi naklettiğimizde, ya büyümüyor ya da ölüyor. Toprak zehirlenmiş ve yapay yetiştirme yöntemlerimiz burada işe yarasa bile, dışarıya naklettiğimizde başarısız oluyor. Toprağa yapılanları nasıl düzeltebileceğimizi bilemiyoruz."

O konuşurken ben hiçbir şey söylemedim, duygularımı kontrol altına almaya çalışıyordum. Kruul'lar gezegeni zehirleyen ve benim halkımdan pek çok kişiyi öldürenler olduğu için Ralke ve diğerlerine empati duymak zordu.

Onlar yok ettiler, şimdi de bu adam düzeltilemeyeceğini söylüyor.

Ama Ralke'nin söyledikleri doğruysa, o ve onunla birlikte kalan savaşçılar bu yıkıma hiç katılmamışlar. Eğer söyledikleri doğruysa, buraya gelmelerinin nedeni, buranın da onların evi olduğunu, büyüdükleri ve hayatlarını geçirdikleri yer olduğunu ve buranın yeniden gelişmesini istediklerini hissetmeleri. Yıllardır tek istediğim, Zivon'a olanların bir şekilde geri alınabilmesiydi, bu yüzden buna karşı çıkmak zor. Zoey ile gemiden indiğimizde ve beş yıl sonra ilk kez evimin yıkıntılarını gördüğümde hissettiklerimi çok net hatırlıyorum. Onu düzeltmek için her şeyi yapardım.

"Hiç başarılı olamayacağımızdan endişeleniyoruz," diyor Ralke basitçe, sesinde bir acı tonu var. "Gezegeni asla rehabilite edemeyeceğimizden."

Sözler aramızda asılı kalıyor ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Burada söylenmemiş bir soru var ve ben cevabımın ne olması gerektiğini bilmiyorum.

Ama bir şeyi kesin olarak biliyorum: O bunu yüksek sesle sormak zorunda kalacak.

Zoey

Dax ve Ralke gezegenin durumunu tartışırken ve Ralke ona seradaki başarısız bitkileri gösterirken ben ^{çok} sessiz ^{kalıyorum}. Açıķçası, tüm sera kompleksi bir başarısızlık gibi görünüyor, bu dünyada yerini bulamamış bir şey gibi. Bu yerin Kruul'un yapmak istediği şey için uygun olmadığı açık.

Ama Dax buz mavisi gözlü adamı dinlerken, yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum ve bu beni dengesizleştiriyor.

Kruul hakkında çok fazla şey bilmiyorum, sadece Zivonlulardan öğrendiklerim var, ama bildiklerimden yola çıkarak, gezegeni restore etmeye bu kadar kararlı olmaları bana garip geliyor. Onlar hakkında duyduğum her şey, yıkıma kararlı oldukları, doğaya karşı sevgi veya saygı duymadıkları ve Zivonluların ve Zivon'da sevdikleri her şeyin izini silmek istedikleri yönünde.

Ancak Ralke hiç de öyle istemiyor gibi görünüyor. Bu gezegeni seviyor, burada kalıp onu yeniden güzelleştirmek ya da en azından yaşanabilir hale getirmek istiyor gibi konuşuyor. Sürekli burayı *evi* olarak adlandırıyor ve halkının geri kalanı başka yerlere taşındığında o ve diğerleri burada kalmışlarsa, bu onun için bir anlamı olmalı.

Dax'ın Syrus'un yaptıklarının sorumluluğunu üstlendiğini, suçlu olmamasına rağmen kardeşinin suçunun tüm yükünü omuzladığını düşünüyorum ve bu da bana, geri kalan Kruul'ların da diğer yıkıcı olanlarla aynı kefeye konup, saldırıyla hiçbir ilgileri olmamasına rağmen sadece aynı türden oldukları için canavar olarak görüldüklerini merak ettiriyor.

Ralke bir süre sonra bizi seradan çıkarır ve Kruul'ların burada kurmaya çalıştıkları küçük şehrin geri kalanını bize kısaca gezdirir. Eskiden güzel bir yer olduğunu, muhtemelen yaşamak için oldukça uygun bir yer olduğunu söyleyebilirim, ama şimdi boş ve harap durumda. Bana, evimdeki distopik bir film veya video oyununu hatırlatıyor, bir zamanlar muhtemelen hareketli olan dükkanlar ve yemek yerleri şimdi boş, duvarlar çatlamış ve pencereler bulanık. Yürüyüş yolları yer yer çatlamış ve terk edilmiş her şey ince, tozlu bir kül tabakasıyla kaplı.

"Acıktınız herhalde," diyor Ralke, bizi kompleksin iç kısmına geri götürürken. "Size yemek ikram edebilir miyim? Fazla bir şeyimiz yok. Şu anda elimizde sadece önceden paketlenmiş erzak var, ama en azından besleyici."

"Olur," diyor Dax homurdanarak.

Ralke'yi takip ederek, bir duvar boyunca yemek seçmek için ekranları olan birkaç parlak dağıtıcı bulunan, steril görünümlü beyaz duvarlı bir odaya giriyoruz. Odanın her yerinde beyaz masalar ve siyah sandalyeler dizili ve her şey o kadar klinik ve sıkıcı ki, *Oasis'i* özlüyorum. Hatta Dax ve benim buraya geldiğimiz küçük gemiyi bile özlüyorum.

Garip ama *The Oasis*'te geçirdiğim haftalarda, orayı evim gibi görmeye başladım. Ve ilk kez, orayı özlüyorum.

Ralke'nin Zivon için de aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Eskiden tanıdığı gezegeni özlüyor mu, yoksa halkının dönüştürdüğü kıyamet gibi cehennemi mi? Eğer öyle hissediyorsa, onu rehabilite etmek istemesine şaşmamalı. Dünya'daki memleketime dönüp onu bu şekilde yıkılmış halde görsem nasıl hissederdim diye düşünmeye çalışıyorum.

Elbette dehşete kapılırdım. Düzeltme imkânım olsaydı, bunu yapmak isterdim. Ve belki Ralke de aynı şekilde hissediordur.

Yine de, Dax gibi ben de şüpheliyim. Kruul hakkında çok fazla kötü şey duydum, onların sözlerine öylece inanmam.

Dax da genel olarak onlara karşı hala şüpheci. Onlarla aynı yiyecekleri seçiyor ve ben de onu takip ediyorum. İkimiz de, bizi tekrar zehirleme veya uyuşturma ihtimaline karşı, onlar yemeye başlayana kadar kendi yemeklerimizi yemiyoruz. Ama her şey normal görünüyor.

Yemeğin ortasında, Ralke yemeyi bırakıp masanın karşısındaki Dax'a bakıyor.

"Muhtemelen bunun olacağını biliyordun," diyor yavaşça. "Ama senden bir ricam var ve cevap vermeden önce bunu düşünmeni istiyorum. Gezegeni yeniden canlandırmak için yardımına ihtiyacım var."

Dax hiçbir şey söylemez ve Ralke aceleyle konuşmaya devam eder. "Zivonluların bitkiler ve doğa konusunda hepimizden daha iyi olduklarını biliyorum. Halkına yapılan saldırı bir hataydı, Dax, bizim hiçbir ilgimiz olmayan bir trajedi. Ve bu saldırı gezegeni zehirledi. Zivon'u canlı tutacak iyi doğa koruyucuları olmadan, dünyamızın

eski haline dönme şansı kalmaz. Gezegeni yeniden canlandırmak için yardımına ihtiyacım var."

Ralke konuşurken Dax'ın gözlerinde özlem görüyorum, ancak onun diğer adamın ağzından çıkan hiçbir şeye inanmak istemediğini biliyorum. Eminim ki o, Zivon'u düzeltmek, onu yeniden hayata döndürmek ve çok sevdiği doğanın bir parçası olmak istiyor.

"Bunu düşünmem gerek," diyor Dax sert bir sesle, sesi gergin. "Bu gece sana bir cevap veremem."

"Sorun değil," diyor Ralke başını sallayarak. "Biraz zamana ihtiyacın olacağını tahmin etmiştim."

Sesindeki anlayış ve hızlı kabul, onun gerçekten samimi olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Dax'ın Syrus gibi aldatılacağından endişelendiğini biliyorum ve ben de bundan korkuyorum. Ama Ralke söylediklerinde samimi görünüyor. Ve yaptığı her şey bunu pekiştiriyor, örneğin Dax'ın hemen cevap vermesini ısrar etmemesi ve yemekten sonra bizi odamıza kibarca götürmesi gibi. "İyi geceler," diyor Kruul lideri, başını hafifçe eğerek ve topuklarını döndürüp koridora doğru büyük adımlarla yürürken, bizi içeri girmeye bırakıyor.

Oda, uyandığımız odadan çok daha güzel. Bu oda da penceresiz bir iç oda, ama yatak daha büyük ve daha kalın yatak takımlarıyla donatılmış, yerde doğal liflerden dokunmuş bir halı var, bir şifonyer, komodin ve lamba var, ayrıca bir duvarda dokunmuş bir duvar halısı var.

Dax gözlerini kısarak mobilyaları inceliyor. Hepsi ahşap ve doğal liflerden yapılmış ve onları incelerken kafasında bir şeyler düşündüğünü görebiliyorum.

"Bu oda bir Zivonyalı için rahat hissettirecek şekilde düzenlenmiş," diyor sonunda. "O halı ve duvar halısı muhtemelen birinin evinden kalanlardan çıkarılmış ya da benim halkımın dokumada kullandığı desenlere göre yapılmış. Bana bu yerin eskiden ne olduğunu hatırlatmaya çalışıyor."

"En azından buraya kilitli değiliz," diye mırıldanıyorum, yatağın kenarına otururken. "Bu bir rahatlama. Bizi esir tutmak ya da bize zarar vermek istemiyor gibi görünüyor. Bu konuda doğruyu söylüyor gibi görünüyor."

"Peki geri kalanı hakkında da doğru mu söylüyor?" Dax kaşlarını çatarak yanıma oturur ve önünü izlerken yatağın kenarını sıkıca tutar. "Saldırıya karışmadığını iddia ediyor, ama bunun doğru olup olmadığını bilemem. Soykırım girişimlerinin planlanması ve uygulanmasında yer alan her Kruul'u tanı mıyordum." Yumruklarını sıkarak battaniyeye gömüldü. "Burada olmak her şeyi geri getiriyor. Yangın, çılgınlıklar, yanıqlar. Her şeyi yok ettiler.

Bu gezegen, Zoey. Halkımın yüz kişisi hariç hepsini öldürdüler. Ve şimdi benim *yardımımı* mı istiyorlar? Buranın da onların evi olduğunu söyleyip, benim için iyileştirmeye yardım etmemi mi istiyorlar? Ne hakla...

"Hiçbir hakları yok," diyorum sessizce. "Ama Ralke'nin bugünkü davranışlarına bakılırsa, belki de bunun farkında olduğunu düşünüyorum. Halkının yok ettiği ve sizinkilerden aldığı bir şeyi düzeltmek için senden yardım istememeli. Bu adil değil. Ama belki de başka kime başvuracağını bilmiyordur."

"Doğruyu söylüyor olsa bile, o hala Kruul," diye mırıldanır Dax.

"Ama belki de diğerleri gibi değildir," diye işaret ettim. "Aslında senin hiçbir ilgin olmadığı bir şey yapmışsın gibi davranılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun? Bunun için cezalandırılmanın? Belki hepsi aynı değildir. Belki diğerleri bu gezegeni gerçekten umursamadıkları için ayrıldılar, sadece onu ve senin halkını yok etmek istediler. Ralke ve diğerleri ise aynı fikirde olmadıkları için kaldılar, bence. Başka bir halkın gezegenini kolonileştirip ele geçirmek istemiyorlardı."

"Belki." Dax kaşlarını çatıyor, düşünürken çenesini hareket ettiriyor. Her şeyi sindirip karar vermeye çalıştığını görebiliyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum," itiraf ediyor. "Doğru olanın ne olduğunu bilmiyorum. Bu gezegeni seviyorum ve onu iyileştirmek istiyorum. Zivon'un yeniden yaşamasına istiyorum. Ama Kruul'a yardım etmek..."

"Biliyorum." Onu sakinleştirmek için sırtını nazikçe okşuyorum. "Ne seçersen seç, Dax, ben seninleyim. Ne olursa olsun. Hangi seçimi yaparsan yap, seni destekleyeceğim. Ve ne karar verirsen ver, doğru olanı olacağını biliyorum."

Bunu söylediğimde yüzü değişir, bana doğru eğilirken gerginliği kaybolur. Beni kendine doğru çekerken düşünmeden kollarına yaslanırım ve o da dudaklarımı dudaklarıyla kaplar. Eli sıkı buklelerimin üzerinde kayarken dili benimkiyle dolanır, beni kucağına çekerken tüm vücudu bana yaslanarak gevşer.

"Seni bulduğuma çok sevindim," diye mırıldanıyor, elleri her yerde, dudakları benimkilerin üzerinde. Saçlarımı, yüzümü ve kollarımı okşuyor, sanki bana dokunmaktan doyamıyormuş gibi. Parmakları, her birini ezberlemeye çalışır gibi yara izlerimin hatlarını takip ediyor. "Burada benimle olduğun için, kader bizi bir araya getirdiği için çok mutluyum. Çok şanslıyım."

Beni tekrar öper, inleyerek beni kaldırır, yastıklara yatırır ve vücudumun uzunluğu boyunca uzanır. Öpücük hiç olmadığı kadar derin, daha duygusal ve aramızdaki bağı neredeyse elle tutulur bir şey gibi hissedebiliyorum.

Dax alnını alnıma dayıyor, elleri vücudumda aşağı kayarken beni yavaşça öpüyor.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye fısıldadı. Vücudunun ağırlığı üzerimde tatlı ve lezzetliydi, ben de kollarımı boynuna doladım ve ona karşılık öpüştüm, ona doğru eğildim.

"Sen de," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Hiçbir şey, Dax'ın kocaman, kaslı vücudunun benim vücudumun üzerinde olması, ellerinin tenimde dolaşması, dudaklarının dudaklarıma değmesi, kalın penisinin uyluklarıma baskı yapması kadar iyi hissettirmemişti. Aramızdaki kumaş katmanlarına rağmen, tenimde onun sıcaklığını hissedebiliyorum ve aniden, ikimizin de çok fazla giysi giydiğini hissediyorum. Tek istediğim ikimizin de çıplak olması, hiçbir engel olmadan onun tenini benim tenimde hissetmek ve bizi bir olmaktan alıkoyan hiçbir şeyin olmaması.

Onu seviyorum.

Bu anda, ikimiz de henüz bunu söylememiş olsak da, bunu biliyorum. Bunun çok hızlı olduğunu ve hayal edebileceğimden daha fazla ve daha hızlı aşık olduğumu biliyorum, ama kaçırıldığımdan beri başıma gelen her şey inanılmaz ve neredeyse imkansızdı. Hayatım garip, çılgın ve harika hale geldi ve buna karşı koymak istemiyorum. Dax'ın tehlikeli bir hayat yaşadığını, uzayın kendisinin tehlikeli olduğunu biliyorum - avlanan bir halk olan Zivonlular için ise bu daha da geçerli.

Ama ona bir şey olursa, onu hiç tanımamış olsak da, daha sonra kalp kırıklığına katlanmayı tercih ederim. Ve endişelenmediğim tek şey varsa, o da Dax'ın kalbimi kıracak kişi olmasıdır.

Çünkü bu adamın bana asla zarar vermeyeceğini kesin olarak biliyorum. Ona kendimi tamamen güveniyorum.

Her bir parçam, bütün parçalarım ve yaralarım.

Onu kucaklayarak bu duyguları öpücüğe dökmeye çalışıyorum, dudaklarımla baskısıyla bu duyguları hissetmesini sağlıyorum.

"Tanrım, Zoey. Senin her parçanı görmek istiyorum," diye inliyor Dax, geri çekilip topuklarının üzerine çökerek gömleğimin kravatına uzanıyor.

Kumaş vücudumu sarıyor, dekoltemi göstermek için aşağıya doğru iniyor ve karnımı çıplak bırakıyor. O, bağcığı yavaşça çözerken elini göğüslerimin arasındaki boşluğa doğru kaydırıyor. Avucuyla karnımın yumuşak derisini okşarken, kumaşı kasıtlı olarak çözmeye başlıyor, sanki hem tadını çıkarmak istediği hem de görmek için sabırsızlandığı bir hediye açıyor gibi.

"Vücudunun kıvrımları gördüğüm en güzel şeyler," diye mırıldanıyor. "Çok yumuşak. Çok mükemmel."

Hiç kimse beni bu kadar güzel hissettirmemişti. Onunla birlikteyken, yara izlerimi düşünmüyorum bile. Dax için, onlar sadece savaşıp kazandığım savaşların izleri, beni onun gibi bir savaşçı yapan, sadece farklı bir savaşın. Onlar onun için güzel, gurur duyulacak bir şey ve bana da öyle söyledi. Bana baktığında, vücudumu öperek aşağı doğru indiğinde, dudakları yara izlerimin üzerinden geçerken, kendimi utangaç ya da çekingen hissetmiyorum.

Sadece kendimi güzel hissediyorum.

"Vreck," diye inliyor Dax, gömleğimi çıkarıp yere atarken, beni belden yukarısı çıplak bırakıyor, dolgun göğüslerim onun bakışlarına maruz kalıyor. "Sanki benim için, sadece benim için yaratılmışsın. Sen benim arzuladığım her şeysin."

Başını eğip, sertleşen meme ucumu diliyle okşarken bir göğsümü eliyle okşuyor ve ben çığlık atarak, ellerimi onun uzun siyah saçlarına dolayarak ona doğru kendimi doğru eğiyorum.

"Kahretsin, bu çok iyi geliyor," diye fısıldarım, o diğer göğsümü sıkarken biraz kıvranırım.

Meme uçlarımı emip hafifçe ısıtıyor, birinden diğerine geçerken, benim tepkime boğazının derinliklerinden gelen bir kahkaha atıyor.

"Sevindim. Seni mutlu etmek istiyorum." Dax, boğazımı öpmek için eğilirken derin bir sesle konuşur. "Tüm evrende tek istediğim bu. Seni defalarca orgazma ulaştırmak istiyorum, orgazm olurken dudaklarında benim adım olsun."

Tekrar geriye yaslanarak, kendi gömleğini hızla çıkarır. Gözlerim kaslı göğsüne kilitlenir ve bakışlarım göğsünden ve oyulmuş karın kaslarından, pantolonuna uzanan kas çizgilerine ve kalın penisinin şişkinliğine doğru kayarken, düşünmeden dudaklarımı yalarım.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" Dax, benim çok sevdiğim o kendini beğenmiş yarı gülümsemesiyle sırtıtıyor. Her gördüğümde içimi şehvetle titretir.

"Tanrım, evet," diye cevap veriyorum ona, utangaçlık yapmaya bile tenezzül etmeden. "Çok yakışıklısın, Dax. Bazen senin gerçek olduğuna bile inanmıyorum." Dudaklarımı yalıyorum, sesim yumuşak bir fısıltıya dönüşüyor. "Daha fazlasını görmek istiyorum. Lütfen."

"Önce sen."

Gülümseme yüzüne yayılırken, pantolonumun beline uzanır ve gözleri vücudumu tararken, gördüklerine doyamadan, pantolonumu yavaşça kalçalarımın altına aşağı çeker. Pantolonundaki şişkinlik,

penisi daha da sertleşir ve bu, içimi başka bir heyecan dalgası kaplar. Zaten kızarmış ve şişmiş olan merkezimin, arzuyla attığını hissedebiliyorum.

"Kokunu seviyorum. Benim için çoktan ısladın bile." Dax derin bir nefes alır ve geri kalan giysilerimi bir kenara atar, kendi pantolonunun fermuarını açarken bana bakabilmek için bacaklarımı ayırır.

Yavaşça düğmeleri açar, işkence edici bir hızla beni kızdırır. Tamamen çıplak, açık ve onun görüşüne maruz kalmış durumdayım, ama ne kadar ıslak olsam da ve onun benim arzumu kokladığını bilsem de - ki bu onu daha da tahrik ediyor - hiç utanmıyorum ya da mahcup hissetmiyorum. Bunun yerine, Dax pantolonunun son düğmesini açarken, tapılan bir tanrıça gibi güzel ve güçlü hissediyorum. Kalın, sert ve uzun penisi serbest kalıyor. Elini uzatıp bir eliyle penisini kavıyor ve tabanını hafifçe sıkıyor.

"Seni ne kadar istediğimi görüyor musun?" diye boğazının derinliklerinden çıkardığı sesle soruyor, koyu, altın çerçeveli bakışları benimkilere sabitlenirken, elini penisinin uzunluğu boyunca yavaşça yukarı aşağı gezdiriyor.

"O zaman al beni, Dax. Ben seninim." Diğer eli tekrar vücudumda aşağı kayarken, uyluklarımın arasına yerleşip yavaşça beni orada tahrik ederken inliyorum.

Ben onun dokunuşuyla kıvranana kadar dış kıvrımlarımı okşadı, daha fazlasını istemekten çaresizdim, daha derine girmesini istiyordum. Doğrusu, sadece parmaklarından fazlasını istiyordum. Onun penisini istiyordum. Onun kalın sertliğiyle beni doldurduğunu hissetmek istiyordum.

Ama aynı zamanda, bu okşama çok iyi geliyor, en tatlı işkence gibi.

Dax'ın yüzündeki ifade karanlık ve açgözlü, bakışları bacaklarımın arasına sabitlenmiş. Parmakları kısa bir süre içime giriyor, başparmağı klitorisime baskı uygularken beni orada okşuyor, yavaşça beni daha da yükseğe çıkmaya zorluyor. Baştan ayağa titriyorum, bacaklarım onun için genişçe açılmış, kalçalarım onun eline doğru yukarı doğru kıvrılıyor.

"Tanrım, Dax," diye fısıldıyorum. "Lütfen. Lütfen, ihtiyacım var..."

Cümleyi bitiremiyorum. Vücudumu saran muhteşem zevk yüzünden nefes almakta zorlanıyorum. Tek istediğim, onun eliyle beni orgazma ulaştırması ya da içime girip beni sikmesi... ya da her ikisi birden.

O artık vücudumu çok iyi tanıyor, ne zaman orgazm olacağımı anlayacak kadar iyi. Tam orgazm olmak üzereyken, elini uzatıp baldırımı kavrar, bacağımı omzuna atar ve kalçalarımı yukarı kaldırır.

Nefesim kesiliyor, Dax penisini bacaklarımın arasına sokarken vücudum neredeyse elektriksel bir beklentiyle doluyor.

Gözleri benimkilerle kilitlenir, ayak bileğimi, sonra baldırımı öper, dudaklarını aşağı doğru kaydırır ve penisinin ucu kıvrımlarımın arasına girerken içimde başka bir zevk dalgası yaratır.

"Çok darsın," diye mırıldanır. "Aşağı bak, Zoey. İzlemeni istiyorum. Penisimin içine girmesini, beni ne kadar sert yaptığını görmeni istiyorum."

Dudaklarımı ısırarak dediğini yapıyorum, onun beni yavaşça deldiğini izlerken inliyorum. Hiçbir şeyin bu kadar erotik olabileceğini bilmiyordum, ama Dax'ın penisinin beni deldiğini izlemek beni hiç düşünmediğim kadar tahrik ediyor. Onun devasa penisi santim santim içime girerken vücudum onun etrafında geriliyor, yüzü zevkten geriliyor, inleyerek bana ne kadar iyi hissettiğini söylüyor. Güçlü bir orgazmın eşiğindeyim, tüm vücudum gergin, titriyor, cehennemi ateşleyecek son kıvılcımı bekliyorum.

Ve sonra Dax bana bunu veriyor.

Sadece ucu içimde kalana kadar geri çekiliyor, sonra elini uzatıp başparmağının ucuyla klitorisimi buluyor ve içime sonuna kadar giriyor. Ani giriş ve klitorisime sürtünme beni doruğa ulaştırıyor. Neredeyse çılgık atacak kadar güçlü bir orgazm yaşıyorum ve sesimi zar zor bastırıyorum.

Bunun yerine ağızımdan çıkan, vücudum onun etrafında patlarken, kalçalarım yukarı doğru kalkarken onun penisini sıkıca kavrayan titrek bir inilti. Battaniyelere tırnaklarımı geçiriyorum ve Dax başparmağını klitorisime sürtmeye devam ediyor, kendini içimde tutuyor, ben her zamankinden daha şiddetli bir şekilde boşalırken onun penisi üzerinde kıvranmama izin veriyor.

"İşte böyle," diye düşük sesle homurdanıyor. "Çok güzel. Benim için kendini bırak."

Bu sefer seslerimi bastırmakta o kadar başarılı olamıyorum, ama beni kimin duyabileceği umurumda bile değil. Bu kadar *iyi* hissettirmesi, Dax'la bu şekilde bağlı olmanın bu kadar mükemmel hissettirmesi dışında hiçbir şeyin önemi yok.

O öne doğru eğilip, çıkarken uyluklarımı göğsüme bastırdığında, hâlâ zevkten titriyorum. Tekrar içeri girdiğinde, öncekinden daha derin, hiç olmadığı kadar derin hissediyorum ve neredeyse dayanamayacakmışım gibi hissediyorum. Bu, şimdiye kadar yaşadığım her şeyin ötesinde bir zevk ve onun yüzünden onun için de aynı olduğunu görebiliyorum. Tekrar tekrar içime girerken tüm vücudu titriyor ve inliyor.

"Boşalacağım, suvi'm. Dayanamıyorum."

Onun boğuk, çaresiz sesini duymak bile beni tekrar zirveye itiyor ve iç duvarlarımı onun etrafında sıkıştırıyorum.

"Evet," diye inlerim, ellerimi saçlarına dolayarak onu sertçe öperim, zevkle nefes nefese kalarak ona sürtünürüm. "Benim için boşal, Dax. İstiyorum. Bana verebileceğin her şeyi istiyorum. Beni doldur. Lütfen!"

Sertçe ittiğinde dudaklarından yarı inilti, yarı küfür dökülüyor. Ben onun adını haykırdığım anda o da benim adımla inliyor ve o klitorisime sürtünürken vücudum onun etrafında sıkışıyor, beni ikinci bir doruğa ulaştırıyor.

Ağız ağzımın üzerinde, titreyerek ve bana karşı direnerek beni sertçe öperken, kasları gerilir ve penisi zonklar. Boşalmaya başladığında, penisinin üzerindeki çıkıntıları şişerken, sıcak bir aceleyle tohumlarını derinlerime döküldüğünü hissedebiliyorum.

"Tanrım, bu *çok* iyi," diye inliyor Dax, yüzünü boynuma gömmeden önce iki kez daha itiyor.

Bu anda, aramızdaki tüm engeller ortadan kalkmış gibi hissediyorum. Orgazmı geçse bile, Dax hareket etmiyor, boynumun kıvrımına burnunu gömerek içimde kalıyor, beni içine çekiyor ve ben de kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak, denese bile şu anda çekip gitmesine izin vermeyeceğimi açıkça belli ediyorum.

Tek istediğim, daha önce hiç olmadığımız kadar bağlı, aşkın hayal edebileceğim her şeyi aşan bir şekilde birbirimize bağlı olarak böyle kalmak.

Ve yarın ne getirecek olursa olsun, en azından bunu birlikte karşılayacağımızı biliyorum.

Dax

Sonunda Zoey'den çekiliyorum, nefeslerimiz düzelip yavaşlamaya başladığında onu kollarıma sıkıca sarıyorum. Küçük, yumuşak vücudu bana yaslanmışken, günün duygusal olayları ve Zoey ile yatakta paylaştıklarımızdan tamamen yorgun düşmüş olarak, günlerdir hiç olmadığım kadar derin bir uykuya dalıyorum.

Uykumda, uzun zamandır görmediğim kadar canlı rüyalar görüyorum, beynim yıllardır aklıma gelmeyen anıları hatırlıyor.

Syrus'la birlikteyim ve ikimiz de daha genciz. Yıldızlı bir gecede, küçük evimizin arkasındaki ateş çukurunun yanında oturmuş, takımyıldızları seçip kadınlar hakkında konuşuyoruz. Syrus benden iki yaş küçük olmasına rağmen, şimdiden bir eşten bahsediyor ve bunun ne zaman gerçekleşeceğini merak ediyor. Gözünü diktiği bir kız var, ama kız ona, ruh izi olmayan kimseye bağlanmak istemediğini, hatta sadece geçici bir ilişki bile istemediğini söylemiş. Kalbi kırılmasından çok korkuyor.

"Herkes işaretin iyi bir şey olduğunu, sana eşinin kim olduğunu kesin olarak gösterdiğini söylüyor, ama ben kendim seçmeyi tercih ederim," diyor iç çekerek. "Evrenin bana mükemmel eşimi getirmesini beklemek istemiyorum. Onu kendim bulmak istiyorum."

"Kendi bildiğin gibi yapmaya çok kararlısın," diye gülerek ona söylüyorum. "Evrenin bu şekilde düzenlenmiş olmasının bir nedeni var. Doğru zaman geldiğinde mükemmel kadını bulacaksın ve o zaman başka türlü olmasını asla istemeyeceksin."

"Bu, bu konuda tüm seçim hakkımı elimden almaz mı? Ya birdenbire aşık olursam?"

"İşler öyle yürümüyor. Bağ, sadece duyguları teyit eder. Onları yaratmaz."

"Doğru. Peki ya sadece eğlenmek istersem?"

Bu dostane tartışma, gerçek hayatta olduğu gibi rüyamda da yaşanıyor. Syrus, eski geleneklere bağlı, geleneklerimizi şiddetle savunan annemize çok benzediğimi, halkımız olarak geçmişte çok fazla yaşadığımızı sık sık sorgulayan babamıza ise yeterince benzemediğimi alaycı bir şekilde söylüyor. Ancak bu bir kavga değil, daha çok neşeli bir tartışma ve bir süre sonra konu başka şeylere geçiyor.

Ama sonra etrafımdaki manzara soluyor, veri pedindeki kötü bir bağlantı gibi titriyor.

Aniden, Zoey ve benim bulduğumuz gibi garip, boş bir mağarada buluyorum kendimi.

Kardeşim de mağarada, ama bulanık, sanki uyuyan ben bile bunun gerçek bir anı olmadığını biliyormuşum gibi. Bu sadece ne olabileceğine dair bir tahmin, bilinçaltımın Syrus'un aldığı kararları ve o noktaya nasıl geldiğini anlamaya yönelik en iyi çabası.

Yanımda duran Syrus'un titrek görüntüsüyle, babamın Kruul ile gizlice buluşmasını, toplumumuzu teknolojik olarak nasıl ilerleteceklerine dair planlarını izlemesini ve bizim topraklarımızı işgal etmelerinin gezegenimizin bizim bölümünü daha iyi bir yer haline getireceği yalanlarına yavaş yavaş kanmasını izliyorum. Onun bir zamanlar tanıdığım, hayran olduğum ve saygı duyduğum adamdan farklı birine dönüştüğünü görüyorum.

Son günlerinde bu yüzden mi bu kadar garip davranıyordu? Neden ritüellerimize katılmıyordu ve yaşlılarımıza alışılmadık bir şekilde kaba davranıyordu?

Ortam yine değişiyor ve şimdi saldırının olduğu gece Syrus'u görüyorum. Vardiyası sırasında komuta merkezine giriyor ve alarm sistemlerini devre dışı bırakıyor, bunun doğru şey olduğunu, bize daha iyi bir yaşam şansı, modern dünyaya geçme yolu sunduğunu kendi kendine fısıldıyor.

Son anahtarı çevirmeye giderken omzunun üzerinden bakıyor ve içten içe bunun bir rüya olduğunu, hiçbirinin gerçek olmadığını bilsem de, sanki bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Syrus, hayır! Dur!"

Ona bağıriyorum, her şeyin bir yalan olduğunu uyarmak için. Onlara güvenmemesi gerektiğini, yapacağı şey yüzünden binlerce insanımızın öleceğini anlamasını sağlamak için. Ama boğazım kuruyana kadar bağırırsam da, sözlerim ona ulaşmıyor.

Boşluğa bağıriyorum ve Syrus sessiz uyarılarımı duyamıyor. Sonra saldırı başlıyor ve artık çok geç olduğunu anlıyorum.

Yatağında dik oturuyorum, ani bir hareketle uyanıyorum. Rüyanın kalıntıları hala kafamda dolaşıyor ve nefesimi kontrol altına almaya çalışırken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor. Odada pencere olmamasına rağmen, içimdeki zaman algısı bana sabahın çok erken saatleri olduğunu söylüyor. Zoey hala yanımda uyuyor, koyu kirpikleri yanaklarına değiyor ve ben birkaç derin nefes daha alıyorum, zihnim rüyayı anlamaya çalışırken hızla çalışıyor.

Kruul'a güvenemem. Bunlara bile.

Bu, sürekli aklıma gelen bir düşünce, kurtulamadığım içgüdüsel bir his. Ralke ve adamları gezegeni iyileştirmek istediklerini iddia ediyor olabilirler, ama içten içe buna inanmıyorum.

Ne olursa olsun, kardeşimin hatalarını tekrarlamayacağım.

Bu insanlara güvenilmez. Daha önce yalan söyleyip manipülasyon yapabildiklerini kanıtladılar. Burada ne yapmaya çalışıyorlarsa, Zivon'u diriltmeye çalışıyorlarsa bile, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Syrus alarmları devre dışı bıraktığı gece göğsümde garip, rahatsız edici bir his vardı, ama ben bunu görmezden geldim, fazla düşünmeden bir kenara attım. O zaman ne olacağını bilemezdim, ama şimdi bunun nasıl ters gidebileceğini kolayca görebiliyorum. Kruul doğruyu söylüyor olsa bile, bu riski göze alamam. Ralke, sadece Zivon için en iyisini istediğini ima etti, ama bunu daha önce de söylemişlerdi.

Nazikçe Zoey'in omzunu sallıyorum. "Uyan, benim suvi'm."

Gözlerini bulanık bir şekilde açar, yüzümü görünce dudaklarında küçük bir gülümseme belirir.

"Sabah oldu mu?" diye mırıldanır, sırt üstü dönüp hafifçe gerinir. "Burası hala çok karanlık, saatin kaç olduğunu anlayamıyorum."

"Hayır. Ya da daha doğrusu, evet, ama sabahın çok erken saatleri. Gitmemiz gerek," diye fısıldayarak yataktan kalkarım. "Ralke ve diğerleri uyanmadan çabuk ol."

Zoey, sesimin aciliyetini duyunca gözlerini genişletir. "Tamam."

Hemen oturur, giysilerine uzanırken yüzündeki uykulu ifade kaybolur. Bana bu kadar güvendiğini görmek içimi ısıtır. Dün gece ne olursa olsun benim tarafımda olacağını söylerken gerçekten ciddiydi. Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım ve bunu ne kadar özlediğimi, bu şekilde bana güvenen kimsenin olmamasının ne kadar yalnızlık hissettirdiğini fark etmemiştim.

Elimizden geldiğince hızlı ve sessizce giyindikten sonra odadan çıkıp koridora doğru hızla ilerledik. Tesis sessiz ve sakindi, kimsenin uyanık olmadığına eminim. Gördüğüm kadarıyla, tesisin çevresinde gece bekçisi tutmuyorlar, muhtemelen gezegende onları rahatsız edecek kimse kalmadığı için.

Görülmeden ve duyulmadan, duvarlar boyunca gizlice ve olabildiğince sessizce hareket ederek kompleksin dış kenarına ulaşmayı başardık.

"Nereye gidiyoruz?" Zoey, derin kahverengi gözlerinde endişeyle bana bakarak fısıldadı.

"Ralke bizi tesise getirdiğinde gemimizden bahsetmedi," diyorum ona, "bu da geminin hala bıraktığımız yerde olduğu anlamına geliyor sanırım. Oraya geri dönmenin bir yolunu bulmalıyız. Çabuk."

"Tamam." Başını sallar. "Bu yerleşkeye göre nerede olduğunu biliyor musun? Ne kadar uzaklıkta?"

"Emin değilim. Yürüyerek çok yavaş olacağımız için, bir hız aracı bulmamız gerekecek."

Yine başını sallar ve yanımda koridorda yürürken adımlarını biraz hızlandırır.

Aklım iki kat hızla çalışıyor, yürürken bile bir kaçış planı yapmaya çalışıyorum. Ama dışarıya açılan son kapılara doğru köşeyi döndüğümüzde, Ralke yolumuza çıkıyor.

Duruyorum ve Zoey de aniden duruyor, dudaklarından küçük bir çığlık çıkıyor.

Kruul lideri yalnız değildir. Birkaç adamı onun yanında durmaktadır ve odamızın kapısı kilitli olmasa da, Ralke'nin iddia ettiği kadar özgür olmadığımızı fark edince midem düğümlenir.

Vreck.

Soluk gözlü Kruul adam bana bakar, yüzünde şaşkın bir ifade belirir.

"Dışarı çıkmak için biraz erken değil mi?" Bir an durur, bana ve Zoey'e bakıp tekrar bana döner. "Teklifimi düşünme fırsatın oldu mu?"

Omuzlarım gerginlikle kasılmış, tüm vücudum gergin ve tetikte. Bunun kötü sonuçlanacağını zaten biliyorum. Mesele sadece *ne kadar* kötü olacağı ve bunu ne kadar kontrol edebileceğim.

"Hayır," diyorum ihtiyatla, Zoey'in önüne geçecek şekilde biraz yön değiştirerek. "Üzgünüm Ralke, ama teklifini kabul edemem. Zivon'u düzeltme arzunu anlıyorum, ama bu benim katılabileceğim bir şey değil. Ve şimdi gidiyoruz."

Ralke'nin tavrı bir anda değişir, bir anda şaşkın ve şefkatliyen sert ve soğuk birine dönüşür.

"Beni yanlış anlamış olmalısın," diyor keskin bir ses tonuyla. "Bu bir teklif değil, bir emirdi."

Soğuk bir korku dalgası öfkeyle karışarak içimi kaplar. Onlara güvenmemekle haklıydım. Bunu hiç düşünmemeliydim. Ve şimdi Zoey ve ben

ikimiz de tehlikedeyiz.

"Ben senin emrinde değilim," diye homurdanıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum. "Zivonlular hiçbir zaman senin emrinde olmadılar."

Ralke iç geçirir, ellerini uzatır ve başını sallar. "İkinize de zarar vermek istemediğimi söylerken gerçekten ciddiydim, Dax. Bunun hepimiz için kolay olmasını istiyorum. Barışçıl. Daha fazla kavga olmamasını tercih ederim." Duraklar, mavi gözleri soğuk bir şekilde bakışlarımı tutar. "Ama bunu zorlaştırmak istiyorsan, öyle olsun. Gerekirse güç kullanmaktan çekinmem. Kardeşin Syrus, halkınız için gerçekte ne planladığımızı anladıktan sonra karşı koydu. Ve bunun için öldürüldü." Başını eğdi. "Seni de ya da o güzel kadını da öldürmek istemiyorum."

Kalbim durur, öfke damarlarımdan kaynar yağ gibi akar.

"Syrus'un gezegeni terk ettiğini söylediğini sanıyordum," dişlerimi sıkarak söylüyorum. Ralke'ye burada ve şimdi saldırmamak için tüm gücümü kullanıyorum, ama Zoey'in hatırı için dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Eğer öldürülürsem, onu koruyacak kimse kalmayacak.

Ralke omuz silkiyor, yüzünde hiçbir ifade yok.

"Yalan söyledim," diyor basitçe. Sonra başını sallayarak diğer Kruul savaşçılara öne çıkmaları için işaret ediyor.

Zoey ve beni çevreledikleri anda harekete geçiyorum. Silahım olmasa bile savaşmadan pes etmem mümkün değil ve Ralke'nin beni öldürmekten çok yardımına ihtiyacı olduğunu biliyorum. Beni hayatta tutmak için elinden geleni yapacaktır.

Muhafızlardan birine yumruk atarak onu geriye savururum ve bir diğerinin ayaklarını tekmelemeyi başarırım. Ama mağaranın dışında olduğu gibi, sayıları çok fazladır. Her taraftan beni yakalarlar, geriye doğru çekip kollarımı arkamda tutarlar.

Kavga sırasında içlerinden biri gömleğimin yakasını yakalayıp yırtıyor. Gömlek ortadan yırtılıyor, bir tarafa sarkıyor ve göğsümün sol tarafını ve orada bulunan koyu renkli asma benzeri izi ortaya çıkarıyor.

Ralke boğazından düşük bir ses çıkarır ve muhafızları beni tutarken öne çıkar.

"Ah. Demek küçük Terran sadece seyahat arkadaşın değil. O senin eşin." Gülümser. "Artık senin işbirliğini nasıl kazanacağımı tam olarak biliyorum."

Ben tepki veremedenden, iki savaşçı Zoey'i yakaladı ve liderlerine doğru itti. Ralke onu yakaladı ve döndürdü, kaslı kolunu boğazına bastırarak onu kendine sıkıca çekti ve yarı boğdu.

"Hayır!" Muhafızların elinden kurtulmaya çalışıyorum, ama üzerimde çok fazla el var, etrafımı çok fazla vücut sarıyor. "Zoey!"

"Merak etme," diyor Ralke, boğazına uyguladığı baskıyı artırarak. "Eşine hiçbir şey olmayacak, Dax. Benim istediğimi yapıp bize yardım ettiğin sürece."

Zoey

KORKU VE ACI, Dax'ın yakışıklı yüz hatlarını çarpıtıyor. Bana bakarken, onun ne kadar çaresiz hissettiğini çok iyi anlıyorum. Bana hiçbir şey olmasına izin vermeyecek, bunu biliyorum, ne yapması gerekirse gereksin. Bu bilgi, kalbimi sıkıştırıyor. Ne olursa olsun, benim güvende olduğumdan emin olacak.

Ralke'nin kolu boğazımı sıkıyor ve ben kolunu tırmalayarak kurtulmaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. O çok güçlü, neredeyse Dax kadar güçlü ve kurtulmamın imkanı yok. Kurtulabilsem bile, etrafımızı saran bu kadar çok muhafız varken uzağa gidemem.

Dax mücadeleyi bırakır ve onu tutan Kruul muhafızlarının ortasında hareketsiz kalır.

"Peki," diyor, çenesini sıkarak başını sallıyor. "Ne istersen yapacağım."

Ralke'nin kolunun baskısı azalıyor ve ben öksürerek yana doğru sendeliyorum.

Kruul lideri hemen dirseğimi yakalar, çok uzağa gitmeme izin vermez ve dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Güzel. Akıllıca bir seçim yaptın." Buz gibi gözleri memnuniyetle parıltıyor ve dün gece onun samimi olduğuna dair düşündüğüm her şeyin ne kadar yanlış olduğunu anlıyorum.

O iyi bir insan değil. Hiçbiri iyi değil. Beş yıl önce Zivonlulara yapılan saldırıya katılmadığını söylerken doğruyu söylüyor olsa bile, Ralke ve adamlarının diğer Kruul'lardan farkı olmadığı, istediklerini elde etmek için yalan söylemeye ve manipüle etmeye hazır oldukları açık. Ve amaçlarına ulaşmak için, tıpkı kardeşleri gibi, kim olursa olsun zarar verecekler. Büyük çaplı bir soykırım olmasa bile, bu yine de kötülük. Dax ayrılmaya çalışmakta haklıydı, onlara güvenmemekte haklıydı.

"Gezegeni yeniden canlandırmak için ne yapabileceğime bakacağım," diyor Dax sert bir şekilde.

Ralke başını sallar, sesi iş gibi olur. "Çalışmaya başlamak için neye ihtiyacın olacak?"

"Eski Zivonian topraklarına daha yakın olan toprağı incelemem gerekecek. Eski, tanıdık topraklara yakın olmak yardımcı olacaktır. Ve yangın orada çıktığı için, hasarın boyutunu daha iyi anlayabileceğim."

Ralke dudaklarını inceltir ve bir an düşünür, sonra başını sallar.

"Kabul ediyorum," dedi sonunda. "Ama eşin ve birkaç muhafız da bizimle gelecek. Burada neyin tehlikede olduğunu unutmamanı istiyorum," diye ekledi ve dirseğini o kadar sıkı kavradı ki, acı içinde bir nefes verdim.

Dax öfkeli görünüyor, vücudundaki her kas öfkeyle gergin. Sanki elinden gelse Ralke'yi o anda öldürmek istermiş gibi görünüyor ve onu suçlayamam. Eğer imkânım ve gücüm olsaydı, ben de aynısını yapardım.

"Tamam," diye tersler. "Anlatmak istediğini anladım. Başka seçeneğim olmadığı açık."

"Güzel. Anladığınıza sevindim." Ralke gülümsüyor, kendinden çok memnun görünüyor. "Hadi gidelim o zaman. Daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

Tesisin içinden geçerken daha fazla Kruul muhafızı etrafımızı sarıyor. Yaklaşık yirmi kişi var, bu biraz abartılı görünüyor ama Ralke açıkça riske girmiyor.

Bizi, sıralar halinde speeder motosikletlerin depolandığı bir hangara götürüyorlar ve midem düğümleniyor. Normalde, bunlardan birine binmenin heyecan verici olacağını düşünebilirdim. Ama Dax'la birlikte binmeyeceğim, Kruul muhafızlarından biriyle birlikte bineceğim. Onlara güvenmiyorum ve onlara bu kadar yakın olmak istemiyorum, hele ki biriyle birlikte speeder'ın arkasında engebeli arazide hız yapmak hiç istemiyorum.

Ama Dax gibi benim de başka seçeneğim olmadığı açık.

Bisikletler inanılmaz derecede hızlı. Dax'ın kendi bisikleti olmasına izin veriliyor, çünkü Zivonian veya Kruul büyüklüğündeki iki savaşçı bir bisiklete birlikte binemez. Ancak, bisikletli birkaç Kruul tarafından kuşatılmış durumda ve onlar, onun yön değiştirip kaçamayacağından emin olacak şekilde bir hız belirliyorlar. Bu da yine aşırı bir önlem. Ben muhafızlardan biriyle bisikletin üzerindeyim ve Dax beni asla geride bırakmaz.

Ama Ralke'nin böyle bir bağlılığı anlayacağından emin değilim.

Dax ve benim indiğimiz yerin yakınındaki Zivonian topraklarına kadar yol alıyoruz. Etrafımızdaki kasvetli manzarayı biraz tanımaya başlamıştım ki motosikletler duruyor. Dax motosikletinden iniyor ve bir toprak parçasına doğru büyük adımlarla ilerliyor, bir kez bana bakarak iyi olduğumdan emin oluyor. Kalbim, motosiklet sürüşünün verdiği adrenalin ve bundan sonra ne olacağına dair korkudan hızla atıyor olsa da, ona güven verici bir gülümseme atıyorum.

Toprağa diz çöküp elleriyle kazmaya başladı ve inceleme için bir avuç dolusu toprağı kaldırdı. Yüzündeki ifadeden, buraya tekrar gelmenin onu ne kadar derinden etkilediğini anlayabiliyordum. Çelişkili görünüyordu, sanki ellerinde tekrar toprak tutmanın sevinci ile bunun zehirli, ölü ve cansız bir toprak olduğunu, bir zamanlar sevdiği gezegenin kalıntıları olduğunu bilmenin arasında kalmış gibiydi.

Birkaç saniye sonra, Kruul'a iyi haberler veremeyeceğini de anlıyorum. Toprağın ne kadar kuru ve küllü olduğunu ben bile görebiliyorum. Kruul'un yaşadığı zorluklar muhtemelen sadece bahçıvanlık becerilerinin olmaması nedeniyle değil. Toprak besin maddelerinden o kadar yoksun ve o kadar zarar görmüş ki artık yaşamı destekleyemiyor ve Dax'ın bunu değiştirmek için ne yapabileceğini hayal bile edemiyorum. Doğa ile bir bağı var, ama o sihirbaz değil.

Yine de elinden geleni yapmaya niyetli olduğu açık. Kruul ve ben izlerken toprağı karıştırıyor, birkaç savaşı Dax beni kurtarmaya ya da kaçmaya çalışırsa bana zarar vermek niyetiyle etrafımı sarıyor.

O örnekleri alıp küçük kapları toprakla doldururken, sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor ve göğsüm o kadar sıkışıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Buradaki havanın daha da kötü olması da durumu daha da zorlaştırıyor.

Sonunda tesise döndüğümüzde, bu sefer rahat bir oda verilmiyor. Bunun yerine, Dax ve ben bir tür gözaltı alanındaki ayrı, bitişik hücrelere itiliyoruz. Hücreler küçük ve boş, sadece pürüzsüz siyah bir malzemeden yapılmış bir bank ve siyah, yüksek teknolojili bir tuvalet var.

"Bizi buraya kilitleyemezsiniz!" Kruul parmaklıkları kapatırken, kalbim göğsümde çarparken, ağızımdan bu sözler dökülüyor.

Ama beni görmezden geliyorlar ve ben kollarımı kendime doluyorum, Dax ve benim ne kadar boka battığımızı fark edince tüylerim diken diken oluyor. İşler o kadar kötüye gitti ki, bundan nasıl kurtulacağımızı bilemiyorum. Dax'ın tekrar hapse atıldığını, Zivon'a geri döndüğümüz halde onun yine bir hücreye kapatıldığını bilmek göğsümü acıtıyor.

Ralke odaya girip hücrelerimizin önüne geldiğinde gardiyanlar geri çekildi, yüzü asıktı.

"Ee?" diye soruyor, doğrudan Dax'a bakarak. "Bu durum hakkında ne düşünüyorsun? Toprağı düzeltebilecek misin?"

Yüzündeki ifadeden ne cevap beklediğini açıkça anlıyorum ve midem bulanıyor. Dax'ın istediğini yapması imkansız.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, Dax kendinden emin bir şekilde başını sallar.

"Evet, başarabileceğime inanıyorum," diyor. "Uygun besin maddeleri ve biraz zamanla toprak iyileştirilebilir. Seradan bazı genç bitkileri nakledip yeni tohumlar ekebileceğim. Gerçek bir değişiklik görülmesi için birkaç döngü geçmesi gerekecek. Ama bu mümkün."

Ralke gülümser, tavırları tamamen değişir ve ben Dax'a bakarken şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yaparım. *Nasıl?* Botanikçi değilim, ama toprağın berbat durumda olduğunu görebiliyordum. Durumun imkansız olduğunu düşünmüştüm.

"Güzel. İstedigimi yapman akıllıcaydı," diyor Ralke, bana yan gözle bakıp tekrar Dax'a dönüyor. "Kardeşinden kesinlikle daha akıllıcaydı."

Eşimin vücudundaki her kasın öfkeyle gerildiğini görebiliyorum, ama Ralke ayrılana kadar hiçbir şey söylemiyor. Muhafızlar liderlerinin peşinden gittikten sonra birkaç dakika bekliyor, ben de hareketsiz ve sessiz kalıyorum. Yalnız kaldığımızdan emin olduğu anda, Dax hücreme dönüyor, parmaklıklara doğru yürüyor ve parmaklıkların arasından bana uzanıyor.

"Yalan söyledim," diyor bana, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Toprak tamamen *mahvolmuş*. Onu eski haline getirmek imkansız, en azından Kruul'un burada elindeki imkanlarla. Ama bize biraz zaman kazanmak istedim."

Demek haklıydım.

"Ne planladın?" diye fısıldayarak ona doğru eğildim. Nabzım boğazımın ortasında atıyor gibi hissediyordum, ama Dax'a güveniyordum. Bundan kurtulmanın bir yolu varsa, onun bulacağından emindim.

"Toprağı incelerken, gemimizin buradan çıktığımız rotaya göre nerede olduğunu bulmayı başardım. Eski bölgeme gitmekte ısrar etmemin nedenlerinden biri de buydu," diye açıklıyor. "Nerede olduğumuzu ve iniş noktamıza nasıl geri dönebileceğimizi haritalandırmak istedim. Artık geminin nerede olduğunu ve bizi oraya götürebilecek hız motosikletlerinin nerede olduğunu biliyoruz. İkimizi de bu hücrelerden çıkarabilir ve kaçmanın bir yolunu bulabilirsek, bir motosiklet alıp kaçabiliriz."

"Gerçekten kaçabileceğimizi düşünüyor musun?"

Parmaklarını benim parmaklarımla birleştirip, aramızda sadece parmaklıklar varken beni kendine doğru çekiyor. "Kaçacağız Zoey," diye söz veriyor. "Bu, yapacağım son şey olsa bile bizi buradan çıkaracağım."

Ralke bu sabah yolumuzu kesmesinden bu yana ilk kez, göğsümde umut filizleniyor. Parmak uçlarımda yükselip, parmaklıklar arasından Dax'ı öpüyorum. Gözlerimi kapatıp, onu içime çekiyorum, bir elini bırakıp, diğer elimi saçlarına gömüyorum, böylece onu daha da yakınımaya çekebiliyorum. Öpücüğe tüm varlığımı, o anda hissettiğim tüm sevgiyi, güveni ve umudu döküyorum ve dudaklarının benimkilere değdiği hissi hakkında her şeyi ezberlemeye çalışıyorum.

"Seni koruyacağım. Yemin ederim," diyor, öpüşmemizi neredeyse hiç kesmeden fısıldayarak.

Ve her ne kadar girdiğimiz her durum bir öncekinden daha tehlikeli olsa da, bunu daha önce de söylemiş olsa da, onun ciddi olduğunu biliyorum.

Yapabilirse yapacağını biliyorum. Ve bu, isteyebileceğim tek şey.

Dax

SONRAKI BİRAZ GÜNLERDE, Zoey ve ben kaçış planı yapmaya başlarız. Başta belirsiz bir fikrim vardı, ama bunu somutlaştırmamız gerekiyordu ve bu kadar belirsizlik varken her hareketi planlamanın imkânı olmasa da, olabildiğince çok değişken düşünmeye ve bunları çözmeye çalışıyoruz.

Strateji toplantılarımız için minnettarım, çünkü bunlar sadece bu durumdan kurtulabileceğimize dair zayıf umudumuzu canlı tutmakla kalmıyor, aynı zamanda bizi meşgul de ediyor. Ralke beni serada yetiştirme işine koşturmadığı zamanlarda hücrelerde geçirdiğimiz saatler çok uzun ve bizi meşgul edecek bir şey olmadan, bizi ayıran parmaklıklar arasında oturup birbirimize zar zor dokunabilmek, ikimizi de delirtir.

Bizi yeni hücrelere taşıdılar, bu hücrelerde bank ve tuvaletin yanı sıra birer yatak da vardı, ama yine de ayrı ama birbirine bitişik tutuluyoruz. Ralke'nin ne düşündüğünü çok iyi biliyorum: bizi ayrı tutuyor ama birbirimize yeterince yakın tutarak yakınlığımızdan dolayı işkence çekmemizi sağlıyor. Bu, Kruul'a yardım etmezsem kaybedeceklerimi sürekli hatırlatıyor.

Gündüzleri serada çalışıyorum, toprak hazır olduğunda dikmek üzere küçük fideler yetiştiriyorum, böylece planımızı iyice hazırlamak için zaman kazanıyoruz.

Onların dışarıda asla büyümeyeceklerini biliyorum. Toprak kurtarılamayacak kadar kötü durumda. Ama yine de bitkilerle çalışmak, parmaklarımın arasından toprağın akıp gitmesini ve ellerimin kıvrımlarına yerleşmesini hissetmek, yeni yeşeren bitkilerin kokusunu koklamak ve avucumda tohumları tutmak iyi geliyor. Seradaki tüm tohumlar çok değerli. Kruul'un saldırmadan önce halkımdan çaldığı tohumlar bunlar.

Kruul'un onlara sahip olmasından nefret ediyorum. Evimin herhangi bir parçasının onların elinde olmasından nefret ediyorum. Bunu her düşündüğümde öfkeleniyorum ve *Oasis'te* uzun süre, diğer canlılardan uzak bir hücrede kilitli kaldıktan sonra serada çalışırken hissedeceğim huzuru kaçırıyor.

Bu hayal kırıklığına ek olarak, Zoey'nin benimle seraya gelmesine izin verilmiyor. Bunun yerine, Ralke onun gündüzleri hücresinde kalması gerektiğini, benimle burada olmasına gerek olmadığını söylüyor. İlk sabah bizimle birlikte toprağı incelemesi için dışarı çıkmasına izin verilmesi, benim işbirliğime yardımcı olmak amacıyla yapılan tek seferlik bir şey olduğu açıktı.

İşe yaradı, ama şimdi ayrılığımız kaçış planımızı zorlaştırıyor.

Buradan kaçacaksak, onun parmaklıklar arkasında kilitli kalmasına değil, benimle birlikte dışarı çıkmasına ihtiyacım var.

Bu yüzden her gün bitkiler ve tohumlarla çalışırken gardiyanları gözlemliyor ve onları değerlendirmeye çalışıyorum, kimin en güçlü, kimin en zayıf, kimin işine en bağlı, kimin tembel olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Her gece, Zoey'e serada vardiyam sırasında gördüklerimi anlatıyorum ve planı nasıl sağlamlaştıracağımızı tartışıyoruz.

Beklemek işkence gibi. Sadece ben olsaydım daha kolay olurdu, ama Zoey'nin hapsedildiğini görmek, burada olduğumuz her anı bana zorlaştırıyor, onu tekrar özgür görmek için çaresizce bekliyorum. Beş yılımı parmaklıklar arkasında geçirdim ve onun da benim hissettiğim gibi bir gün bile geçirdiğini düşünmek, onu buradan çıkarana kadar bu tanrının unuttuğu yerde bulunan her Kruul'u parçalamak istememe neden oluyor.

Ama güvenli bir şekilde kaçabilmemizin tek yolunun sabırlı olmak olduğunu biliyorum.

Bu yüzden beşinci gün, planımıza sonunda güven duyduğumda, seradaki vardiyamın ortasında, beni en az dikkatle izleyen gardiyanlardan birine yaklaşıyorum.

"Bugün işi bitirmek için Zoey'nin burada olması gerekiyor," diyorum ona, sanki bu benim için çok da önemli değilmiş gibi. "Kendi saksılarına dikilmesi gereken çok küçük, narin fideler var. Bu işi hassas parmakları olan biri yaparsa daha iyi olur. Böylece daha fazlasını kurtarabiliriz."

"Bunu bilemem." Güvenlik görevlisi bana şüpheyle bakar. "Ralke —"

"Ralke, mümkün olduğunca çok bitkinin toprağa ekilmeye hazır olmasını istiyor," diye araya giriyorum. "Çok fazla genç fide yok olursa kızacaktır. Ve bu olursa, yardım istediğimi ve bu işe daha uygun birinin bana yardım etmesine izin vermediğinizi ona mutlaka söyleyeceğim."

Muhafız kaşlarını çatar. Sanki gerçekten istediğim yardıma ihtiyacım olup olmadığını değerlendirmek istercesine, benden çalıştığım tezgaha doğru bakışlarını gezdirir. Zihninde bir iç tartışma yaşanırken, burnunun köprüsündeki çizgileri parmağıyla okşar.

Sonunda, isteksizce başını sallar. "Peki o zaman," diye pes eder. "Gidip onu getireceğim."

"Teşekkür ederim." Çenemi eğdiğimde göğsümdeki sıkı düğüm biraz gevşer. Planımızın ilk kısmı tamamlanmıştır.

"Burada kalın. Ben gidip onu getireceğim. Siz ikiniz!" Diğer iki muhafızlara başını salladı. "Zivonlu, Terranlı kadının yardımına ihtiyaç duyuyor. Siz onu gözetleyin. Ben onu getireceğim."

Diğerlerinin yüzlerinde de benzer şüpheli ifadeler var, ama itiraz etmiyorlar. Bunun yerine, ben işime geri dönerken dikkatlerini bana çeviriyorlar, kalbim göğsümde çarparken normal davranmaya çalışıyorum. Onlara bir şeylerin ters gittiğine dair en ufak bir ipucu vermek istemiyorum. Bunu başarabilmek için sürpriz unsuruna ihtiyacım var.

Yine sabırlı olmak zor. Diğer muhafızın peşinden koşup Zoey'i alıp buradan çıkarmak istiyorum, hazırladığımız planı dikkatlice uygulamak değil.

Ama tüm irademi kullanarak sabırla bekliyorum, diğer gardiyanın geri dönmüş ya da dönmek üzere olduğundan emin olana kadar. Sonra, zamanlama olabildiğince mükemmel olduğunda, içinde toprak örneği olan düz tabaklardan birini kapıyorum, dönüp en yakın gardiyanın gözlerine fırlatıyorum.

"Gah!" Şaşkınlıkla geriye doğru sendeler ve yüzünü kaşır. "Ne..."

Onun tepkisi bana saldırı için bir fırsat verir. Onlardan biri şaşkınlık içindeyken, en ufak bir sürpriz avantajına sahip olurum. Muhafızlar açıkça eğitilmiş savaşçılar olduğu için, alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım var. Bu savaş kazanacağım kesin değil.

Onlara doğru atılıyorum, geçici olarak kör olan gardiyan kendine gelmeye başlarken ikisini birden hallediyorum. Her zamanki silahlarım olmadan, elime ne geçerse onu kapıyorum — bir tahta parçası, düz bir tabak, yakındaki birinin kafasına vurmak için kapıp kırdığım bir tencere. Geçici silah olarak kullanabileceğim şeyler bittiğinde, yumruklarıma geçiyorum ve ezbere bildiğim dövüş tekniklerini uyguluyorum.

Ama Kruul'lar bir zamanlar bizim bir parçamızdı ve teknolojiye fazla güvenmeye başlamış olsalar da, onlar da şiddetli savaşçılardır. Her iki muhafızı da silahsızlandırmayı başarırım, ama her ikisi de bana birçok darbe indirir ve bir noktada çeneme aldığım özellikle sert bir darbeye geriye doğru savrulurum.

Vreck. Kaybedemem.

Sadece kendim için savaşıyorum. Zoey var ve onun bana ihtiyacı var.
Ben.

Bu düşünce, başımdaki zonklayan acıyı devam etmeme yetecek kadar güçlü ve bir muhafızı yere indirip kafasını masaya sertçe vurarak bayılmasını sağlıyorum.

Diğeri bir tahta parçası kapar ve dizinin üzerinde kırarak iki sivri uçlu parça oluşturur, ama ben o kadar hızlı bir şekilde kaçırım ki, diğer gardiyanın düşmüş bedenine takılır. O öne doğru sendeler ve ben onu arkadan yakalar, başını kilitler ve nefes alamadığı için bayılana kadar orada tutarım.

İki gardiyan da hazırlıksızken, onları kenara çekip seraya girenlerin cesetleri hemen görmemelerini sağlıyorum. Sonra kendimi duvara yaslayıp ilk gardiyanın Zoey'le birlikte dönmesini bekliyorum.

Uzun süre beklemem gerekmedi.

İkisi büyük, nemli alana girerken ayak sesleri kulağıma ulaşır ve ben harekete geçerim. Duvardan uzaklaşarak, o silahını çekme fırsatı bulamadan ona doğru dönüp atılırım.

Zoey de kavgaya karışır ve gardiyanın karnına sert bir dirsek darbesi indirir, sonra da kenara çekilir. Gardiyan, Zoey'nin darbesiyle nefes nefese kalır ve ben kolumu boynuna dolayarak onu yere indiririm. Gardiyan benim tutuşumdan kurtulmaya çalışır ama ben tutuşumu sıkılaştırır, diğer gardiyana yaptığım gibi onu boğarım. Nefes almasına izin veremem, yoksa alarmı çalacaktır.

Sonunda, direnişi yavaşlar ve sonra durur. Bilinci kapalı bir şekilde kollarımda yığılınca, onu bırakıp ayağa kalkarım.

"Hadi!" Zoey, serayı gözleriyle tararken gözleri fal taşı gibi açılmış. "Biri bizi bulmadan gidelim!"

Bir an tereddüt ediyorum ve seranın çekmecelerinden birinde bulduğum deri çantayı alıyorum. İçine alabildiğim kadar tohum torbası atıyorum, üstüne aceleyle fide tepsilerini koyuyorum, hangi bitkileri aldığımı bakmaya bile zahmet etmiyorum. Tek bildiğim, Kruul'un onlara sahip olmasını istemediğim, gezegenimizden alabildiğim kadarını yanımda götürmek istediğim.

Çantayı omzuma attığımda Zoey elimi tutar ve birlikte koridordan koşarak motosikletlerin bulunduğu hangara doğru koşarız. Sera'dan istediğim kadar uzak değildir

ama en azından daha önce oraya gittiğim için nasıl ulaşacağımı biliyorum.

Ama sonunda içeri girdiğimizde, nefes nefese bir küfür mırıldanıyorum. Geçen gün aldığımız birkaç motosiklet yok olmuş. Şu anda hangarda kalanlar sadece tek kişilik motosikletler.

"Vreck." Zoey'e bakıyorum. "Seninle birlikte binmeyi planlamıştım, ama bunların hiçbirisi iki kişiyi taşıyamaz."

"Kahretsin." Yutkunur, sonra başını sallar. "Sorun değil. Yapabilirim. Her zaman hızlı öğrenirim ve başka seçeneğimiz yok."

"Bu şeyleri nasıl sürdüğünü biliyor musun?"

"Sayılır. Geçen sefer bisikleti süren gardiyanın yaptıklarına dikkat ettim, bu yüzden nasıl çalıştıklarını az çok biliyorum. Bir şekilde hallederim."

Koyu kahverengi gözlerinde korku parıldıyor, ama orada adrenalin ve vahşi bir kararlılık da görebiliyorum.

"Tanrım, sen gerçekten inanılmazsın," diye mırıldanıyorum, içimde eşime duyduğum hayranlık yükseliyor. Korkunun onu hiçbir şeyden alıkoymasına izin vermedi ve onun bu kadar güçlü olduğuna inanamıyorum.

Zoey, çok sevdiğim o parlak, ışıltılı gülümsemesini gösterir ve parmak uçlarına yükselir, beni bir kez şiddetle öper, sonra elimi bırakır ve motosikletlere doğru koşarken benimle birlikte koşar.

Benimle aynı anda motosiklete tırmanıyor ve ben, muhafızların cesetlerinin bulunmuş olduğunu anlatan uzak ve zayıf çığlıkları duyunca başımı eğiyorum.

"Gitmeliyiz! Hemen!" Speeder motosikleti çalıştırıp vitesine takıyorum.

Zoey, muhafızın speeder'ı çalıştırmak için ne yaptığını dikkatle izlediğini söylerken yalan söylemiyordu, çünkü o da kendi speeder'ını çalıştırmayı başardı ve motor çalışırken bana başını salladı. Dikkatimin bir kısmını önümüze vererek, hangardan hızla çıkarken onu göz ucuyla izledim, çünkü mümkün olduğunca hızlı gitmemiz gerektiğini biliyordum. Ona bir şey olacağından çok korkuyorum, ama daha önce hiç böyle bir şey sürmemiş biri için Zoey, speeder'ı oldukça iyi kullanıyor.

"İyi misin?" diye sesleniyorum.

"Evet. Motosiklete çok benziyor!" Zoey, manzarayı hızla geçerken bağırıyor, rüzgar sıkıca kıvrılmış saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Rüzgar benim saçlarımı da her yöne savuruyor, ben de bir elimle koyu renkli saçlarımı geri çekip, gemimizin yönüne doğru motosikletimi sürerken ona bakıyorum.

"Ne?"

"Boş ver!" Zoey sadece başını sallıyor, biz tesisten uzaklaşırken rüzgara doğru eğiliyor.

Uzaklaştıkça, planımızın işe yarayacağına dair umudum artıyor. Omzuma baktığımda, kampın arkamızda uzaklaşıp kaybolduğunu görüyorum ve Zoey gibi rüzgara doğru eğiliyorum, mümkün olduğunca çabuk gemiye dönmek için can atıyorum. Çok, çok yaklaştık.

Özgürlüğe o kadar yakındık ki, neredeyse tadını alabiliyordum.

Zoey

Tozlu arazide hızla ilerlerken ^{kalbim} göğsümde ^{çarptıyor.} Konuşmuyoruz, rüzgârın uğultusu içinde bağlamakla uğraşmak yerine hedefimize odaklanıyoruz.

Dax'ın yanında ve biraz gerisinde kalıyorum, toprağı test etmek için yaptığı yolculuktan ezberlediğı yönü takip ediyorum ve ikimiz de hız araçlarını olabildiğince hızlı sürüyoruz. Ralke'nin yerleşkesinden olabildiğince çabuk uzaklaşmamız gerekiyor. Alarmın çoktan verildiğinden eminim, bu da bizim peşimize adamlarını göndereceğı anlamına geliyor.

Onlar bizi durduracak kadar yaklaşmadan gemiye ulaşip kalkışmamız gerekiyor.

Aciliyet damarlarımdan akıyor ve speeder'ın kontrolünü kaybetmekten çok korkmama rağmen, Dax'la aynı hızda gitmeyi başarıyorum.

Birkaç yıl önce, araba kazası nedeniyle tehlikeli araçlara karşı sağlıklı bir şüphe duymaya başlamadan önce, birkaç kez motosiklet sürmüştüm. Ne kadar hızlı gittiğimizi veya kaza yaparsak ne olacağını çok fazla düşünürsem, yıllardır ilk kez panik atak geçirebilirim. Zaten kaslarımdaki ağrıları ve vücudumdaki acıyı aşırı derecede hissediyorum. Günlerdir düzgün egzersiz yapamıyorum ve kazadan kalan eski yaralarım yeniden ağrımaya başladı. Ama kaçmak için bunu yapmamız gerekiyor ve ben Dax'ın yanındayım.

Ne olursa olsun, her zaman onun yanında olacağım.

Manzara hızla geçerken saçlarım yüzüme dolanıyor, ellerim hız aracının gidonunu tutarken ağrıyor, ama yakalanma, kaza yapma gibi olasılıkları düşünmemeye zorluyorum kendimi, her saniye gemiye yaklaştığımız gerçeğinden başka hiçbir şeyi düşünmemeye zorluyorum. Özgürlüğümüze yaklaştığımızı. *Oasis'e* geri dönmeye yaklaştığımızı.

Gemimiz nihayet önümüzde görünür hale geldiğinde, rahatlama hissi vücudumu serin bir su gibi kaplıyor. Kalbim hala boğazımda, Dax sert bir şekilde fren yaparken nabzım kulaklarımda çınlıyor ve ben de aynısını yapıyorum.

Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Frenlere bastığımda hız motosikletim yana kayar, arka kısmı savrulurken biraz döner. Her şeyin devrileceğini hayal ederken kalbim ağzıma gelir

ama sonra titreyerek durur, hala dik durmaktadır. Bacaklarımın ıslak makarna gibi olduğunu görmezden gelmeye çalışarak, olabildiğince çabuk motosikletten inerim.

"Hadi." Dax motosikletinden deri çantasını alır ve başını gemiye doğru sallar. "Gezegenden uzaklaştığımızda, gizleme cihazını açabilirim ve..."

"Öyle bir şey yapmayacaksın, *Zivonian*."

Derin bir ses Dax'ın sözlerini keser ve konuşanı tanıdığım da kalbim sıkışır. *Ralke*. Gemimizin önünde duran kayaların arkasından birkaç Kruul çıkar, aralarında yüzü öfkeyle çarpılmış, buz gibi gözlü lider de vardır.

Kahretsin.

Göğsümde hayal kırıklığı ve çaresiz öfke yükselir. Bizi bekliyorlardı. Bu tarafa geldiğimizi tahmin etmiş ve başka bir yol, bizim önümüze geçmelerini sağlayan bir kestirme yol almış olmalı. Ve şimdi bizimle bu gezegenden ayrılmamızın tek yolu arasında duruyorlar.

"Anlaşmamıza sadık kalmalıydın," diyor Ralke alaycı bir şekilde, bakışları Dax'tan bana kayarken, arkasındaki Kruul'lar blaster'larını kaldırıyor. "Burada huzur içinde yaşayabilirdin. Ve eşin ölmek zorunda kalmazdı."

Sanki onun sözleri bekledikleri emirmiş gibi, birkaç Kruul muhafızı bana ateş açar.

"Zoey! Hayır!" Dax kendini bana doğru fırlatır, beni vurulmamam için ateş hattından zar zor çıkarır, ama birkaç merminin ona sıyrılmasını engelleyemeyecek kadar yavaştır. Bir mermi kolunu vurur, bir diğeri gövdesinin yan tarafına çarpar, giysilerinde delikler açar ve arkasında kızarıklık, kırmızı bir iz bırakır.

Beni korumaya çalıştığı için ona açıkça öfkelenen Kruul, ateşini Dax'a çevirir ve onu tozlu zeminde yuvarlanarak atışlardan kaçmaya zorlar. Aynı anda, başka bir muhafız koşarak gelir ve beni belimden yakalar.

"Hayır!" diye bağırırım. "Bırak beni, pislik!"

Ben tekmeliyor ve çığlık atarken, o beni diğerlerine doğru geriye doğru çekiyor, ben de ulaşabildiğim her yumuşak noktaya dirsek atmaya veya tekmelemeye çalışıyorum.

"Zoey!" Dax tekrar bağıırır. Gözlerini benden ayırmadan ileriye doğru koşmaya başlar, ama geminin yanındaki Kruul'lardan biri blaster ateşler. Dax kaçır ve mermi onu ıskalar, hemen arkasındaki speeder motosikletlerinden birine çarpar.

Bunun yerine Dax. Motosiklet ateş ve dumanla patlar ve Dax ayaklarından havaya fırlar, bir anlığına alevlerin içinde kalır ve ardından vücudu tozlu zemine sertçe çarpar.

Yemin ederim, sanki benim de nefesim kesilmiş gibi, çarpışmanın şokunu kendi vücudumda hissedebiliyorum.

Hareketsiz, buruşuk ve kıpırdamadan yatıyor.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Lütfen, hayır!

Dudaklarımdan sadece boğuk bir ses çıkıyor, ama kafamın içinde çığlık atıyorum. Dax'ın vücudunda sadece blasterlardan değil, patlamadan da kaynaklanan yanık izleri görüyorum, derisi yer yer yırtılmış ve parçalanmış. Ve çok hareketsiz.

Çok hareketsiz.

Hala nefes alıyor mu?

Birkaç metre ötedeki toprağın üzerinde yatan Dax'ın vücuduna şok ve dehşetle bakarken, arkamdaki gardiyan kıkırdama gibi bir ses çıkarıyor. Ve içimdeki bir şey kopuyor.

Öfke beni dolduruyor, hayvani ve koruyucu bir şey. Dax'a bakarken damarlarımdan vahşi bir sel gibi akıyor, kanımla karışıyor ve sonunda sadece beyaz sıcak bir öfkeye dönüşüyorum.

O gülüyor. Dax ölmüş olabilir, ama o *gülüyor*.

Dişlerimi gıcırdatarak, beni esir alan kişinin kollarında sallanıyorum, daha önce hiç savaşmadığım gibi savaşıyorum. Ani çifte çabam onu hazırlıksız yakalıyor ve kolunu tırmalayıp onun tutuşundan kurtuluyorum.

"Buraya gel, seni küçük *hirka*," diye homurdanıyor ve bana vurmaya çalışıyor. Ama ben kolunun altından kayıp, yakınımda yatan Kruul'un cesedine doğru atılıyorum ve düşürdüğü blaster'ı kapıyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey kullanmamıştım, ama speeder'da olduğu gibi, en iyi tahminimi yapıyorum. Şüpheye düşecek, ne yaptığımı sorgulayacak zaman yok. Elim kabzayı kavrarken parmağım bir tür tetiği bulur ve ben de onu sıkarken etrafımda dönerek Kruul'lara rastgele ateş ederim.

Özellikle birini hedeflemiyorum, hepsini hedefliyorum.

Öfke hala göğüs kafesimi dövüyor, beni titretmeye yetecek kadar adrenalinle dolduruyor. Hepsini, tek tek öldürmek istiyorum, eşimi benden almaya cüret ettikleri için, öldürdükleri tüm Zivonlular için, kendi açgözlülükleri ve kinleri yüzünden yok ettikleri gezegen için.

Eşime zarar vermeyi, halkına zarar vermeyi bırakmalarını, sadece *durmalarını istiyorum* ve ateş ederken kendimi çığlık atarken duyabiliyorum.

Kruul'lar birbiri ardına düşüyor, önce şaşkınlık içinde kalıyorlar, sonra blaster'dan gelen çılgın ateşten kaçamıyorlar. Hepsini gerçekten öldürüp öldürmediğimi bilmiyorum, ama blaster boşaldığında onu fırlatıp atıyorum, topuklarımın üzerinde dönüp Dax'ın cesedine doğru deli gibi koşuyorum.

"Seni *hirka*! Ne yaptığını bir bak!"

Arkamdan biri bağılıyor ve Ralke'nin sesini belli belirsiz tanıyorum, ama durmuyorum.

Dax'a ulaşmam lazım. Hayatta olduğundan emin olmalıyım.

Ama düşmüş Zivonian'a ulaşmadan, arkamdan bir vücut bana çarptı. Ralke saçımı avuçlayarak beni yana doğru karartılmış toprağa fırlattı. Kruul lideri peşimden geldi, bronzlaşmış teni kirle kaplıydı ve vahşi bir ifade yüzünü buruşturuyordu. Üzerime atladı, ağırlığıyla beni yere bastırdı, kayalık toprağa bastırırken belindeki bıçağı çıkardı.

Yere tırmanmaya çalışıyorum, altından kurtulmaya ya da onu üzerinden atmaya çalışıyorum, ama başaramıyorum. O, Dax gibi çok ağır, iri ve kaslıydı ve kaçamayacağımı biliyordum. Blaster'ı kapabilmem tamamen şanstı ve diğer Kruul'ları sadece onları hazırlıksız yakaladığım için alt edebildim. Çünkü küçük bir Terran kadının bu kadar şiddetle karşılık vereceğini hiç beklemiyorlardı.

Ama Ralke ikinci kez hazırlıksız yakalanmayacak.

Beni öldürecek.

Bıçak aşağı inerken parıldıyor ve ben sanki yavaş çekimde hareket ediyormuş gibi ona bakıyorum, bıçağın üzerinde donuk güneş ışığı parıldıyor.

Sonra bir kükreme havayı yırttı ve sanki ses zamanı tekrar ileriye doğru hareket ettirdi. Dax ayağa fırladı, kömürleşmiş gömleği sarkarken kendini Kruul liderine attı.

Nasıl ayakta durduğunu, hatta nasıl savaşabildiğini bilmiyorum. Yaraları korkunç görünüyor, ama Ralke'ye saldırıp beni ondan uzaklaştırırken, yaralarını neredeyse hiç hissetmiyor gibi görünüyor. İkisi de yanımda toprağa sertçe düşerler ve silahın kontrolünü ele geçirmek için boğuşurken yuvarlanırlar.

Ralke, Dax'ın yüzüne doğru bıçağı savurur, ama Dax darbeyi engeller ve diğer uzaylının ön kolunu sıkıca kavrar, onu bıçağı bırakmaya zorlarken bir başka vahşi çığlık atar. Bıçak Ralke'nin parmaklarından düşerken onu yakalar

aynı hareketle Kruul liderinin boğazına saplar. Bıçak diğer tarafa kadar geçer ve Ralke boynunu tırmalarken yere yapışır.

Dax yanımda yere yığılırken, son nefesini verirken boğuk bir ses çıkarır. "Gemiye... gitmeliyim..."

Dax'ın sesi boğuk ve kısık, ona uzanıp elimden geldiğince onu kaldırmaya çalışıyorum. Vücudunda patlamadan etkilenmemiş neredeyse hiç deri kalmamıştır ve ona dokunduğumda acı içinde inler, ama bir şekilde ayağa kalkmayı başarır ve benimle birlikte gemiye doğru sendeleyerek yürür. Yere düşmüş Kruul'u gördüğünde yüzündeki şok ifadesini görebiliyorum, ama bu ifade sadece bir anlığına belirir, sonra ben kapağı açarım ve ikimiz de gemiye bineriz.

Dax doğrudan kumandalara gider, kokpite ulaşırken duvarlara dayanarak kendini destekler. Gemiye çalıştırmayı başarırken yüzündeki kararlılığı görebiliyorum, *Oasis'e* dönmek için koordinatları girerken sandalyeye öne doğru eğilir, zar zor ayakta durabilmektedir. Derisi kül rengindedir ve bana dışarıdaki aç toprakları çok fazla hatırlatır.

Bir şekilde bizi yerden kaldırıyor ve ben koltuğumun kenarlarını sıkıca tutarak kemerimi bağlıyorum, onu gemiyi ileriye doğru sürmeye başlarken izlerken dudağımı kanayana kadar ısırıyorum. Takviye kuvvetlerin gelmesi ya da kaleden bizi kalkarken görenlerin saldırması için sadece birkaç dakikamız olduğunu biliyorum ve tabii ki, gemi kayalıklardan uzaklaşıp havadan görünür hale geldiğinde, bize ateş edildiğini anlatan uzak bir *patlama* sesi duyuyorum.

"Dax! Şimdi!" Öne eğiliyorum, midem altüst oluyor. "Gitmeliyiz!"

Beni duyup duymadığını veya ne kadar bilinçli olduğunu bile bilmiyorum, ama gaz kolunu ileriye doğru itiyor ve gemi atmosfere doğru yükseliyor.

"Sana söylemiştim... Seni güvende tutacağımı," diye mırıldanır, sesi acı ve uyuşuklukla doludur.

Gözlerimin köşelerinden yaşlar süzülür ve içimde yükselen duygu dalgasını yutkunarak bastırırım. Her hareketinin ona zor geldiğini görebiliyorum, ama Dax gemiyi Zivon'un atmosferinden geçip uzaya çıkarmayı başarır ve gezegenden uzaklaşarak özgür ve güvende olana kadar ileriye doğru hızla ilerler.

O, otomatik pilot düğmesine basar ve Zivon hava sahasından yeterince uzaklaştığımızda, takip edilme ihtimalimiz kalmadığında, beceriksizce otomatik pilotu devreye sokar. Ben de ona doğru dönerim ve koltuğuma tutunduğum ellerimi yavaşça çekerim.

"Dax," diye fısıldarım ve o bana bakar.

"O... şey..."

Sözlerim o kadar kısık ki, zar zor duyabiliyorum ve o başka bir şey söyleyemeden gözleri geriye devriliyor.

Zoey

Hayatımda birkaç kez korktum. Aklıma en net gelen, araba kazasından sonra, bir daha yürüyüp yürüyemeyeceğimi, sürekli ve dayanılmaz bir acı çekmeden yaşayabileceğim bir yol olup olmayacağını bilmediğim zamandı.

Ama Dax'ın bilincini kaybedip yere düştüğü anda hissettiğim korkunun *bununla* eşdeğer olduğundan bile emin değilim.

Hemen sandalyemden fırlayıp ona doğru koştum. Patlamada aldığı yanıklar çok kötüydü ve bu derecedeki yanıkların, doğru ve hızlı bir şekilde tedavi edilmezse ölümcül olabileceğini biliyordum.

Oasis'te olsaydık, onu revirine götürebilirdim, ama bu küçük gemide o düzeyde bir imkan yok. Muhtemelen gemide bir tür ilk yardım çantası falan vardır, ama gelişmiş tıbbi teknoloji yok.

Onu kaybedeceğim. Bütün bunlardan sonra, yaşadığımız onca şeyden sonra, onu kaybedeceğim. Onu daha yeni bulmuştum.

Bu düşünce kanımı donduruyor. Çok şey kaybettim ve ne olursa olsun her zaman evrende en iyisini görmeye çalıştım. Ama tüm bunlardan sonra Dax'ı da kaybedersem, bu son darbe olacak gibi geliyor. Yıllar boyunca hayatta kaldığım her şeye ek olarak, bu benim kaldırabileceğimden daha fazla olacak gibi geliyor.

Adrenalin ve panik bana enerji veriyor ve Dax'ı yeterince uyandırıp onu yarıya kadar kaldırmayı başararak, onu koridordan kabinimize götürmek için zahmetli bir işe girişiyorum. Onun ağırlığını yarı destekleyip yarı taşıyarak elimden geldiğince dikkatli davranıyorum, ama o bir adım bile atmadan yere yığıldığı için onu hareket ettirmek çok zor. Onu yatağa yatırmayı başardığımda nefes nefese ve ter içindeyim, onu buraya getirmek için harcadığım çaba ve duyduğum korku yüzünden vücudumun her yeri güçsüzleşmiş durumda. Ama işim henüz bitmedi.

"Dax, gemide ilk yardım çantası var mı?" diye soruyorum çaresizce, kan ve kirle kaplı yüzüne bakarak onun üzerinde eğiliyorum. "Herhangi bir tıbbi malzeme var mı? Sana yardım etmem gerek. Lütfen."

Eşim biraz uyanır, gözleri aralanır. "Bitkiler," diye mırıldanır. "Tohumlar... bitkiler... iyileştirir..."

Bana anlatmaya çalıştığı şey son kelimeyle hemen kafamda yerini bulur ve odadan koşarak çıkıp, seradan çıkarken Dax'ın aldığı paketi ararım. Onu gemiye bindiğimizde bıraktığı kapağın yanında bulurum ve kalbim çarparken onu kaparım. Burada ona yardım etmek için kullanabileceğim bir şey olmalı.

"Merhem," diye boğuk bir sesle söyler Dax, ben odaya geri girdiğimde. "Öğüt... tohumlar, yapraklar... dikenli olan koyu yeşil olan..." Ben paketi karıştırırken sesi yine kesilir. "Siyah tohumlar. Kahverengi değil..."

Küçük bitkileri ve tohum torbasını buluyorum, onun bahsettiği şeyin bu olduğuna neredeyse eminim, ama bir şekilde yanlış yapacağımdan korkuyorum. Dax bana bunu anlatmaya çalışırken neredeyse bilinci kapalı ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki, tohumları öğütmek için kullanabileceğim bir şey bulmak için mutfığa geri dönerken ellerim titriyor. Zamanın aleyhime işlediğini hissediyorum, toplamam gereken her şey Dax'ın sonuna bir saniye daha yaklaştırıyor gibi, ama bunu doğru yapmam gerektiğini de biliyorum.

"Birlikte öğütün... su... jel olacak..."

Dax'ın sesi yine kesiliyor ve ben tohumları ince bir toz haline getirip yaprakları eklerken, onları ezdiğimde aloe benzeri bir tür yapışkan sıvının sızdığını fark ediyorum. Hepsini birlikte öğüttüğümde kalın bir yapışkan madde haline geliyor ve sonra onu ince siyah bir jel haline getirmek için yeterli miktarda biraz su ekliyorum.

Endişe beni asit gibi kemiriyor, yüzlerce kaygı içime yerleşiyor.

Yanlış tohumları mı aldım? Ya çok fazla su ekledimse ya da adımları yanlış sırayla yaptıysam?

Bir şekilde her şeyi mahvettiğimden korkuyorum. Dax'a yardım edemeyeceğimden korkuyorum. Sevdiğim adamı, ona hislerimi kelimelerle ifade edemeden sonsuza dek kaybedeceğimden korkuyorum.

Lütfen bu işe yarasın.

Dikkatlice, her dokunduğumda acıyan kırmızı deri parçalarına, yaraları temizliyorum ve sonra Dax'ın yaralarına jel sürüyorum, yanıkların en kötü olduğu göğsüne ve sol tarafına odaklanarak. Madde ellerimde serin ve parmak uçlarımı hafifçe uyuşturduğunu hissedebiliyorum. Aynı şey Dax için de geçerli gibi görünüyor, yanıkların ısınıp çekip acıyı hafifletiyor, çünkü yüz hatları tamamen gevşiyor ve tam bir bilinçsizliğe giriyor, sanki vücudu sonunda bununla mücadele etmeyi bırakabiliyormuş gibi.

Jeli son damlasına kadar kullanıyorum ve daha fazla yapmam gerekirse diye yaprak ve tohum kaldığından emin oluyorum. Onun

yanından ayrılmak istemiyorum, ellerimi yıkamak ve temizlenmek için bile. Parmaklarımdan kalan son balm izlerini silerim ve onu rahatsız etmek istemediğim için dikkatlice yatağın diğer tarafına sürünürüm.

Çok nazikçe elini tutuyorum, avucumu onun avucunun üzerine kaydırıp parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doluyorum. Ona dokunmak beni biraz sakinleştiriyor, ayaklarımın yere basmasını sağlıyor, ama yine de uyanmayacağından korkuyorum.

Bütün gece öyle kaldık — Dax derin bir uykuda, ben ise elini tutarak herhangi bir değişiklik olup olmadığını izliyordum. Onun iyileşmesi, yaşaması için çaresizce umut ediyordum.

"Geri dön bana, Dax," diye fısıldadım. "Lütfen. Seni seviyorum."

Cevap vermiyor ve ben göğsünün hafifçe inip kalkmasını izliyorum, yanıkları yatıştırırken cildinde kuruyan ve çatlayan jel.

Bu kadar kısa sürede böyle hissetmek garip mi? Onu sevdiğimden bu kadar emin olmak?

Bunu ilk kez merak etmiyorum. Sonuçta, Dax'ı sadece birkaç haftadır tanıyorum ve bu sürenin bir kısmında aramızda parmaklıklar vardı ve benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Ama onun köşeli yüzüne bakarken, bu durumda *zamanın* önemli olmadığını düşünüyorum.

Çünkü içimden gelen hislerin doğru olduğunu biliyorum ve bu hislerin hızlı ya da yavaş gelişmesi bunu değiştirmez.

Yaşadığımız her şeyi düşünüyorum: *Oasis'teki* hücrede yaptığımız konuşmaları, onun kaçışını ve benim onu kovalamamı, bu küçük gemide yaptığımız tartışmaları ve birlikte yatağa düştüğümüz geceyi, gemileri değiştirdiğimiz gezegende dans ettiğimiz anları ve Zivon'a indikten sonra olan her şeyi.

Hayır. Dudaklarımı ısııyorum, gözlerimi yakıp kavuran gözyaşlarını yutuyorum. Hiç de garip olduğunu düşünmüyorum.

Her şey çok hızlı gelişmiş olabilir, ama öyleyse de, bunun böyle olması kaderimizde vardı. Her zaman, hala burada olmamın, kazada ölmememin bir nedeni olduğuna inanmışımdır ve şimdi bunun nedeni bu olduğunu düşünüyorum. Kısa sürede, sıradan bir çiftin yaşadıklarından çok daha fazlasını, en olağanüstü koşullarda yaşadık.

Tüm bunlar, Dax'ın *tam olarak* kim olduğunu görmemi sağladı ve onu ruhunun derinliklerine kadar tanıdığımdan hiç şüphem yok.

Kardeşi, halkı ve evini kaybetmesinin verdiği acıyı ve kederini, adını temize çıkarabilirse daha iyi bir hayat yaşayacağına dair umudunu ve birlikte olduğumuzda duyduğu sınırsız sevinci gördüm. Ailesine, halkına ve bana ne kadar değer verdiğini ve onlar için ne kadar fedakarlık yaptığını

onlar için ne kadar fedakarlık yapmaya hazır olduğunu, tüm bu yıllar boyunca kendi omuzlarında ne kadar yük taşıdığını gördüm.

O iyi bir adam, sadık ve nazik, ve çok şey yaşadı.

Önünde güzel yıllar olmasını istiyorum, *çok* güzel yıllar. Ve hepsinde onun yanında olmak istiyorum.

Bu farkındalık beni her şeyden daha çok etkiliyor: Dax ile bir gelecek istiyorum, gerçek bir gelecek, uzay gemisinde yaşanan tutkulu bir ilişki değil. Ryven, Zivonlular için yeni bir yuva bulduğunda, Dax ile bir hayat istiyorum. Bir ev, bize ait bir yer, çiftlerin yaptığı tüm o basit, küçük günlük şeyler. Küçük mutfağımızda birlikte yemek yemek, kendi yatağımızda birlikte uzanmak ve evimizin etrafında güzel bir bahçe yapmasını izlemek istiyorum.

Onunla bir aile istiyorum. *Her şeyi* istiyorum. Dünya'da hiç umut edemediğim ve onun hapis hayatından sonra vazgeçtiğini bildiğim her şeyi.

Ama bunların hiçbirine sahip olabilmemiz için, onun hayatta kalması gerekiyor. Hayatta kalması gerekiyor.

Aklımın bir köşesinde, gemiyi nasıl uçuracağımı bilmediğim düşüncesi beliriyor. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Yani Dax ölürse, ben de muhtemelen öleceğim. Ama bu düşünce geçici, göğsümü ve boğazımı sıkıştıran, nefes almamı bile zorlaştıran karmaşık duyguların arasında neredeyse hiç yer almıyor. Daha önce ölümle burun buruna geldim, ona inanılmaz derecede yaklaştım ve ölme düşüncesi, Dax'ın yanımda olmadığı bir hayatla yüzleşme düşüncesi kadar beni korkutmuyor.

Geceleri ışıklar söndüğünde hiç uyuyamıyorum ve ertesi gün de neredeyse hiç dinlenemiyorum.

Başka bir şey düşünebildiğim zamanlarda, Dax bayılmadan önce *Oasis'in* rotasını doğru ayarlamış olmasını umut ediyorum. Uzayda hızla ilerliyoruz ve ben kontrolleri ayarlamaya cesaret edemiyorum. Şansımı bildiğim için, yanlışlıkla gemiyi otomatik imha moduna falan alırım. Bir ara kokpite bakıyorum ama kontrol panelindeki her şey bana anlamsız geliyor.

Bu yüzden sadece Dax'a odaklanıyorum ve geri kalanını elimden geldiğince kafamdan atmaya çalışıyorum.

Bu benim kontrolüm dışında ve kaza ve benim Yaralanmalar bana, kendi kontrolümün sınırlı olduğu şeylerle nasıl başa çıkılacağını öğretti.

Yapabileceğim tek şey Dax'a bakmak, bu yüzden tüm enerjimi ona harcıyorum. Bilinci geri geldiği anlarda ona yemek yemesi ve su içmesi için yardım ediyorum, mutfakta ince bir yulaf lapası gibi bir yiyecek hazırlayıp, mümkün olduğunca ona su ve bu yiyeceği yediriyorum, eski tabaka çok çatlamış ve kurumuş olduğunda tohumları ve yaprakları öğütüp taze jel haline getiriyorum. Bu onu en çok rahatlatıyor gibi görünüyor. Soğuk ıslak bir bezle cildini temizleyip jeli yeniden sürdüğümde her seferinde derin bir uykuya dalıyor ve bunu görmek beni rahatlatıyor.

Jel de işe yarıyor gibi görünüyor. Yaraları normalden çok daha hızlı iyileşiyor, bu da beni rahatlatıyor. En azından *bir şeyler* yolunda gidiyor ve bu bana Dax'ın iyileşeceğine dair umut veriyor.

Sonunda, uzaydaki ikinci günümüzde, Dax gözlerini açarak tamamen uyanır. Bundan önce de kısmen uyanık olduğu anlar olmuştu, ona biraz yemek yemesi ve içmesi için yardım edebildiğim anlar, ama başını çevirip gözlerime baktığında, artık çok daha az sersemlemiş ve kendinden geçmiş gibi görünmediğini fark ederim.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, sesim kısık. Söylemek istediğim çok şey var, ama şu anda tek söyleyebildiğim tek kelime bu.

"Eşim," diye fısıldadı yumuşak bir sesle. "Zoey'im."

"Buradayım. Buradayım, Dax. İyi olduğuna çok sevindim." Rahatlamış bir sevinçle hıçkırıklarımı bastırarak, ona öpücük vermek için öne eğildim.

Uzun zaman sonra dudaklarının benimkine değmesi, daha önce hissettiğim her şeyden daha tatlıydı ve aramızdaki bağ anında alevlendi, öpücüğü derinleştirmemek imkansız hale geldi. Dudaklarım, onu içime çekerek açıldı, duyularım onunla doldu. O da beni içini çekerek dilini benimkine kaydırды, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı.

O ses, acı değil zevk inlemesi olduğunu bilsem de beni biraz geri çekiyor. Ama onun durumunda ona zarar vermekten korkuyorum ve öpücük çok uzun sürerse, durdurabilecek kadar akli başında olabileceğimden emin değilim.

"Geri gel," diye homurdanıyor Dax. Sesinin gürültüsü omurgamdan aşağı bir titreme geçiriyor, ama pişmanlıkla başımı sallıyorum, yüzünden koyu saçlarını çekip alına parmak uçlarımı sürüyorum.

"Önce iyileşmen lazım," diyorum ona nazikçe. "Ve sonra," diye ekliyorum, dudaklarımdan küçük bir gülümseme sızmasına engel olamadan, "seni yataktan çıkarmayacak olan *ben* olacağım."

"Şimdi olmasını tercih ederim," diyor Dax biraz huysuzca ve ben, hala iyileşmekte olan yaralarına rağmen, en azından bir kısmının tamamen uyanık olduğunu fark ediyorum. Ama

parmak eklemlerini yanağımda gezdirir, altın çerçeveli kahverengi gözleri bana bakarken yumuşar. "Ama bana karşı bu kadar koruyucu olmanı seviyorum."

"Her zaman," diye fısıldadım.

Bana uzanır ve beni yatağa çeker. "Yanımda olmanı istiyorum," diye mırıldanır, eli kolumdan aşağıya doğru kayar. "Seni özledim."

"Ben hep buradaydım," diye onu temin ederim, yatağın üzerinde dikkatlice yanına kıvrılır, yaralarına çarpmamaya özen gösteririm. Yanıkların neden olduğu açıkta kalan deri bölgeleri eskisine göre çok daha iyi durumda, ama iyileşmeyi yavaşlatacak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Yine de onun yanında yatmak, onun uyanık olması, konuşabilmesi ve bana sarılabilmesi çok güzel bir duygu. Rahatlamaktan neredeyse başım dönüyor ve Zivon'dan ayrıldığımızdan beri ilk kez omuzlarımdaki gergin kaslar biraz gevşemeye başlıyor.

"Kaçabildiğimize inanamıyorum. Vreck, seni bu kadar tehlikeye attığın için özür dilerim." Dax kolunu belime dolarken sessizce küfrediyor.

"Özür dilememelisin," diyorum, başımı sallayarak onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Bazen korkutucuydu ve evet, tehlikeliydi. Ama muhtemelen gitmemiz en iyisiydi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Dax şüpheyle kaşlarını çatıyor ve gözlerinde benim için endişe görüyorum, oysa hayatı tehdit eden yanıklardan kurtulan kişi o.

"Gitmemiş olsaydık," diyorum, "kardeşine ne olduğunu öğrenemezdik. Artık bu konuyu kapatabilirsin. Gerçeği biliyorsun, en azından öğrenebileceğin kadarını."

"Bazı yönlerden hala anlamakta zorlanıyorum." O içini çekiyor. "Ama haklısın. En azından artık onun halkımızın yok edilmesini asla istemediğini biliyorum. Kruul onu yalanlarıyla kandırdı, neredeyse beni de kandırıyorlardı, ve o yaptığı şeyin doğru olduğunu, halkımız ve gezegenimiz için en iyisi olduğunu düşünüyordu. Yanlış yönlendirilmişti ve yine de bize ihanet etti, ama kimsenin ölmesini istememişti."

Uzun bir süre sessiz kalır, kokumu içine çekerek ağzını saçlarıma bastırır ve ben onun kollarında rahatlayarak, dokunuşuyla sakinleşirim.

"Bir bakıma, Syrus'un yaptıklarından dolayı ona her zaman kızgın olacağım," diye itiraf eder Dax sonunda. "Ama bana bir şey öğrettiysen, suvi'm, o da böyle bir şeye tutunmanın, onu beslemenin, onu bırakmayı öğrenmekten daha zararlı olabileceğidir."

Onun sözlerine şaşırarak ona bakıyorum, ama o hiç duraksamadan devam ediyor.

"Kardeşimin yaptıklarını kontrol edemem. Sadece aynı seçimle karşı karşıya kaldığımda yaptıklarımı ve gelecekte yapacaklarımı kontrol edebilirim. Onun yerinde olsaydım hangi seçimi yapardım, artık biliyorum, çünkü Kruul da yalanlarıyla beni baştan çıkarmaya çalışmıştı. Ama onlara inanmadım. Kaçtık ve şimdi *Oasis'e* döndüğümüzde gezegenimizin bir kısmını halkıma geri verebilirim."

Köşedeki küçük masanın üzerine dayalı deri çantaya bakıyor, içinde iyileştirici merhem yapma girişiminden kalan tüm kalıntılar dağılmış durumda.

"Gezeganimiz hâlâ yaşanmaz durumda," diye mırıldanır ve sesinde acıyı duyabiliyorum. "Ama en azından o tohumlar elimizde." Bana bakar, gözlerindeki derin duygu kalbimin atışını hızlandırır. "Ve senin sayende, şimdi çok daha fazlasına sahibim. Umduğumdan çok daha fazlasına."

Dax

Oasis'in olması gereken bölgeye ulaşmak için hiper hızda birkaç gün seyahat etmemiz ^{gerekıyor}. Uyanık ve zinde olduğum için iyileşmeye devam edebildiğim ve Zoey ile daha değerli günlerin tadını çıkarabildiğim için bu zamana minnettarım.

Döndüğümüzde nasıl karşılanacağımızı bilmiyorum, ama özgür bir adam olarak geçirdiğim zamanın yakında sona erebileceğinin çok iyi farkındayım. Onunla geçirdiğim her anın, birlikte sahip olduğumuz her bir özgürlük anının tadını sınırsızca çıkarmak istiyorum. Onunla birlikte evrenin başka bir yerine gitme, kaçıp yeni bir yerde yeni bir hayata başlama isteği çok güçlü ve ona bunu önerirsem kabul etmeyeceğinden tam olarak emin değilim.

Ama Kruul'un gerçekten Zivon'u geri getirmek istediğine inanma isteğine boyun eğemeyeceğim gibi, bu isteğe de boyun eğemeyeceğimi biliyorum. Geri dönüp Ryven ve diğerleriyle yüzleşmeliyim. Kurtardığım tohumları onlara vermeliyim, sonra da gerçeği söyledikten sonra ne olacağını göreceğim.

Tek yapabileceğim, hikayemi anlatmak ve bana inanmalarını ummak.

Oasis'i bulmak biraz zor. Üzerinde bir gizleme cihazı var, bu yüzden gemimizden konumunu takip edemiyorum. Tek yapabileceğim, son koordinatların bulunduğu genel bölgeye yaklaşmak ve sonra çaldığım orijinal gemiden aldığım iletişim cihazını kullanarak onlara ulaşmak ve onlarla iletişime geçmek.

Umarım bir cevap alırız.

Kanalı açtığımda Zoey kokpite girer ve onun yüzünde de gerginlik görebilirim.

"Kimsiniz?" Bir an sonra, Anzir'e ait olduğunu tanıdığım derin bir ses duyulur, ses tonu şüpheli. "Kullandığınız iletişim cihazını nereden buldunuz?"

"Hapishaneden kaçarken çaldığım gemiden aldım," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Benim adım Dax. Yanımda Terranlı kadın Zoey var. Komutan Ryven ile konuşmak istiyorum. Ona her şeyi açıklayacağım."

Bir an sessizlik olur, sonra Anzir "Lanet olsun" diye mırıldanır. Sesini biraz yükselterek başka birine seslenir. "Komutanı çağır! Önemli olduğunu söyle."

Kısa bir süre yine sessizlik olur, sonra kanal holo moduna geçer. Ryven'in yüzü, arkasındaki birkaç Zivonian savaşçıyla birlikte ekrana gelir. Yüzünde sert, öfkeli bir ifade vardır ve göğsüm sıkışır, ama tam da söylediğim gibi ilerlerim.

Ona, saldırının olduğu gece olanların gerçeğinden, gemiyi çalma nedenime ve Zivon'a indikten sonra olanlara, bulduğumuz mağara ve içindeki tüm belgelere kadar, olabildiğince açık ve öz bir şekilde tüm hikayeyi anlatırım.

"Zoey'i kaçırmadım," diyorum ona. "O gizlice gemiye bindi ve benimle gelmekte ısrar etti. Ama yine de bunun sorumluluğunu üstleniyorum. Onu geri getirmeliydim..."

"O doğruyu söylüyor," diye araya girer eşim, kanalın görüş alanına girerek. "Onu gemide takip ettim ve geri dönmeyi reddettim. Bunun aptalca ve pervasızca olduğunu biliyorum, Komutan Ryven, ama gemiye binmekten sorumlu olan benim. Dax değil. O bana hiçbir şekilde zarar vermedi veya tehdit etmedi."

Ryven hiçbir şey söylemez, ama eşimin sözlerini dinlerken kaşları hafifçe çatılır. Onu kesmediği için cesaretlenen Zoey, hızlıca konuşmaya devam eder.

"Dax her şey hakkında doğruyu söylüyor. Mağaradaki günlükleri ve belgeleri kendi gözlerimle gördüm. Savunma gözetleme sistemlerini devre dışı bırakan Syrus'tu. Kruul onu yalanlarına inandırdı ve saldırılarını gerçekleştirmek için onu bir araç olarak kullandı, ama Dax'ın bu olayla hiçbir ilgisi yoktu. Kendi hatası olmayan bir şeyin sorumluluğunu üstlendi ve olanların tüm gerçeğini öğrenmek için kaçtı."

Zoey benim için kefil olurken, konuşurken göğsümde oluşan ağrı daha da şiddetlendi. Olan her şeyle barışmaya başlamıştım, ama yine de hepsini anlatmak, hepsini yeniden yaşamak hala acı veriyor. Şu anda tek umudum, komutanımın ve halkımın beni affetmesi, şimdi olmasa da bir gün affetmesi. Sonuçta, ben tamamen masum değilim. Onları Kruul'a ihanet etmedim, ama yalan söyledim. Syrus hakkındaki gerçeği söylemek yerine, herkesten gizleyerek, suçlu olduğumu düşünmelerine izin verdim.

Bana inanmayacakları, Zoey'i hikayemi desteklemesi için zorladığımı düşünecekleri ve *Oasis'e* iner inmez -eğer inmemize izin verilirse- beni tekrar hapse atacakları ihtimali çok yüksek.

Bu düşünce kalbimi parçalıyor, benim için değil, Zoey için, çünkü onun hayatını parmaklıklar ardında eşiyile geçireceğini düşünüyorum. Böyle bir durumda bağını bozmayacağını ve benden uzak durmayacağını biliyorum. Yanımda kalacak, beni ziyaret edecek ve tüm zamanını benimle geçirecek, hayatı boyunca parmaklıklar arasından ona dokunmaktan başka bir şey yapamayan bir adamı sevecek.

Bu beni çılgılık atmak ya da kaçmak istememe neden oluyor.

Ama ne olursa olsun, bunu yapamayacağımı biliyorum.

Bana ne olursa olsun, tohumlar Zivonlu dostlarıma geri verilmeli ve Ryven ile diğerlerinin Zoey'e her zaman göz kulak olacaklarını biliyorum. Ne olursa olsun korunacak ve güvende olacak ve bu benim için her şeyden daha önemli.

Kendi kaderimden bile.

Zoey sonunda konuşmayı bitirdiğinde, Ryven uzun bir süre sessiz kaldı. Eşim, komutanın gözü önünde parmaklarını benimkine sıkıca dolayarak elimi sıktı ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Sonunda, Ryven tek bir kez başını salladı. "Pekala, *Oasis'e* geri dönebilirsiniz. Gemide olduğunuzda tüm bunları halledeceğiz."

Bana konumlarının koordinatlarını söyler, sesi net ve kısadır. Sonra kanal kesilir, iletişim aniden sona erer.

Pilot koltuğuna çöküyorum. Geri döndüğümüzde tekrar hapsedilip hapsedilmeyeceğimi hâlâ bilmiyorum, ama en azından gemiye binmemize izin verilecek. Bu, Zoey'nin güvenliğini sağlayacak ve bu düşünce bana biraz teselli veriyor. Koordinatları kontrol paneline girerken, gizli gemiye düşündüğümde daha yakın olduğumuzu fark ediyorum.

Varmamıza çok az kaldı ve yaklaşan kaybın hissini geri itiyorum. Özgür kalacağımı umut edemem. Zoey ile geçirdiğim son anları değer vermek ve kendim için en kötüsünü beklemek daha iyi. Sonunda daha az acı verir.

Sanki benim hissettiklerimi anlayabiliyormuş gibi, Zoey iyileşmekte olan göğsüme dikkat ederek kucağıma tırmanır ve kollarını boynuma dolandır. Ağzımı saçlarına dayayıp, sabun kokusunu ve cildinin sıcaklığını içime çekerek bu kokuyu hafızama kazımaya çalışırım.

Bu, onu böyle kollarımda tutabildiğim, aramızda hiçbir engel olmadan ona sarılabildiğim son an olabilir. Bu, önümüzdeki günlerdeki yolculuğumda her fırsatta onu kucakladığım için

dikkatsiz davranıp, son günlerdeki yolculuğumda her fırsatta ona sahip olmayı dilediğimi hissettiriyor, yaralarım parçalanmış olsa bile... Ama yakında tekrar bekarlığa dönmek zorunda kalabileceğimi bilsem de, yaptıklarımızdan bir saniye bile pişmanlık duymuyorum.

Artık sahip olabileceğimi bildiğim için, tüm bunları bırakmak daha zor olacak.

Ama Zoey, ne olursa olsun, anı sonuna kadar yaşamak en iyisi olduğunu söylerken haklıydı. Bunun getirdiği neşe, zevk ve yakınlık, kendi eşimle gerçek bir yakınlık kurma şansı, hepsini kaybetmenin getireceği olası acıya değdi.

Ve ona söylemek istediğim şeyler var, ona söylemem gereken şeyler var, önümüzdeki günlere bakmadan önce.

Eğilip onu öpüyorum, dudaklarımı nazikçe dudaklarına değdiriyorum.

"Hayatımı birçok yönden kurtardın," diye fısıldıyorum, parmak eklemlerimle elmacık kemiğini okşayarak. "Beni hayata döndürdün. Seni seviyorum, Zoey. Bundan sonra ne olursa olsun, bunu tüm kalbimle söylüyorum. Sen benim eşim, tüm evrende bana tam olarak uyan tek kişisin ve bu, benim asla layık olamayacağım bir armağan. Ama seni her zaman, tüm varlığım ile seveceğim."

Koyu kahverengi gözlerinde bir ışıltı belirir, eğilip beni tekrar öperken yumuşak bir kahkaha atar, sesi neredeyse hayranlık dolu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, elini yanağıma bastırarak. "Artık neden buna 'aşık olmak' dediklerini anlıyorum, çünkü o kadar hızlı oldu. Eş bağı beni uçurumdan iten itici güç oldu, ama sana aşık olmak tamamen benim kendi kararımdı. *Seni* bulduğum için şanslıyım. Biz birlikte olmak için yaratılmışız, Dax, ve ben buna her zaman inanacağım... ayrılacak bile. Seni tüm kalbimle seviyorum."

Dudakları tekrar dudaklarıma dokunur ve bir süre zamanın nasıl geçtiğini unuturuz, etrafımızı saran uzayın manzarası eşliğinde pilot koltuğunda nazikçe öpüşürüz. Dudaklarının yumuşaklığını ve ağzının tadını çıkarırım, onu olabildiğince bana yakın tutarım, sonunda çenemi tekrar başının üstüne koyar, saçlarını okşarım.

"Döndüğümüzde Ryven'ın beni hapse atacağını biliyorsun, değil mi?" Sessizce, nazikçe konuşuyorum, ama onun anlamasını istiyorum. Komutanın emirleri gelirse, onun hazırlıksız yakalanmamasını istiyorum.

Eşim ciddi bir ifadeyle başını sallar. "Elbette biliyorum," der, sesi sakindir. "Ama onların bizi ayırmasına izin vermeyeceğim."

"Zoey, başka seçeneğimiz yok..."

Geriye yaslanıp yüzümü ellerine alır ve gözlerime bakar. "Her zaman bir seçenek vardır. Seni tekrar hapse atmak istiyorlarsa, beni de hapse atabilirler. Seninle kalacağımı söyledim. Ne olursa olsun."

"Hayır." Kafamı sallıyorum, endişe bir an önce içinde bulunduğum huzurlu sisin içinden geçiyor. "Bütün bunları kaldırabilmemin tek yolu, senin güvende ve mutlu olduğunu bilmek, suvi'm. Korunduğunu ve iyi ve dolu dolu bir hayat yaşadığını bilmek. Hayatının geri kalanını bir hücrede kilitli geçirmemeni bilmek."

"Seninle birlikte olmazsam mutlu olamam," diye ısrar etti Zoey. "Sen artık benim hayatımsın, Dax. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, onların bizi ayırmasına izin vermeyeceğim."

Konuşmanın ciddiyetine rağmen, dudaklarımda beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum. Zoey, bir konuda haklı olduğundan emin olduğunda bana asla kazanma şansı tanımaması, her fırsatta bana meydan okuması hoşuma gidiyor. O, beni birçok yönden daha iyi bir adam yaptı.

Ancak son anlarımızı tartışarak geçirmek istemiyorum, bu yüzden konuyu şimdilik bırakıp onu kucaklayarak kalbinin benimkine çarptığını hissediyorum.

O da benimle gelmek istediğini ne kadar ısrar ederse etsin, onu da hapse atmalarına izin vermem. Eşimin böyle bir şey yaşamasına asla izin vermem. Onunla geçirdiğim bu zaman, ne kadar kısa olursa olsun, benim için büyük bir şans. Eşimi korumak, ne pahasına olursa olsun, hayatımın görevi ve onurudur.

Hayatta pek çok şeyde başarısız oldum, diye düşünüyorum eşimi kollarımın arasına alırken, vücudunun hissini ve saçlarının kokusunu, bana daha yakın olmak için kıvrılırken çıkardığı küçük sesleri ezberlerken. Yol boyunca pek çok hata yaptım.

Ama bu, Zoey'i korumak, doğru yapmak istediğim tek şey.

Zoey

OASIS tekrar görünür hale geldiğinde ve yanaşma limanına girdiğimizde, kalbim bir an durdu. Hangarda bizi bekleyen bir grup Zivonlu görüyorum - en azından yarısı, belki de daha fazlası orada gibi görünüyor - ve Dax tohumların ve bitkilerin bulunduğu çantayı toplarken ve gemiden çıkmaya hazırlanırken endişemi bastırıyorum.

Kişisel olarak başımın belada olduğu izlenimini hiç edinmedim, ama bunun önemi yok. Dax için endişeden midem hala bulanıyor. Ryven'in ona inanıp ikinci bir şans vereceğini mi, yoksa onu tekrar hapse atacağını mı bilmiyorum ve ikincisi olursa ne yapacağımdan emin değilim. Eşimin yanına her yere, hatta hapishaneye bile gideceğimi söylerken ciddiydim, ama ikimiz için de istediğim bu değil.

Dax bunu hak etmiyor.

Onunla birlikte, uyanmasını beklerken hayalini kurduğum hayatı, onun hak ettiği geleceği istiyorum. Bunların hiçbiri onun suçu değildi ve Zivonlular ona inanmayacak ve hatalarını telafi etmesine izin vermeyecekse, nasıl Zivonlularla birlikte yaşamaya devam edebileceğimi bilmiyorum.

Ryven ve diğerlerine doğru yürürken ellerim gerginlikten titriyor. Tüm geleceğimiz önümüzdeki birkaç dakika içinde karar verilecek ve en çok istediğim şey, Dax ve benim yolumuza devam edebilmemiz, başka bir yere uçup birlikte yeniden başlayabilmemiz. Ama biliyorum ki o böyle asla mutlu olamazdı, sürekli kaçmak, sürekli halkından ayrı kalmak, onların onu korkak ve hain olarak gördüklerini bilmek.

İşleri düzeltmek için Zivon'a gittik ve bu şekilde başaracağız.

Ama yine de, kusacakmışım gibi hissediyorum.

Yaklaştığımızda Ryven'in yüzünde sert bir ifade var ve yanında ikinci komutanı Siro, Kate ve Anzir adında yaşlı bir savaşçı duruyor. Rok, Akos ve Nyx eşleriyle birlikte yakınlarda duruyorlar ve kadınların yüzlerinde endişe görüyorum, sanki onlar da ne olacağını bilmiyorlarmış gibi.

Diğer bazı Zivonlular ve birkaç insan arkadaşım da hangarda toplanmış, bizim gelişimizi izliyorlar ve biz yaklaşırken aralarında hafif fısıltılar yükseliyor. Dax, Ryven'in önünde dik duruyor, saygıyla başını eğiyor ve seradan aldığı çantayı uzatıyor.

"Tohumlar ve bitkiler, Komutan, Zivon'daki Kruul yerleşkesinden kurtarıldı," diyerek onu uzatıyor. "Kruul'un gezegenimizin meyveleri üzerinde hiçbir hakkı yoktu ve ben de elimden geldiğince hepsini halkımıza getirdim, onları yetiştirmesi gerekenlerin eline geri verdim." Gözlerini Ryven'in gözlerine dikeyyor, yüzünde hissettiği gerginlik ve endişenin izi bile yok. "Bu tohumlar, gezegenimizden geriye kalan tek şey olabilir ve Kruul'a ait değiller. Zivonlulara aitler."

Ryven, Dax'ın elinden paketi alır ve açar, içindekileri düşünceli bir şekilde inceler. Sonunda paketi indirir ve aynı ifadeyle Dax'a bakar.

"Anlamıyorum," der sonunda. "Eğer iletişim cihazında bana söylediklerin doğruysa, Dax, neden bunca yıl yalan söyledin? Bana ve halkına?"

Dax derin bir nefes alır. "Kardeşimin onurunu kaybetmiş olmasını düşünmeye dayanamazdım. Neden böyle bir şey yaptığını anlamıyordum ve bununla yüzleşemiyordum. Bir şekilde bunun benim hatam olduğunu hissettim, onun böyle korkunç bir ihanet işleminin bir işaretini, bir nedenini görmediğimi hissettim. Ve sanırım bir parçam, onun bunu yapmadığını inanmak istiyordu. O gece olanların hikayesini değiştirirsem, bunu engelleyebileceğimi düşündüm. Bu yüzden, onurunun lekelenmesine izin vermek yerine, suçu üstlendim. Kardeşi olarak, her halükarda suçun kısmen benim de olduğunu hissettim. Kardeşimin adının bir hain olarak anılmasını istemediğim için suçu üstlendim. Ama şimdi tüm gerçeği biliyorum ve bunu saklamamın yanlış olduğunu biliyorum. Yalan söylemekle hata ettim. Seni ve tüm halkımızı yanıltmakla hata ettim."

"Yanlış yaptın," diyor Ryven ciddi bir sesle.

Oh hayır. Komutan ile Dax arasında bakışlarını gezdirirken midem korkudan düğümleniyor. Ryven'in tüm bu olaylara nasıl tepki verdiğini tam olarak anlayamıyorum ve eşim de ifadesini dikkatlice soğukkanlı tutmaya çalışıyor. Bunca yıldır yalan söylediği ve Zivon'a dönmek için bir gemi çaldığı için her türlü sonucu kabul etmeye hazır olduğunu biliyorum - tabii ki, halkının geri kalanı saldırı gecesi gerçekten neler olduğunu anlattığı hikayesine inanırsa.

"Bize Zivon'dan küçük bir parça getirdin," diye devam ediyor Ryven, tohum torbasını işaret ederek. "Bunun için minnettarız. Kardeşin hakkında söylediklerin doğruysa, senin işlemediğin bir suçtan dolayı seni hapiste tutamayız. *Ama*," diye ekliyor, yüzünde ciddi bir ifade beliriyor, "önce iddialarının doğruluğunu değerlendirmemiz gerekecek. Danışmanlarım ve ben, bu konuyu seninle ve Zoey ile daha ayrıntılı olarak konuşmak ve saldırıdan önce olanlarla ilgili kendi kayıtlarımızı tekrar incelemek istiyoruz. Tüm bunlar tamamlanana kadar, hapiste kalman gerekecek."

Kalbim sıkışır, ama Dax sadece başını sallar ve yüzündeki ifade yumuşar. "Anlıyorum, Komutan."

Siro ve Anzir öne çıkarlar, ama Dax'ı yakalamak yerine, sadece iki yanına geçerler. Beni ondan uzaklaştırmaya bile çalışmazlar, hangardan çıkarırken elini tutmama izin verirler. Parmaklarım onun parmaklarını sıkıca kavrar ve hapishaneye giden tanıdık yolu geçerken gözlerimi yakıp kavuran gözyaşlarına engel olamam. Hapishaneye vardığımızda, Anzir ve Siro bir adım geri çekilirler ve bana eşimle biraz yalnız kalmam için zaman tanırırlar.

Dax bana döner, bir kolunu belime dolayarak beni kendine çeker, diğer eliyle ise yanağımdan akan gözyaşını siler.

"Her şey yoluna girecek, suvi'm," diye fısıldadı.

"Buna nasıl razı olabilirsin?" diye soruyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Bunca zaman sonra, eskisi gibi tekrar hapsedilmek..."

"Ama eskisi gibi değil." Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılır, altın çerçeveli gözleri benimkilere sabitlenir. "Eskiden umut edecek hiçbir şeyim yoktu. Şimdi? *Her şeye* sahibim."

Sesindeki sevgi göğsümü acıtıyor ve kollarımı ona doluyorum, yüzümü onun güçlü göğsüne gömüyorum. "Ya seni serbest bırakmazlarsa? Soruşturmayı yaptıktan sonra bile, Ryven hala senin suçlu olduğuna karar verirse ne olacak?"

"O zaman gelirse, o zaman hallederiz." Dax'ın sesi yanağımda yankılanıyor. Elini uzatıp çenemi biraz kaldırıyor, böylece gözlerime tekrar bakabiliyor. "Ama o da senin yaptığın gibi bana aynı şeyi vermeyi kabul etti, Zoey. Bir şans. Tek isteyebileceğim şey bu."

"Ryven'a ben de burada kalmak istediğimi söyleyeceğim," diyorum, ellerimi onun geniş sırtına koyarak. "Belki izin verir..."

Dax beni bir öpücükle susturur ve her ne kadar beni söylemek üzere olduğum şeyden uzaklaştırmaya çalıştığını bilsem de, işe yarar. Kollarımı ona daha sıkı sararım

dilim onun diline dolanır ve kendimi tamamen onunla çevrili olmanın mükemmel hissine kaptırırım.

Bunu kaybedersem ne yaparım bilmiyorum.

Benim özgür kalmam için her şeyi feda edeceğini bilsem de, eğer hapisanede kalmaya mahkum edilirse, onunla birlikte burada yaşamak için bir yol bulacağım. Çünkü tüm evrende Dax'ın yanında olmaktan daha çok istediğim başka bir yer yok... aramızda parmaklıklar olsa bile.

Bu düşünce, Zivon'da esir tutulduğumuz zamanları ve yan yana hücrelerde tutulmanın işkencesini hatırlatıyor bana, birbirimize dokunacak kadar yakın ama istediğimiz gibi sarılmayacak kadar uzak.

Dudaklarımız ayrıldığında, alnımı Dax'ın alnına dayadım ve gözlerimi sıkıca kapatarak yeni akan gözyaşlarını geri tuttum.

"Seni bekleyeceğim," diye fısıldıyorum. "Ne olursa olsun, elimden geldiğince, her şekilde yanında olacağım. Söz veriyorum, Dax."

"Teşekkür ederim." Büyük elleri yüzümün iki yanını kavrar, sıcak ve sağlamdır. "Senin kadar iyi ve sevimli birini asla hak edemem, tatlı eşim. Ama bencilce, yine de sana sahip olduğum için mutluyum."

"Beni hak ediyorsun," diye ısrar ediyorum. "Ben de seni hak ediyorum. O yüzden bana geri dön. Lütfen."

O başını sallar, sonunda beni bırakır ve geri çekilir. Anzir ve Siro öne çıkar ve onu hücrelerine geri kilitlerler. Onun arkasında dururken parmaklıkları kapının kapanmasını izlemek, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biridir.

Zoey

SONRAKİ BİRAZ günler fırtına gibi geçer. Zaman hem yavaş hem de hızlı akıyor gibi. Dax'ın hücrede kilitli olduğu her an sonsuzluk gibi geliyor, ama günler çok hızlı geçiyor, Ryven ve danışmanlarıyla yapılan sonsuz görüşmelerle dolu.

Hikayemizi hem ayrı ayrı hem de birlikte defalarca anlatıyoruz ve Dax saldırının olduğu gece olanları daha ayrıntılı olarak anlatıyor. Artık adını temize çıkarmaya kararlı ve olan biten her şeyi doğruyu söylüyor, gemide hikayesinin bazı kısımlarını doğrulayabilecek birkaç Zivonyalı buluyor. Marrik adında bir Zivonyalı, Syrus'un birkaç kez ormana gizlice girdiğini gördüğünü doğruluyor — muhtemelen ona yanlış bilgi ve yalanlar veren Kruul ile buluşmak için, ancak Marrik o sırada bunu bilmiyordu.

Tüm süreç inişler ve çıkışlarla dolu, Dax'ın aklanacağına dair umutlu olduğum anlar ve onu hapisneden kaçırıp kaçmaya çalışmak üzere olduğum anlar var. Ama tüm bunlara rağmen, eşim sabırlı ve kararlı kalıyor, ben onu hücreye ziyarete gittiğimde sık sık *beni* teselli ediyor. O, ilk kez hücre bloğuna girdiğimde tanıştığım huysuz ve acımasız adamdan çok farklı şimdi, ve bunun nedeninin, sonunda çok ihtiyaç duyduğu kapanışı bulmuş olması olduğunu biliyorum.

Artık en azından kalbindeki bazı yaralar iyileşmeye başlayabilir.

Sonunda, beş gün boyunca diken üstünde bekledikten sonra, Dax'ın hücresinin yanında, parmaklarım onun parmaklarıyla parmaklıklar arasından birbirine dolanmış halde bekliyorum. Ryven, Siro ve diğer birkaç danışmanı hücreye giriyor ve nabzım hızlanmaya başlarken Dax'ın elini daha sıkı tutuyorum.

İşte bu. Onu serbest bırakmaya ya da hapiste tutmaya karar verecekleri an.

"Komutan." Dax, Ryven'a saygıyla başını sallar, sesi sakindir. Şu anda nasıl bu kadar sakin kalabildiğini bilmiyorum, ama ben onun kadar iyi başaramadığımı biliyorum. Kalp atışlarımı kontrol altında tutmaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyor ve Dax'ın eline bastırdığım avucumun terlediğinden eminim.

"Dax." Ryven başını eğdi. "Elimizdeki tüm kanıtları inceledikten sonra, danışmanlarım ve ben bir karara vardık. Kruul'un uyarı vermeden topraklarımıza girmesine izin verenin sen değil, kardeşin olduğuna inanıyoruz. Bu konuda yalan söylemen bir suçtu, ama bu hatanın bedelini yeterince ödedin." Yüzündeki ifade biraz yumuşayarak ekliyor: "Zivon'dan o tohumları getirerek hepimize büyük bir hizmet ettin. Bazılarını ekmeye başladık bile, böylece dünyamızın küçük bir parçasını daha hayatta tutuyoruz."

Kısa bir duraklama olur, sonra Ryven Siro'ya işaret eder. İkinci komutanı öne çıkar ve hücre kapısının kilidini açar.

"Cezanı çektin," diye devam eder Ryven. "Ve bizimle birlikte kayıplar yaşadın. Artık tam ve hoş karşılanmış bir üye olarak topluluğumuza yeniden katılabilirsin."

Dax yanımda titreyerek nefes verir ve boğazımdaki düğümü zar zor yutabilirim. Hücreden çıkabilmek için elimi bırakır ve uzun boylu, yakışıklı komutanın önünde durur.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanır Dax.

Ryven başını sallar ve iki adam arasında bir şey geçer gibi görünür, sonra Ryven'in ciddi ifadesi küçük bir gülümsemeye dönüşür.

"Kalacak bir yer bulmamız gerekecek," diyor ve ben daha düşünmeden, *Oasis'e* döndüğümüzden beri söylemek için can attığım sözleri ağzımdan geçiriyorum.

"O benimle kalabilir!"

Ryven duraksar, ani patlamam karşısında ağzı eğlenerek seğirir.

Dax ve benim eş olduğumuz bir sır değil. Ryven ve diğerlerine hikayemizi anlatırken bunu söylememiş olsak bile, şimdiye kadar herkesin gözünde bu çok açık bir gerçek haline gelmiştir, çünkü ben her anımı burada, hapisanede onunla geçiriyorum ve onun yanından ayrılmak istemiyorum.

"Sorun değil," diyor Ryven gülümseyerek. "İkinizin aynı odayı paylaşmak isteyebileceğinizi düşündüm. Yine de, ikiniz olacağınız için size daha büyük bir kabin bulmaya çalışacağız. Ama şimdilik Dax senin odanda kalabilir."

O ve diğerleri bizi hapishaneden dışarı çıkarırlar ve Dax ile el ele gemide ilerlerken birkaç kez durduruluruz. Kate, Callie ve Scarlett bana heyecanlı yüzler yaparlar ve Tara yanlarından geçerken elimi sıkar.

Birkaç Zivonlu da bizi durdurup iyi dileklerini ilettiler ve Dax'a daha fazla tohum kurtardığı için teşekkür etti. Onu özgür ve *Oasis'e* geri döndüğünü görmekten mutlu ve rahatlamış görünüyorlardı ve ben de, tıpkı benim inanmadığım gibi, bu birkaç kişinin Dax'ın iddia ettiği şeyi gerçekten yaptığına inanmak istemediğini merak etmeden edemedim.

Diğerleri daha mesafeli davranıyor, yanımızdan geçerken ona yan gözle bakıp fısıldaşıyorlar, ama onları suçlayamam. Affetmenin çok kişisel bir şey olduğunu ve bazılarının bunu diğerlerinden daha çabuk başardığını herkes kadar iyi biliyorum. Sonunda fikirlerini değiştireceklerine ve zamanla herkesin Dax'a yeniden güveneceğine inanıyorum. Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorum — iyi, sadık ve güçlü — ve onların güvenini geri kazanmak için çok çalışacağını biliyorum.

Dax ve ben koridorlardan geçerek kabinime doğru ilerlerken o kadar rahatlamış ve mutluyum ki, sanki uçup gidecekmişim gibi hissediyorum. Çok kısa bir süre önce, onun bir gemi çalmak için hangara giderken aynı koridorlarda onu takip ettiğime inanamıyorum.

Şimdi buraya geri döndük, birlikte, ikimiz de özgür ve hayattayız.

Küçük kabinime adımımızı attığımız ve kapı arkamızdan kapandığı anda, Dax beni kollarına alır. Ellerini saçlarımin üzerinde gezdirirken, eğilip beni derin bir öpücükle öper ve ben parmak uçlarımda yükselirken beni kaslı göğsüne doğru çeker.

"Başardın. Özgürsün," diye fısıldarım, ona yaslanarak.

Son birkaç gündür onu öpmekten ve parmaklıklar arasından elini tutmaktan başka bir şey yapamadığım için, tüm vücudunu bana bastırmasını hissetmek için can atıyorum. Dudakları dudaklarımin üzerinde çok iyi hissettiriyor, vücudu çok sıcak ve sağlam, dili ağzıma girip beni bir öpücükle sahiplenirken çaresizce inliyorum.

Ellerimi gömleğinin altına kaydırıyorum, parmaklarımin karnından göğsüne kadar her kasın üzerinde gezdiriyorum, ellerimin altında pürüzsüz, yeni iyileşmiş cildi hissediyorum. Artık ikimizin de yaraları var, ikimiz de karşılaştığımız tehlikelerin kalıcı izlerini taşıyoruz. Ama benim gözümde o asla güzelliğini kaybetmeyecek ve onun da benim için aynı şeyi söyleyeceğini biliyorum.

"Tanrım, Zoey. Ellerini özledim. Dudaklarını özledim. Seninle ilgili her şeyi özledim."

Dax dokunuşumla titrer. Kalçaları benimkilere doğru sarsılır, penisi çoktan sertleşmiş ve uyluğuma bastırmaktadır, ve daha önce olduğu gibi aynı baş döndürücü hisle içimi başka bir lezzetli şehvet titremesi kaplar.

O benim, sonsuza kadar, diye düşünüyorum çılgınca, ellerim göğsüne bastırılmış halde.

Onu benden almayacaklar. Birlikte olacağız.

Öpüşmemizi kısa bir süreliğine keserek, gömleğini başından çekip çıkarıyorum. Gömlek yere düştüğü anda, Dax bana bakıyor, altın halkalı gözleri arzu ve adlandırılmayacak kadar yoğun bir duygu ile kararmış.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanır, başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutar. "Eşim, aşkım. Teşekkür ederim."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye fısıldıyorum, onun dokunuşuna yaslanarak.

Başını sallar, diğer elinin parmak eklemleri elmacık kemiğimin üzerinde gezerken boğazının derinliklerinden bir kahkaha çıkar. "Bu doğru değil. Her şeyi sen yaptın."

Sözlerini pekiştirmek istercesine, yüzümü iki eliyle kavrar, beni kendine doğru çeker ve dudakları benimkilere çarpar. Ben de bu şiddetli öpücüğün etkisiyle nefesimi tutarım.

Ona doyamıyorum — ağzının sıcaklığına, vücudunun sertliğine, nefesimi alırken cildinin kokusuna, dilinin benimkiyle dans ederkenki tadına. Vücudumuz birbirine doğru gerilirken, çılgınca öpüşürüz, ellerimiz ve ağızlarımız her yerde dolaşır, o beni yatağa doğru iter, öpüşmeyi hiç kesmeden beni geriye doğru çekerek.

Elleri kalçalarıma iner, beni zahmetsizce kaldırır ve yatağın üzerine yatırır. Elleri elbisenin bağcığına inerken keskin bir nefes alırım, keskin bir hareketle bağcığı çözer ve kumaş üzerimden dökülür. Avuç içleri kollarımdan omuzlarıma doğru kayar, elbise aşağı kayar ve etrafımda birikir.

Dax açgözlülükle bana bakar, artık çıplak olan vücudumun her santimini içine çeker. "Vreck. Beş uzun gün boyunca bunu hayal ettim. Ama hayallerim gerçeklerle asla kıyaslanamaz."

Geri adım atarak, kendi pantolonunun düğmelerini hızla ve keskin hareketlerle açar, açlığı açıkça bellidir. Beni ne kadar istediğini, bana ne kadar *ihtiyacı olduğunu*, pantolonunu aşağı indirirken gözlerinin vücudumdan hiç ayrılmamasından, kalın penisinin serbest kalmasından anlayabiliyorum.

"Yatağa uzan," diye emrediyor, bana doğru adım atarken penisini avuçluyor. Bakışlarındaki niyet içimde başka bir heyecan dalgası yaratıyor ve ben hemen itaat ediyorum, sert yatağın üzerinde yukarı kayarak uzanıyorum.

O da peşimden sürünerek gelir, bacaklarımı genişçe açar ve iri vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirir. Dizlerinin üzerine çökerek sikini birkaç kez okşar

ve ben de buna karşılık olarak amımı sıkıyorum. Dudaklarımı yalıyorum, aniden onun tadına, Dax'a özgü o eşsiz tada açlık duyuyorum.

"Sana ağzımı koymak istiyorum," diye fısıldıyorum, dirseklerimin üzerine kalkarak. Dax'ın gözleri genişçe açılıyor, irislerinin etrafındaki altın halkalar ateş gibi parlıyor.

Sözlerimin onu tahrik ettiğini anlayabiliyorum ve gözlerini vücudumda gezdirirken, benim hissettiğim kadar aç görünüyor. Dikkatini benim merkezime odaklıyor ve serbest eliyle aşağı uzanıp iki parmağını kıvrımlarımın arasına kaydırıyor. Parmaklarını ağzına götürüp, parmak uçlarındaki heyecanımı emiyor ve ben inilti çıkarıyorum.

Bu sesle Dax'ın gözlerinde bir ışık parlar ve bir avcının zarif akıcılığıyla hareket ederek, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yataktan kaldırır. Sırt üstü uzanır, vücudumu kendi vücudunun üzerine sarmalar, böylece dizlerim başının iki yanında, göğüslerim ise karnının alt kısmına baskı yapar. Penisini tam yüzümün önünde sallanır, ama ona uzanma şansı bile bulamadan, Dax yüzünü bacaklarımın arasına gömer, beni aşağı çeker, böylece beni yalarken onu neredeyse boğarım.

"Senin ağzını da üzerimde istiyorum, suvi'm," diye homurdanıyor, beni yalarken sözleri boğuk çıkıyor. "Ama seni tatmam lazım. Senden daha fazlasına ihtiyacım var. Tanrılar, çok tatlısın."

Penisi daha da sertleşir, ucundan azgınlık sızar ve ben henüz ona dokunmamışımdır bile. Beni yalayarak kendini tahrik ediyor, fark ederim ve bu düşünce vücudumda bir titreme yaratır. Öne eğilirim, bir elimi yataktan kaldırarak penisini açılı hale getiririm ve dudaklarımı onun üzerine kaydırırım, dilimi başının etrafında gezdirerek onu çevreleyen düğümleri okşarım.

"Oh vreck, Zoey..." Dax inliyor, elleri kığımın ve uyluklarımın kıvrımları üzerinde kayıyor. Dili, sanki benim uyarılmamın her damlasını tüketmeye çalışır gibi, benim merkezimin her parçasının üzerinde kaymaya devam ediyor. "Seni tekrar tekrar boşaltmak istiyorum."

Ağzımı onun ucuna kaydırıp, dilimi kenarlarında gezdirerek emdiğimde, o tekrar inler, parmakları bacaklarımın arasında ve şişmiş dudaklarımın üzerinde okşar. O iki parmağını içime kaydırıldığında yumuşak bir inilti çıkarırım ve onu ağzıma daha fazla alarak ödüllendiririm.

"Bu çok iyi geliyor. Tanrılar, evet." Kalçaları sarsılır, daha fazla kısmını ağzıma ve boğazıma sokar.

Konuşurken ağzımda zonklıyor ve her konuşmasında sesinin giderek daha kısılmasını duymak beni güçlü

ve seksi hissettiriyor. Vücudumdan bir heyecan dalgası geçiyor ve parmaklarını içime sokarken ısladığımı hissedebiliyorum.

"Ben... geliyorum!" diye nefes nefese söylüyorum ve bir saniye için onun penisini ağzımdan çıkarıyorum.

Uylukları gergin, kalçaları altımda seğiriyor, ben de dudaklarımı tekrar onun etrafına sarıp daha da aşağı kayarak, onun devasa penisini olabildiğince ağzıma alıyorum. Bacaklarının arasına uzanıp, testislerini elimle nazikçe kavrayıp hassas derisini parmaklarımla okşuyorum ve o da kıcıma uyarıcı bir şekilde daha sıkı sarılıyor.

Ayrıldıktan sonra ikimiz de kendimizi kontrol etmenin sınırındayız ve onun kalan son iradesini kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum.

Daha önce beni yaladığını düşünüyorsam, şimdi yaptığıyla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey. Sanki ikinci bir dili çıkmış gibi, çünkü her yerde gibi görünüyor. Klitorisimi hızlıca daireler çizerek okşadıktan sonra, bir kedi sütü yalarkenki gibi dilini tüm uzunluğum boyunca yukarı doğru sürükledi, sonra sertleştirip içime soktu.

Onu daha sert emiyorum, bacaklarım şehvetle açılıyor, vücudumun her santimetresinden yayılan zevki kontrol edemeden yüzüne doğru geriye doğru sürtünüyorum. Onun her şeyini istiyorum ve sırtımı derin bir şekilde kavisliyorum, o benim amımı yalarken kalın sikinin etrafında inliyorum.

Zaten boşalmanın eşiğindeyim, vücudum zevkten titriyor ve dilimi onun penisinin sırtında gezdirirken uyluklarını sıkıyorum, nefes almak için başımı kaldırıp dilimle ucundaki düğümleri okşuyorum. O zevkle homurdanırken penisi ağzıma baskı yapıyor ve klitorisimi ağzına alıyor. Dilini bana vuruyor ve his o kadar yoğun ki gözlerim neredeyse geriye dönüyor.

Dax kıcımlı sıkıyor, elleri kıvrımlarımın üzerinde kayıyor, sonra işaret parmağı kalçalarımın arasına kayıyor ve oradaki girişimi okşuyor. O benim arka deliğimi yalarken, dudakları ve dili hala benim merkezimi yalarken, ben nefes nefese kalıyorum.

"Burayı çok sıkı tutuyorsun, suvi'm," diye inliyor.

Parmağını daha sıkı bastırarak, ilk eklemine kadar kıcıma kaydırıyor ve ben bu garip yeni his karşısında inliyorum. Bu his iyi, yabancı ve heyecan verici ve o parmağını kıcıma daha derine gömerken, dilini klitorisime işkence etmeye devam ediyor, beni orada parmaklayarak orgazmın eşiğine getiriyor.

Onu ağzımda zar zor tutabiliyorum, sırtım kavisleniyor ve bacaklarım titriyor, ona sürtünüyor ve dilinde sert bir şekilde boşalıyorum.

Zirve, tüm vücudumu sarsıyor, her zamankinden daha derin ve daha yoğun. Bana dokunma şekli, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde vücuduma sahip çıkması, çok sahiplenici bir şey var ve o orgazmı atlatmama yardım ederken, onu devam ettirmeye zorlarken, ben zevk sisinde kendimi kaybediyorum. Diğer kolu sırtıma geçiyor, beni kendisine doğru bastırıyor ve yalamaya devam ediyor.

"Bırak kendini," diyor boğuk bir sesle. "Hiçbir şeyi saklama, tatlı eşim."

Parmağı kıcıma kadar girerken klitorisimi ağzına alıyor ve inlemelerim doruğa ulaşıyor, yoğunluğundan dolayı neredeyse onun penisinin etrafında çılgılık atıyorum.

Onun dilinin üzerine fişkırıyorum, ağzını ve çenesini benim uyarılmamla ıslatıyorum ve o vahşi bir ses çıkarıyor. Penisi ağzımda nabız gibi atarken patlıyor, sıcak akıntısı dilimin üzerine dökülüyor. Ağzımı onun etrafına sıkıca kapatıyorum, bana verdiği her şeyi yutuyorum, vücudum yaprak gibi titrerken onun güçlü uyluklarına sarılıyorum.

Zevkin son artçı sarsıntıları nihayet dinince, Dax beni tekrar kaldırır.

O kadar gevşek ve güçsüzüm ki, beni kolayca hareket ettirip sırt üstü yatırıyor. Üzerime dönüp bacaklarımın arasına giriyor ve üzerimde duruyor. Dudakları hala benim boşalmamdan ıslak ve beni derin bir şekilde öpüyor, az önce ağzıma boşaldığını hiç umursamıyor gibi görünüyor. Eminim ki o da benim dudaklarımdan kendi tadını alıyordur, tıpkı benim onun dudaklarından kendi tadımı aldığım gibi, ve bu düşünce beni en iyi şekilde kirli hissettiriyor.

"Hoşuma gitti," diye mırıldanıyor Dax, dudaklarını benim dudaklarımdan üzerinde gezdirerek. "Ağzın benim üzerimdeyken tadını almayı sevdim. Senin ağzını doldururken benden zevk aldığını hissetmek hoşuma gitti." Beni tekrar öper, uzun ve derin bir öpücük, dili benimkiyle dolandır. Sonra geri çekilir, gülümseyerek elini belime kaydırır, göğsümü avuçlar ve nazıkçe sıkar. "Peki ya sen, eşim? Sana yaptıklarım hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum nefes nefese, bacaklarımı onun bacaklarına dolayarak eline doğru eğiliyorum. "Bunu seveceğimi bilmiyordum, ama çok sevdim. Çok iyi geldi."

"Bir gün seni orada sikimle sahipleneceğim," diye homurdanır, elini kaydırarak tekrar kalçamı kavrar. Sesi şehvetli vaatlerle doludur ve bu benim içimi sıkıştırır.

"Bunu istiyorum." Alt dudağımı ısırp dişlerimle çiğniyorum. "Beni her parçamla istemelisin."

"Vreck, Zoey." Göz bebekleri genişleyerek irislerinin kahverengisi neredeyse kaybolur, geriye sadece altın halkalı derin siyah havuzlar kalır. Penisini iç uyluklarımda içinde zonklarken cildi koyu yeşile döner ve geniş başı ıslak girişimi bulsun diye pozisyonunu biraz değiştirir.

Kollarımı boynuna doladım, dilim ağzına kayd ve onun diliyle dolaştı, ellerimi omuzlarında ve koyu, vahşi saçlarında gezdirdim. Yavaşça içime girdi, vücudum bir şekilde onun kocaman penisini içine alırken ikimizin de inanılmaz gerginliği hissetmemizi sağladı.

Bir elini başımın yanına dayayarak, kalçalarını ileri doğru iterek sonuna kadar giriyor. Koyu renkli gözleri benimkilere sabitlenmiş, birbirimize bakarken bakışlarımızı birbirinden ayırmıyor. Ruh izi artık derisine kalıcı bir dövme gibi derinlemesine kazınmış durumda ve ben elimi uzatıp parmaklarımla izi takip ediyorum, Dax'ın bu hafif dokunuşla titremesinden büyük zevk alıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, elimi ensesinin arkasına kaydırıp parmaklarımı ensesindeki koyu saçlarına daldırıyorum. "Çok seviyorum."

"Benim tatlı, mükemmel eşim," diye mırıldanıyor Dax. "Seni hayatımın geri kalanında ve sonsuza kadar seveceğim."

Sözlerini vurgulamak istercesine sertçe içime giriyor, kalçaları benimkilere çarparken bu hissin zevkenden inliyor. Elleri vücudumun üzerinde dolaşırken tekrar tekrar içime giriyor, ağızımla benimkini yakalarken inleyerek adımı söylüyor.

"Dax, ben..."

İkinci orgazmım yaklaşırken, vücudumu bir sıcaklık dalgası kaplarken, kelimeler ağızımdan çıkamıyor. Karnımdaki sıkı düğüm, içimde patlayan zevk ile çözülüyor, kanıma yayılıyor. Başımı geriye atarken, tırnaklarım omuzlarına batıyor.

Topuklarım onun kıkına batarken, kıvrılıp onun penisini üzerinde sürtünürken, iç duvarlarımda en hassas kısımlarına sürtünen çıkıntıları hissediyorum. Geniş omuzlarına tutunuyorum ve o, benim onun altında parçalanışımı izlerken memnuniyetle bana bakıyor.

"Seni boşaltacak tek penis bu mu?" diye soruyor, sesi sert.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum. "Sadece sen. Başka kimseyi istemeyeceğim, Dax."

Son titremelerim nihayet içimden çıkınca, tekrar itmeye başlar. Bu sefer hareketlerinde bir sertlik var, bu da bana onun da doruğa ulaşmak üzere olduğunu gösteriyor. Bu düşünce

yorgun bedenimde bir zevk dalgası daha yaratır ve ben dudaklarına karşı yumuşak bir inilti çıkarırım.

"İçime gir," diye fısıldıyorum. "Seni hissetmem lazım. Bunun gerçek olduğundan emin olmam lazım."

O şişer ve sertleşir, ağzını bir kez daha ele geçirmek için ağzımın üzerine çöker, içime girer ve derin bir inilti çıkarır. Penisi titrerken, sıcak spermi içime dökülür, alnını alnıma bastırır ve düzensiz nefeslerimiz birbirine karışır.

"Ah... Zoey... çok iyi..."

Kalçaları bir kez daha benimkilere çarparak öne doğru eğilir, kasları gerginleşir ve vücudu titrer. Sonunda üzerime çökerek, ağırlığıyla beni ezmek için dikkat eder. Dax çekilip yuvarlanarak beni vücudunun kıvrımlarına doğru çekmeden önce, uzun bir süre öylece yatıyoruz.

"Ruhum sana ait, suvi'm. Ve seni asla, asla bırakmayacağım," diye kulağıma fısıldadı.

Beni sıkıca kendine doğru çekerken kasları gerilir ve ben tavana bakarak onun kollarının güvenliğine kıvrılır, kendi kendime gülümserim.

Onun hapisaneden kaçtığını gördüğümde, onun peşinden çalınan gemiye atladığımda ve uzayın bilinmeyen derinliklerine doğru uçtuğumuzda duyduğum şüpheyi hatırlıyorum. O zaman içgüdülerime güvenerek doğru kararı mı verdim, yoksa korkunç bir hata mı yaptım diye merak etmişim.

Ama şimdi gerçeği biliyorum. Kendime güvenmekle doğru yapmışım. Ona güvenmekle doğru yapmışım.

Ona güvenmekle doğru yaptım. Attığım her adım beni buraya getirdi.

Ve tam da olmam gereken yer burası.

Dax

Önümdeki tabaktaki yemeğe bakıyorum, kafam karışık ve şüpheliyim, tabaktaki yemeklerden birini dürtüyorum, kalın bir sosun üzerine konmuş garip bir püre. Etrafımdaki Zivonluların yüzlerinde de benzer ifadeler var, tabaklardaki yemeklere merak ve şüphe karışık bir bakışla bakıyorlar.

Zoey hafifçe kıkırdayarak bana dirsek atıyor. "Dene, Dax," diye cesaretlendiriyor. "Eminim seveceksin."

Zoey ve ben *Oasis'e* döneli yirmi gün oldu ve özgür olduğum ve eşimin yanında olduğum, tekrar kendi halkım arasında yaşadığım için çok mutluyum, ama yine de alışmak zaman aldı. Beş yıl boyunca bir hücrede kilitli kalıp, her gün aynı rutini yaşayıp, parmaklıkların arasından tepsiyle bana uzatılan aynı tatsız yemekleri yedikten sonra, gerçek özgürlük biraz şok edici. Artık uyanıp her günü nasıl geçirmek istediğime karar verebiliyor, zamanımı istediğim gibi doldurabiliyorum.

Ryven yakında *The Oasis*'te görevlerimi belirleyecek, ama önce halkımın arasına yeniden alışmam için bana zaman tanıyacak kadar nazik davrandı.

Zoey olmasaydı, ne kadar iyi uyum sağlayabileceğimi bilmiyorum. Aslında, o olmasaydı, gerçeği söyleme cesaretini bulabileceğimi de bilmiyorum.

Ama o tüm bu süre boyunca yanımda oldu, beni cesaretlendirdi, sabırlı davrandı, ruh halimi kabul etti ve benimle birlikte üstesinden gelmeye çalıştı. Uzun süredir bağlı olduğum günlük rutini bırakmayı öğrendikçe, ikimiz birlikte yapacak yeni şeyler, yeni rutinler, birbirimizi şaşırtacak yeni yollar bulduk. Uzayda birlikteyken bana söylediği şeyi aklımda tutuyorum: Günlerini birbirine benzeyen rutinlerden kurtulduğunda hayatının ne kadar dolu ve canlı hale geldiğini. Ve onun haklı olduğunu anladım.

Onunla geçirdiğim bu günler, birlikte yaşadığımız tüm yeni deneyimler, birbirimizde bulduğumuz mutluluk ve kahkahalar... Bunlar, her anı, hapsedildiğim ve her günün bir öncekinden farksız olduğu zamanlara göre çok daha özel kılıyor. Yıllar sonra ilk kez kendimi tamamen canlı hissediyorum

ve beni cesaretlendiren ve bunu benimle paylaşan Zoey'nin yanımda olmasına minnettarım.

Yeni deneyimler ruhuyla, kasvetli bir şekilde düşünüyorum, dikkatimi önümdeki tabağa geri çeviriyorum, *sanırım bunu gerçekten denemeliyim*.

Zoey'in beni dikkatle izlediğini hissedebiliyorum, ben püre, et ve sosu bir kaşık alırken, kendimi kötü bir şeye hazırlarken. Ama tadı şaşırtıcı derecede iyi, beklemediğim bir lezzet patlaması ve eşim yüzümdeki ifadeye parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Terran kadınları bugün bir araya gelip bizim için bir ziyafet hazırladılar, hepsi Terra'da sevdikleri yemekleri taklit etmeye çalışarak, benzer malzemeler kullanıp onları daha tanıdık hale getirmek için yeni yöntemlerle pişirdiler. Etrafımdaki Zivonlular da yemekleri denerken, şaşkınlıkla gülümsediklerini ve başlarını salladıklarını görebiliyorum. Kate, yemeği en son deneyenlerden biri olan Ryven'a şakacı bir şekilde dirsek atıyor.

"Gördün mü? *Çok lezzetli*," diyor Kate gülerken, Ryven bir lokma daha alırken. bir ısırık alırken.

Zoey de gülümsüyor ve diğer Terran kadınları da aynı derecede memnun görünüyor. Bunu bizimle paylaşmak, kültürlerini bizimkiyle küçük bir şekilde harmanlamak onlar için açıkça çok önemli.

Buna sevindim.

Bu kadınların hepsi korkunç şeyler yaşamış, ama halkım onlara şefkat ve özenle davranmış ve iki grubumuz birlikte büyüyor.

Kruul'un bize yaptıkları, bizden aldıkları şeylerin bıraktığı yarayı hiçbir şey tamamen iyileştiremez. Her şey kültürümüzün ikiye bölünmesiyle başladı ve halkımızın çoğunu yok eden ve gezegenimizi öldüren saldırıyla sona erdi. Ama Terran kadınlarıyla bu kaynaşmayı, *Oasis'teki* yaşama ne kadar mutlu bir şekilde uyum sağladıklarını ve Zivonianların onları nasıl karşıladığını görmek, yaranın acısını biraz hafifletiyor.

Odaya bakarken, *bu izleri her zaman taşıyacağımızı* düşünüyorum. *Ama belki de eski yaralar iyileşiyor.*

Zoey elimi sıkıyor, parlayan gözlerle bana bakıyor ve ben de yüzündeki yara izi onu daha da güzelleştiren güzel yüzüne gülümsüyorum. İyileşme ve yara izlerinin gerçeğini kimse benim eşim kadar iyi bilemez. Ama bu anlayış bizi birbirimiz için mükemmel kıldı — bedenleri ve ruhları zarar görmüş, birbirlerinin en iyi yanlarını gören iki insan.

"Bu yemeđi denedikten sonra, Ryven'in bizi Terra'ya yerleřtirmesi gerektiđini dűřünüyorum," diyor Raza řakayla, gűlerek bana dirsek atıyor.

Ben de gűluyorum, şakalara dahil edildiğim için mutluyum. Zivonlular artık benim varlığımı tekrar kabul etmeye bařladıķa bu şakalar giderek daha sık oluyor.

Çođu, ilk bařta Ryven'in kararından dolayı anlařılır bir řekilde kızgındı, ancak tűm hikaye ortaya çıktıktan ve açıklamamı dinledikten sonra, neredeyse hepsi fikrini deđiřtirdi. İřler daha iyiye gitti, daha kolay hale geldi ve bunun için mutluyum. Her zaman řűpheleri olan birkaç kiři olacađını biliyorum, ama tek yapabileceđim, elimden geldiđince dűrűst yařamak ve sonunda gerçeđi sűylediđimi bilmek.

Geçtiđimiz haftalarda ben de deđiřtim. Uzun zamandır çok řey kaçırdım, sadece Syrus'un yaptıkları yűzűnden deđil, *benim* yaptıklarım, benim olmayan bir suçu űstlenerek yaptığım hata yűzűnden de. Acım, kardeřimin yaptıklarını kabul etmemem, gerçekleri gűrmemi engelledi ve kalbimi sertleřtirdi, herkesi dıřladım.

Ama sonra Zoey geldi. Ve her şeyi değiştirdi.

Elini uzatıp yanađımdaki kırıntıyı silmek için elini kaldırdıđında, dűřűncelerimden sıyrılıp irkildim. Ama bunun yerine ona dűndűm, kolumu beline doladım, ensesini avuladım ve yumuřak, tatlı dudaklarını dudaklarıma çektim.

"Bu yemek çok lezzetli," diye fısıldadım, sűzlerim sadece ona yűnelikti. "Ama hiçbir řeye senin kadar a olamayacađım."

"Tatlı dilli." Zoey dudaklarıma gűlűmser, bana yaslanır ve kimlerin izlediđini umursamadan beni űper.

Sonunda ayrıldığımızda, koyu renkli gűzleri biraz nemli, nefesi hızlanmış ve ona bunu yaptığım için sahiplenici bir gurur dalgası hissediyorum.

"Bu gece kulűbemize dűndűğűműzde sana ne kadar a olduđumu gűstermemi ister misin?" diye fısıldarım.

Gűlűmser, yanađındaki yara izi parlak gűlűmsemesiyle gerilir. "Bu fikir hořuma gitti."

Onun gűlűmsemesinin sıcaklıđı beni sararken, kalbimde daha űnce hiç bilmediđim bir ařk dalgası yűkseldi.

Ona, yaptıđı her řeye, sabrına, azmine ve bitmeyen neřesine çok minnettarım. Ryven ve diđerlerinin onu ikna etmeye çalıřtıđı řeylerin űtesini gűrmeseydi, ben asla deđiřemezdim.

Geçmişle yüzleşmek ve geleceğimin getireceği her şeyi kucaklamak için cesaret bulamazdım ve hayatımın geri kalanında, işlemediğim bir suçtan dolayı karanlıkta kilitli kalarak seçtiğim rolü oynardım. Ölümüne kadar üzgün ve yalnız, boş kalırdım, sonsuza kadar bir hain olarak damgalanırdım.

Bunun yerine, Zoey kadar parlak bir geleceğe sahibim, hayat, zevk, kahkaha ve umarım çocuklarla dolu, onunla bir aile ve bir yuva.

Rüya gibi geliyor, ama gerçek. Ve hepsi onun sayesinde.

Kalbimi yeniden hayata döndüren kadın.

Epilog

Güneş parlak ve ışıltılı, evimizin hemen önündeki kaldırıma adımımı attığımda, küçük kardeşim Maya da peşimde, sıcak olsa da mükemmel bir gün vaat ediyor.

Ama yine de, Los Angeles'ta güneş neredeyse her zaman parlar. "Gerginim," diye fısıldıyor Maya, benim çağırdığım araç paylaşımına binerken.

"Bu iş, içimizden biri işi kaparsa gerçekten çok önemli olabilir."

"Gergin olma." Emniyet kemerimi takarken omzuna hafifçe dokunuyorum. "Harika bir iş çıkaracaksın. Seni işe alırlarsa çok şanslı olacaklar."

"Belki ikimiz de işi alırız," diyor umutla, gözleri parıldayarak. Sol gözü mavi, sağ gözü ise canlı yeşil, benimkiler ise her iki rengin karışımı.

"Evet, belki," diye onayladım, sesime biraz heyecan katmaya çalışarak. Gideceğimiz yeri iki kez kontrol ettim, araç paylaşım uygulamasına doğru adresi girdiğimden emin olmak istedim.

Dürüst olmak gerekirse, bu seçmelere gitmek hiç istemiyorum. Son zamanlarda Los Angeles'ta manken olarak başarılı olmaya çalışmanın yorgunluğu beni yıpratmaya başladı. Annemiz, biz küçükken bizi bu kariyere soktu, çarpıcı görünüşümüzden ve ikiz olmasak da birbirimize çok benzediğimizden yararlanmaya çalıştı.

O, en kötü türden bir sahne annesiydi ve Maya ile ben kendimizi geçindirebilecek yaşa gelir gelmez kendi evimize taşındık ve onun zehirli davranışlarını hayatımızdan çıkardık. İkimiz de modellik yapmaya devam ettik, bazı basılı işler ve birkaç reklam filmi çektik, bu da faturaları ödememize yardımcı oldu. Ama ben kesinlikle başka bir şeye geçmeye hazırım.

Sadece henüz *ne olacağını* bilmiyorum.

Modelliğe olan ilgim azalsa da, Maya sevdiği bir yüksek moda tasarımcısının potansiyel defile kadrosu için bir seçme duyurusu bulduğunda, en azından ona göz kulak olmak için ben de gelmeyi kabul ettim.

İkimizden o her zaman risk alan, daha spontane olanıydı. Sanırım bu, küçük kız kardeş olmanın ayrıcalığı. Annemizin evinden taşındığımızda henüz on sekiz yaşındaydı, bu yüzden Maya'nın güvenliğini ve bakımını sağlamak, kariyerinde çok riskli veya tehlikeli şeyler yapmamasını sağlamak gibi sorumlulukları üstlendim.

Maya'nın güvende ve iyi bakıldığından emin olmak ve kariyerini sürdürürken çok riskli veya tehlikeli şeyler yapmamasını sağlamak benim sorumluluğum oldu.

Yaklaşık otuz dakika sonra, şoför bizi Los Angeles'ın pek tanımadığım bir bölgesinde büyük bir binanın önünde indirdi.

"Sence yeşil eteğimi giymeli miydim?" diye sordu Maya, arabadan inerken kıyafetindeki birkaç küçük kırıksıklığı düzelterek. "Bu ile şu arasında karar veremedim."

Ona bir bakış attım, sonra güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Hayır, bence seçtiğin şey mükemmel."

Binaya girip, en az iki düzine kadar genç ve güzel kadının toplandığı, iyi aydınlatılmış bir bekleme salonu bulduk. Hepsi modellik seçmeleri için giyinmiş ve makyaj yapmışlardı. Hepsi bizim gibi, seçmeler için arka tarafa çağrılmak için sırasını bekliyordu. Maya'nın, biz de onlara katıldığımızda, heyecandan bir ayağından diğerine geçerek durduğunu görebiliyordum.

Ellerini açık kahverengi saçlarının arasında gezdirip, plaj dalgalarını biraz kabartıyor, sonra aynısını benim için de yapıyor, görünüşümden memnun kalana kadar parmaklarının etrafına birkaç bukle sarıyor. Saçlarımız neredeyse aynı renkte, ancak benimki biraz daha kısa ve güneşten dolayı çok sayıda sarı vurgu var. Annemizin bizi birbirimizin tam olarak aynı renginde ve uzunluğunda saçlara sahip olmamızı istediği günleri geride bıraktığımız için minnettarım, sanki bizi birbirimizin mükemmel kopyaları haline getirmeye çalışıyormuş gibi.

Maya saçımı bitirirken, elinde bir dosya tutan uzun boylu, sırık gibi bir adam odanın bir ucundaki kapıdan içeri girer. Tüm kızlar heyecanla öne eğilir, onun sıradaki kimi çağıracağını beklerler.

Altı kişiyi işaret ederek, "Sen, sen, sen ve... sen" diye seslenir, bize doğru ilerlememiz için işaret ederken neredeyse hiç bakmaz.

Maya ve beni aynı anda çağırdığı için rahatladım. İşin kendisi umurumda değil ve annemin yaptığı gibi bizi paket halinde satmaya çalışmayacağım. Sadece bu işin dürüst bir iş olduğundan emin olmak istiyorum. Oyuncu seçmelerinde çok fazla şüpheli olay gördüm, bu yüzden sürekli tetikte olmak zorundayım, özellikle de Maya bir duruma girmeden önce her zaman düşünmeden hareket ettiği için. O, bu yaşlı adamların avına düştüğü türden heyecanlı, dışa dönük, umutlu bir kız ve ben ondan sadece birkaç yaş büyük olsam da, bazen on yıl kadar büyükmüşüm gibi hissediyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse, ben de henüz gençken kendimi yaşlı hissediyordum. Maya bana yaşlı ruhlu diyor, ama bence bu sadece sevgi dolu bir kardeşin "erken yaşta huysuzlaşan kedi

bayan" demek için kullandığı sevgi dolu bir tabir.

"Benimle gelin," diyor Clipboard Man, çenesini sallayarak ve bizi binanın daha derinlerine giden bir kapıdan içeri davet ediyor.

Hepimiz onu takip ediyoruz, uzun bir koridordan geçmeye başlıyor, kızlar biraz itişip kakışıyorlar, sanki kimin önce seçmelere gireceğine karar vereceklermiş gibi.

Adama bir göz attığımda, gergin görüldüğünü fark ettim. Bakışları birkaç kez sağa sola kayıyor ve alnında ince bir ter tabakası var. Burada başka kimseyi görmüyorum, bu da ortamı biraz ürkütücü bir sessizliğe büründürüyor ve onu takip etmeye devam ederken, içimde bir şey kıvrılıyor. Maya, beni birden fazla kez aşırı temkinli olmakla suçladı, ama bu konuda bir şeyler doğru gelmiyor. Bu işte yeterince yırtıcı insanla karşılaştım, tehlike işaretlerini fark edip içgüdülerime güvenmeyi öğrendim... ve şu anda içgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor.

"Maya," diye fısıldayarak kolunu çekip adımlarını yavaşlatıyorum. "Garip bir hisse kapıldım. Bence bunu es geçmeliyiz."

Bana bakar, tartışacakmış gibi ağzını açar. Ama sonra ağzını kapatır ve hafifçe iç çeker. Büyük kardeş rolünü çok sık oynamam ve endişeli bir insan olmama rağmen, onun kariyerini sürdürmesini engellemeye hiç çalışmadım. Yani şimdi ona gitmek istediğimi söylüyorsam, umarım bunun gerçekten ciddi olduğumu anlar.

Bu yerin nesi var bilmiyorum, ama bir şey beni ürkütüyor.

"Tamam," diye fısıldadı, yüzü biraz düştü ve başını salladı. "Gidebiliriz."

Bizi seçmelere götüren adama gitmemiz gerektiğini söylemeyi düşünüyorum — hasta bir kedi ya da açık bıraktığımız fırın gibi bir bahane uydurarak — ama vazgeçiyorum. Bu toplu seçmeler, yani randevumuz yok ve adam da bir sonraki seçmelere hangi kızları götüreceği konusunda pek umursamıyor gibi görünüyor. Umarım, geri dönüp geldiğimiz yoldan sessizce çıkarsak farkına bile varmaz.

Ama tam bu düşünceyi kurarken, girdiğimiz koridorun sonundaki kapılar, kilitlendiğini gösteren yüksek bir *tıklama* sesiyle sıkıca kapanır. Midem bulanır, tüm içgüdülerim yüksek alarm durumuna geçerken cildimde soğuk bir ürperti hissedirim. Etrafımdaki kızlar da durup aralarında fısıldaşmaya başlayınca ben de olduğum yerde dururum.

"Darcy?" Maya fısıldadı. "Ne oluyor..."

Aniden sözünü keser ve ben ona bakarım. Ama o bana bakmıyor. Bunun yerine, Clipboard Man'in bizi götürdüğü koridorun duvarındaki başka bir kapıya bakıyor. Sırık gibi adam kenara çekilir, kapı daha da açıldıkça yüzü hafifçe solgunlaşır.

Ve sonra Maya'nın baktığı şeyi görüyorum.

Birkaç garip görünümlü *yaratık* öne çıkarak kapıdan içeri girer. Onlara bakarken beynim kısa devre yapar.

Bunlar uzaylılar mı? Hayatta olmaz. Olamazlar. Uzaylılar gerçek değil.

Mekanikçilerin giydiği gibi deri ve kanvas pantolonlar giyiyorlar, kolları kıvrılmış bol gömlekler giyiyorlar. Hiçbiri birbirine benzemiyordu. Her ne iseler, farklı türlerin karışımıydılar. İkisi, pençeli elleri, antenleri ve tıklayan çeneleriyle belli belirsiz böcek gibi görünüyordu. Biri, yeşil derisi ve pug burnuyla belli belirsiz bulldog gibi görünüyordu. Diğerisi ise daha insansı bir yüze sahipti, şişkin kasları ve kel, boyalı kafatasından çıkan çıkıntılı boynuzları vardı. Bunların arkasında birkaç yaratık daha var, ama onları iyi göremiyorum. Zihnim, gördüklerimi sindirmekle meşgul.

Bu bir kabus. Rüya görüyorum. Bu mümkün değil.

Bu bir filminden çıkmış gibi ve bir an için, bunun seçmelerin bir parçası olduğu ve bunların sadece iyi makyajlanmış figüranlar olduğu gibi çılgın bir olasılığı düşünüyorum.

Ama bu doğru olamaz. Bu bir modellik seçmesi, oyunculuk seçmesi değil. Bilim kurgu filminde rol almak için seçmelere katılmıyoruz. Tabii... belki de bu moda tasarımcısının konseptinin bir parçasıdır? Belki de düzenlemeyi planladığı defile korku temalıdır?

Klipboard adam ağzını açıp konuşmaya başladığında, bu düşünceye tutunuyorum. Gergin sesi, kafamdaki karışık düşünceleri delip geçerek garip yaratıklara sesleniyor.

"Umarım bunlar kabul edilebilir," diyor, dişleri gergin bir şekilde takırdayarak.

Boynuzlu yaratık — *uzaylı mı?* — öne çıkıp başını sallar. Yabancı bir dilde bir şeyler söyler ve omurgamdan yine soğuk bir ürperti geçer.

Hepsi bir gösteri. Klingonca veya Elfçe gibi uydurma bir dil. Sadece oyuncu seçiminin bir parçası.

Ama bu doğru değil. Mantıklı zihnim tüm bunlara bir açıklama bulmaya çalışsa da, bunun doğru olmadığını biliyorum.

Diğer uzaylılar öne çıkar ve içlerinden biri, şık, şişkin bir silaha benzeyen bir şey kaldırır. Onu kaldırıp en yakınındaki kıza ateş etmeden önce, şekline zar zor bakabiliyorum. Kız, boynuna bir şey saplandığında elini boynuna koyar ve şaşkınlık çığlığı, yere yığılırken bilinçsiz bir iniltiye dönüşür.

Kahretsin. Tanrım, kahretsin.

"Gitmeliyiz. Hemen." Maya'nın elini tutup onu kız grubundan uzaklaştırırken bu sözleri fısıldıyorum ve koridorda kapıya doğru koşmaya başlıyorum. Kapının kilitli olduğunu biliyorum, ama ikimiz de tüm gücümüzle kapıya çarparsak, belki kırıp geçebiliriz. Belki...

—
Arkamızda bir çığlık yükselir. Yumuşak, tiz bir ses duyarım ve Maya aniden durur, düşerken beni de kendisiyle birlikte yere sürükler.

"Maya, hayır!"

Onu koltuk altlarından tutup kapıya doğru sürüklemeye çalışıyorum. Ama başka *bir şaklama* sesi havayı yırtıyor ve boynumda bir şey batıyor. Kalbim hızla atıyor ve elimi kaldırıp derimin içine bir şeyin saplandığı küçük bir şişlik hissediyorum.

Hemen, görüş alanımın kenarlarında karanlık yayılmaya başlar, uzuvlarım uyuşur ve güçlerini kaybeder. Dizlerimin üzerine çöküyorum, sonra yanıma düşüyorum, yere çarptığımda zemini zar zor hissediyorum. Kafamın içinde, yanıldığımı söyleyen bir ses duyuyorum. Bu, seçmelerin bir parçası değil ve bir kabus da değil. Bir şekilde, korkunç bir şekilde, bu *gerçek*. Uzaylılar *gerçek* ve ben başarısız oldum.

Kız kardeşimi zamanında dışarı çıkaramadım.

Dünya etrafımda gri bir sis içinde dönerken Maya'nın elini arıyorum, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirip zayıf bir şekilde onlara tutunuyorum.

Sonra her şey karardı.

"Tanrım, burası çok soğuk," diye mırıldanıyorum.

Yanımda, benimkine bitişik ayrı bir kafeste Maya duvara kıvrılmış, yüzü kirli ve gözyaşlarıyla ıslanmış. Onunla kalmaya, onu olabildiğince yakınımda tutmaya çalıştım, ama bizi aynı hücreye koymalarını sağlayamadım

. Bu çabamdan dolayı yüzüme bir tokat yedim, ama yine de yapabilseydim tekrar denerdim.

Uzaylıların bizi sakinleştirmek için kullandıkları ilacın etkisinden uyandığımızda, daha önce hiç görmediğim, pürüzsüz ve siyah bir malzemedan yapılmış dev bir kafesteydi. Her şey, bilim kurgu filmlerinden çıkmış bir kabus gibiydi. Seçmelerde salona giren aynı uzaylı yaratıklar tekrar gelip bizi koridordan geçerek beyaz bir odaya götürdüler. Orada kafataslarımızın tabanına bir tür çip yerleştirdiler, bu çip sayesinde onların dilini konuşup anlayabilmemiz mümkün oldu.

Bize soğuk bir şekilde bundan sonra ne olacağı açıklandı: kaçakçıların gemisinde tutsak olduğumuz ve Nierra adlı bir gezegene götürülüp köle olarak satılacağımız. Giysilerimizi çıkardıktan sonra bize giydirdikleri kıyafetler, ne tür köleler olacağımızı çok net bir şekilde ortaya koyuyordu. Hepimize, ipeksi bir malzemedan yapılmış ve ince askılarla tutturulmuş, iç çamaşırı denilebilecek kadar ince giysiler verildi.

Meğer Nierra, kar ve buzla kaplı bir gezegenmiş ve kimse, satılacağımız müzayedeyi beklerken tutulduğumuz bu lanet depoda bize battaniye vermeyi akıl etmemiş.

"Los Angeles'ı özledim. Güneşi özledim. *Dünyayı* özledim," diye fısıldadı Maya, kollarını kendine daha sıkı sararak. İkimiz de titriyorduk, dişlerimiz o kadar şiddetli çınılıyordu ki kırılmalarından korktum ve en azından onu kucaklayıp sıcak tutmak ve biraz olsun rahatlatmak istedim.

Deponun kapısı gürültüyle açılır ve ikimiz de irkiliriz. Bir gardiyan içeri girince başlarımızı kaldırırız ve gardiyanın doğrudan hücrelerimize doğru geldiğini fark edince midem düğümlenir. Diğer gardiyanlar, daha fazla mahkumun tutulduğu küçük hücrelere doğru yürürler, onlar da aynı derecede açık giysiler giymektedirler. Bazıları insan kızlar, bizimle aynı seçmelere katılmış ve bizimle birlikte kaçırılmış mankenlerdir, diğerleri ise başka gezegenlerden kaçırılmış uzaylı kadınlardır.

Her birimizin hücresinin kapısını açtıktan sonra, gardiyan Maya'yı ve beni kaldırıp sıraya sokar. Zayıf bacaklarımla biraz sendelerim, ama direnmem. Bunun bir faydası olacağını ve bizi hemen öldürmeyeceklerini düşünsem bile, bunun için gücüm yok. Çok üşüyorum ve çok açım, ve sanırım bizi bu durumda tutmalarının sebebi de bu. Ayakta durmakta zorlanırken isyan etmek imkansız.

"Darcy," diye fısıldadı Maya, sesinde korku vardı. "Korkuyorum."
Yutkundum. "Ben de."

Bunların pek de rahatlatıcı sözler olmadığını biliyorum ve onu sakinleştirmek için başka bir şey söylemeye çalışıyorum, ama fırsat bulamadan, dondurucu soğuğa, müzayede sahnesine doğru itiliyoruz.

"Yürümeye devam et, Terran." Gardiyan beni ileri itiyor, dönmeye çalıştığımda sırtıma sertçe vuruyor.

Kız kardeşimin arkamda nefesini tuttuğunu duyuyorum, soğuktan mı yoksa korkudan mı, emin değilim. Ama ikimiz de merdivenlerden yukarı itilirken yapabileceğim hiçbir şey yok, muhafızlar bizi bekleyen, hevesli seyircilerin arasına iterek sıraya sokarken bizi elle taciz etmekten çekinmiyorlar.

Kalbim gırtlığımda, yutkunmam ve nefes almam zorlaşıyor, derim o kadar çok tüylerim diken diken oluyor ki acı veriyor.

Müzayede başladığında, kendimi biraz dışarıda tutmaya çalışıyorum, tüm bunların başka birine olduğunu varsayıyorum, böylece aklımı başımda tutabiliyorum ve tamamen paniğe kapılmıyorum. Kalabalığa bakıyorum, toplanan uzaylıları izliyorum ve beni kim satın alacak diye merak ediyorum. Hepsi bana canavar gibi görünüyor, fiziksel olarak çekici olanlar bile, sırf canlılara teklif vermek için burada oldukları için.

Sahneye yakın bir grup, özellikle Maya ve beni izliyor. Hepsi çok uzun boylu, kaslı erkekler, burunlarında ve yanaklarında oluklu izler var, tunikler ve dar pantolonlar giymişler, üzerlerinde ağır kürk mantolar var. Çok yakışıklılar, gördüğüm tüm film yıldızlarından daha yakışıklılar, ama umurumda bile değil. Buraya insan satın almaya, köle olacak *kadınlar* satın almaya gelmişler ve bu yüzden onlardan nefret ediyorum.

"Şu ikisi," diyor grubun önündeki adam, Maya ve bana el sallayarak. "Birbirlerine benziyorlar."

"Ah, Kruul'dan gelen büyükelçi." Müzayedeci memnun görünüyor ve ben Kruul'un kim olduğunu merak ediyorum. Müzayedeci onları bu kadar seviyorsa, zengin olmalılar. "Bu Terran kadınları hakkında bir sorunuz mu var?"

"Evet," der adam kısa bir şekilde, koyu renkli gözleri bize doğru kayar. "Onlar kardeş mi?"

"Öyleler," diye onaylar müzayedecisi. "Ve gördüğünüz gibi oldukça güzeller gördüğünüz gibi."

Kruul lideri homurdanır, ama müzayede başladığında en yüksek

Maya'ya teklif verir ve sonra bana teklif vermeye başlar. Bizi bir

birlikte olmamızı istediği açık ve bu beni ürpertir, bize ne tür korkunç şeyler yaptırmaya çalışacağını merak ederim. Bundan iyi bir şey çıkmayacağına eminim.

Ama açıkça çok zengin, çünkü fiyat yükseldiğinde bile beni de kazanıyor. Maya ve ben sahneden indirilip ona teslim edildiğimizde çok heyecanlı görünüyor, bizi baştan aşağı süzerken dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor.

Yanındaki uzun boylu Kruul adamına bakıyor. "Bu Terran kadınları olağanüstü güzeller," diyor, kendinden çok memnun olduğu belli. "Zivoniyalılara karşı kullanmak için mükemmel casuslar olacaklar."

Her birimizin üzerine birer kürk atıldığında kanım donar ve Kruul'lardan biri bizi kalabalığın kenarına doğru iter. Cüppe beni ısıtmalı, ama onun sözleri beni o kadar üşütmüştür ki, artık yanan bir ateş bile yardımcı olamaz.

Casuslar mı?

Bununla ne demek istediğini hiç anlamıyorum. Ve *gerçekten* öğrenmek de istemiyorum.

[Alien Captain'ın meydan okumasıyla](#), Darcy ve Siro'nun hikayesi serinin bir sonraki bölümü! Amazon ve Kindle Unlimited'da bulabilirsiniz:

[BURADA](#)

Zoey ve Dax hakkında daha fazla bilgi [mi](#) istiyorsunuz? Ücretsiz tatlı ve seksi bonus sahneyi almak için [buraya](#) tıklayın veya bu bağlantıyı tarayıcınıza kopyalayıp yapıştırın: <https://BookHip.com/DPWLTAV>

Bu kitabı FB grubumda diğer okuyucularla tartışın:

<https://www.facebook.com/groups/presleyhall/>

En [son çıkan kitaplarımdan](#) haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

Presley Hall'un diğerk kitapları

Kalixian Savaşçıları Serisi'nin Kader Eşleri (bu seri artık tamamlanmıştır)

[Claimed - Kitap 1](#)
[Stolen - Kitap 2](#)
[Rescued - Kitap 3](#)
[Bağlı - Kitap 4](#)
[Kırık - Kitap 5](#)
[Tüketilmiş - Kitap 6](#)
[Hasarlı - Kitap 7](#)
[Tempted - Kitap 8](#)
[Tamed - Kitap 9](#)
[Takip Edilen - Kitap 10](#)
[Possessed - Kitap 11](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Eşleri Serisi (bu seri artık tamamlanmıştır)

[Onun Uzaylı Prensi - Kitap 1](#)
[Onun Uzaylı Kurtarıcısı -](#)
[Kitap 2 Onun Uzaylı](#)
[Canavarı - Kitap 3 Onun](#)
[Uzaylı Savaşçısı - Kitap 4](#)
[Onun Uzaylı Haydutu - Kitap](#)
[5 Onun Uzaylı Koruyucusu -](#)
[Kitap 6 Onun Uzaylı Ası -](#)
[Kitap 7 Onun Uzaylı](#)
[Düşmanı - Kitap 8](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Zivon'un Savaşçı Eşleri

Yabancı Savaşçı Tarafından Esir Alınan -
Kitap 1 Yabancı Komutan Tarafından
Korunan - Kitap 2 Yabancı Maverick
Tarafından Değer Verilen - Kitap 3 Uzaylı
Gladyatör tarafından Savunulan - Kitap 4
Uzaylı Haydut tarafından Baştan Çıkarılan -
Kitap 5 Uzaylı Kaptan tarafından Meydan
Okunan - Kitap 6 Uzaylı Canavar ile Mahsur
Kalan - Kitap 7 Uzaylı Koruma tarafından
Arzulanan - Kitap 8 Uzaylı Çılgın Savaşçı
tarafından Arzulanan - Kitap 9

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

İçindekiler

[Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Telif](#)
[Hakkı](#)
[İçindekiler](#)

[1. Zoey.](#)
[2. Dax](#)
[3. Zoey.](#)
[4. Zoey.](#)
[5. Dax](#)
[6. Zoey.](#)
[7. Dax](#)
[8. Zoey.](#)
[9. Dax](#)
[10. Zoey.](#)
[11. Dax](#)
[12. Zoey.](#)
[13. Dax](#)
[14. Zoey.](#)
[15. Dax](#)
[16. Zoey.](#)
[17. Dax](#)
[18. Zoey.](#)
[19. Dax](#)
[20. Zoey.](#)
[21. Zoey.](#)
[22. Dax](#)
[23. Zoey.](#)
[24. Zoey.](#)
[25. Dax](#)

[Epilog](#)

[Presley Hall'un diğer eserleri](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

